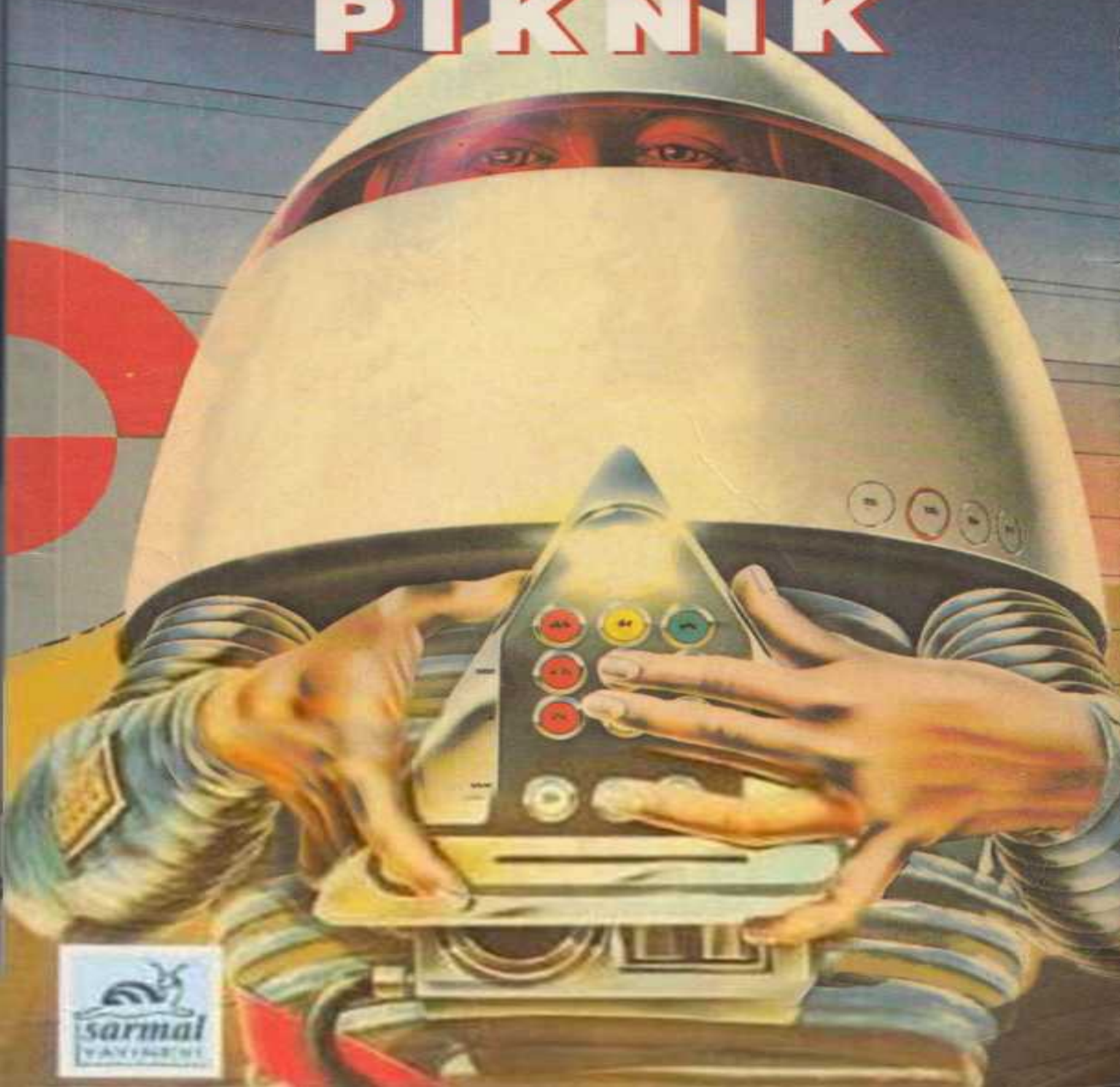

Arkadi ve Boris
ŞTRUGATSKİ

UZAYDA PİKNİK

Uzayda Piknik, Sovyet bilimkurgu yazınının dünyada en çok okunan yazarları Ştrugatski kardeşlerin en ünlü romanıdır.

Dünyadışı bir uygarlıktan gelen konuklar, yeryüzünün gelişigüzel birkaç köşesinde yol kenarında piknik yapar gibi bir an konaklayıp gitmişler, ama geride bıraktıkları artıklar, olağandışı teknolojilerinin inanılmaz ürünleri, uğrak yaptıkları yerlerde insan yaşamını, toplum ilişkilerini alt üst etmeye yetmiştir.

İnsancı amaçlar, kâr ve güç tutkusu, yarışmacılık, silahlanma çılgınlığı, hastalıklı bir toplumda bireylerin çaresizliği ve karanlıkta doğruyu arayışları, Ştrugatskilerin işlediği ana temalardır.

Türkçesi: Nil Okman

Kapak: Sarmal Yayınevi

Baskı - Cilt: Umut Matbaası

SARMAL YAYINEVİ

Babıali Cad. Pak Han No: 16/4 Cağaloğlu - İstanbul Tel:(0 212) 522 45 78 - 51270 20 Faks: (0212) 522 45 78

ARKADI ve BORIS ŐTRUGATSKI

UZAYDA PİKNİK

Arkadi (1925-1991) ve Boris (1933-2012) Ştrugatski kardeşler Yahudi bir baba ve Ortodoks Rus bir anneden doğmuşlardır. En ünlü eserleri 1972 yılında yazdıkları, şu an elinizde olan Uzayda Piknik (Piknik na obochine, Roadside Picnic) kitabıdır. Uzayda Piknik 1979 yılında Tarkovski tarafından **Stalker** adıyla sinemaya uyarlanmıştır; 2009 yılında ise S.T.A.L.K..E.R adıyla bilgisayar oyunu yapılmıştır.

Gogol, Şçedrin, Mayakovski gibi dorukların sürdürücüsü olarak nitelenen Ştrugatskiler dünya ölçeğinde ün kazandılar. "Juk v muraveynike" (Karınca Yuvasındaki Bokböceği) adlı öyküleriyle 1981 'de Sovyet Yazarlar Birliği **Aelita** ödülünü aldılar. Diğer önemli yapıtları:

Polden: 22 - i vek (Öğle Vakti: 22. Yüzyıl, 1961, öyküler); Dalakaya Raduga (Uzaktaki Ebemkuşağı, 1963); Trudna bayt bogom (Tanrı Olmak Zor, 1964); Ponedelnik naşinayetzia v subbotu (Cumartesiden Gelen Pazartesi, 1965); Skazka o troike (Troyka Masalı, 1968); Ulitka na sklone (Yokuştaki Salyangoz, 1966-1968); Obitaliemyi ostrov (Güç'ün Tutsakları, 1969); Piknik na oboçine (Yolkenarındaki Piknik, 1972).

Yazarların Türkçe yayınlanmış kitapları: Zor Şey Tanrı Olmak (imge, 1993), iktidar Mahkumları (Sarmal, 1999), Yokuştaki Salyangoz (iletişim, 2000)

Theodore Sturgeon^{1}

İyi bilimkurgu, iyi romandır.

Bu, sıradan okuyucudan "ciddi" eleştirmene kadar herkes bilimkurguyu uzay giysileri içindeki ışın tabancalı kahramanların metal sütyenli kızları pörtlek gözlü canavarların saldırılarından korudukları bilimkurgudan ibaret sanmaktan vazgeçene dek durmadan tekrarlanması gereken bir önermedir. Bilimkurguda da herhangi bir alanda olduğu kadar çeşitli düzeylerde bir mükemmellik söz konusudur. Mickey Spillane, bir Dorothy Sayers ya da bir Nagio Marsh değildir. Hopalong Cassidy, ne bir Shane ne de bir True Grit'tir. Bilimkurgunun en iyi örnekleri herhangi bir yazın türünün en iyileri kadar iyidir.

Bilimkurgu güncel planda da en hızlı yaygınlaşan tür olma özelliğini taşır. Amerikan ve İngiliz bilimkurgusu Fransa, İtalya ve İskandinavya'da büyük bir okur kitlesine sahiptir, İspanya, Portekiz ve Latin Amerika'da da okurlarının sayısı artmaktadır. Almanya ve Hollanda ise her gün yeni okurlar kazanmaktadır. Avrupa'da, özellikle Fransa ve İtalya'da yeni yazarlar yetişmekte, bu defa aksi yöne bir akış başlatacak biçimde bu dillerden İngilizce'ye çeviriler başlamaktadır. Bilimkurgu yayınındaki bu artış, bu alandaki sinema ve televizyon yapımlarının artışına da yansımaktadır.

Bu yükselişin birkaç nedeni ve bu konuda geliştirilmiş bir çok varsayım varsa da bunlar şimdiki yazının konusu dışındadır ve bu alanda hazırlanan düzinelerce lisansüstü teze ve (yalnız ABD'de sayıları bu satırların yazıldığı sırada 1500'ü aşan) lise ve yüksek okul programlarında yer alan bilimkurgu derslerinin öğretmenlerine bırakılmalıdır. Şiirin icadından bu yana, bilimkurgu dışında, o denli sınırsız, o denli esnek, o denli hayret ve merak uyandırabilen, zamanın, mekanın ve gerçeklik dediğimiz uydurmanın sınırlamalarından o denli bağımsız başka bir yazın alanı olmadığını söylemekle yetinelim.

İngilizce konuşulan ülkelerdeki bilimkurgu okurlarının çoğunca bilinmeyen bir şey de dünyada en çok okunan bilimkurgu yazarının ne Heinlein, ne Bradbury ne de Clark değil Stanislav Lem adında bir Polonyalı olduğu; yazarların meslek örgütleri arasında bilimkurgu grubu en kalabalık olanının Macaristan'da bulunduğu, Demokratik Almanya, Çekoslovakya ve özellikle Sovyetler Birliği'nde mükemmel bilimkurgu eserleri üretildiğidir. Bunlardan bir kısmı, ama pek azı, İngilizce konuşulan ülkelere girmeye başlıyor ve üzülerek söylemek gerekir ki kötü çevirilerin kurbanı oluyor. Bir kısmı İngilizce'ye özgün dili yerine, çevrildiği bir başka dilden aktarıldığından çeviriden kaynaklanan kayıplar katlanarak artıyor ve bu koşullarda, çevrilen uzunca bir giysi listesi bile üslubundan ve

anlatım özelliklerinden pek çok şey yitiriyor. Ama anlayışlı bir okuyucu, bunu aklında tutarsa, en kaba ve katledilmiş çevirilerde bile erişilmesi zor bir yetkinlik ve yaratıcılık bulacaktır.

Boris ve Arkadi Ştrugatski kardeşler Sovyet bilimkurgu yazarlarının en önde gelenleri arasındadırlar. Bu yetenekli kardeşleri ilk kez. Tanrı Olmak Zor isimli bir romanda tanıdım. Yapısı, tiplemesi, temposu ve insanlık durumuna ilişkin derin yargılarıyla salt bir roman olarak bile kayda değer özellikler taşıyordu ve bilimkurgu okuyucusunun en çok aradığı niteliklerin hemen tümüne değiniyordu. Uzay uçuşu ve geleceğin araçları deseniz var; toplumbilimsel sorgulamalarında, "şöyle olursa...." diye başlayan sorunların yanıtları deseniz var; yabancı bir kültürün son derece zengin ayrıntılandırılmış tanımlarıyla kendi kültürümüze, kendi yapımıza yeni bir bakış açısı sağlıyor; bilimkurgunun amca çocuğu diyebileceğimiz vurdulu-kırdılı büyölüsihirli yapıtlarla heyecan verici yumruk yumruğa boğuşmalar bile var. En önemli özelliklerinden biri de öykünün gerektirdiği yerde savaş, kavga, kan ve ölüm olduğu halde süper güçlere sahip kahraman asla kimseyi öldürmüyor. İçinde yaşadığımız şiddet döneminde, başkalarını etkileme sorumluluklarının bilincinde olan bütün yazarlar bu noktayı dikkate almalıdır. Bu yapılabilir, üstelik gerilimden ve heyecandan hiç ödün vermeden yapılabilir.

Ve şimdi de Roadside Picnic yayınlanıyor. Campbell, o olağanüstü editör, Amerikan bilimkurgusunu Altın Çağı olan dönemde birkaç ay içinde o güne kadar bir araya getirilebilmiş en kalabalık bilimkurgu yeteneklerini çevresinde topladı. Yazarlarına şöyle meydan okurdu: "Akıllı olduğumuzu nereden biliyoruz?" sorusunu yirmi dört saat içinde yanıtlayamazsa ölecek olan bir adamın öyküsünü yazın!" Ya da "Bana, düşünmekte insan milletinden geri kalmayan, ama ondan farklı düşünen bir yaratığın öyküsünü yazın" gibi daha da kışkırtıcı bir konu ortaya atardı. ("Kadın milleti" yanıtı çok basit olduğundan buna izin yoktu).

Ştrugatskilerin 'Piknik'te bize aktardıkları öykü şöyledir: Dünya, dünya dışından gelenlerin kısa süreli bir ziyaretine tanık olmuştur. Konuklar, geride, tıpkı bizlerin bir piknikten sonra (sosyal bilincimizin görece düşük olduğu bir sırada) ardımızda birtakım döküntüler bırakmamız gibiçerçöp denebilecek şeyler bırakmışlardır. Bu süprüntünün, tümüyle yabancı bir teknolojiye ait bu ürünlerin yapısı analitik bilim bir yana dünya mantığına ters düşmektedir ve potansiyelleri sınırsızdır. Bu potansiyelin son derece insanca amaçlarla kullanılabilmesi için, yani saf bilgi için bir uğraş; insanlığın refahında yeni doruklara ulaşabilmek adına yeni araçlar, yeni teknikler arayış, kâr peşinde koşma ve ona bağlı yarışmacılık; yeni ve daha korkunç silahlar için bitmek bilmez bir açlık. İşte bu, akıllara durgunluk veren romanın ana hatları. Bunlara Ştrugatski'lerin sadakati, açgözlülüğü, dostluğu, aşkı, düş kırıklığını, bunalımı ve yalnızlığı ele alışlarındaki beceri ve

esneklik de eklenince ancak dua olarak nitelenebilecek bir sonla çok dokunaklı sonuçlanan gerçekten eşsiz bir öykü elinizdeki: Unutamayacaksınız.

Çevirmen Bayan Antonina W. Bouis'e de ayrıca teşekkür etmek gerekir. Rusça bilmem, ama roman nedir bilirim; ve duyguları, kişilik boyutlandırmasını, hatta konuşma dilindeki deyimleri böylesi bir dil engelini aşarak o denli başarıyla aktarabilen bir kimseye saygı duymak zorundayız.

İyi'yi kötü'den elde etmek zorundasın,
Çünkü elindeki tek malzeme o.

Robert Penn Warren

Harmont Radyosu Özel Muhabirinin 19. Nobel Fizik Ödülü Sahibi Doktor Valentine Pilman'la Yaptığı Röportajdan Parçalar

"Dr. Pilman, Şimdi adına Pilman noktası dediğimiz şeyin ilk ciddi keşfiniz olduğunu söylemek mümkün sanırım.."

"Ben öyle düşünmüyorum. Pilman noktası ne ilk, ne ciddi, ne de gerçek bir keşif sayılır. Üstelik tümüyle bana ait de değil."

"Şaka ediyorsunuz doktor. Pilman Noktası lise öğrencilerince bile bilinen bir kavram."

"Hiç şaşırtıcı değil. Bazı kaynaklara göre Pilman Noktası bir lise öğrencisi tarafından keşfedilmiş. Adını ne yazık ki hatırlayamıyorum. Stetson'un Z'in Tarihi kitabına bakın. Orada ayrıntılı olarak açıklanıyor. Stetson'a göre, nokta, bir lise öğrencisi tarafından keşfedilmiş, koordinatlarını bir üniversite öğrencisi açıklamış."

"Evet, keşiflerle ilgili şaşırtıcı şeyler olabiliyor. Lütfen bu kavramı dinleyicilerimiz için açıklayabilir misiniz Dr. Pilman?"

"Pilman Noktası basitliğin ta kendisidir. Büyük bir küreyi döndürüp üzerine ateş açtığınızı düşünün. Kurşun deliklerinin dağılımı yüzeyde düzgün bir eğri oluşturur. Sizin deyiminizle ilk ciddi keşfimin bütün önemi şu basit olguda yatıyor: Gezegenimiz üzerindeki altı Z Bölgesinin dağılımı sanki birinin Dünya-Deneb hattı üzerindeki bir yerden tabancayla Dünyaya altı el ateş etmesiyle oluşuyor. Deneb, Cygnus'taki [21](#) alfa yıldızıdır. Gökyüzündeki mermilerin geldiği nokta da Pilman Noktası oluyor."

"Teşekkürler doktor. Sevgili Harmontlular! Nihayet Pilman noktasıyla ilgili bir açıklamaya kavuşmuş bulunuyoruz! Bu arada, önceki gün, Z'in otuzuncu yıldönümüydü. Dr. Pilman, hemşerilerinize bu konuda bir şeyler söylemek ister miydiniz?"

"Özellikle merak ettiğiniz bir şey var mı? Unutmayın o sırada Harmont'ta değildim."

"Yaşadığınız kentin uzaydan gelen bir üstün uygarlığın istilasına uğradığını duyduğunuzda neler hissetmiş olduğunuzu öğrenmek daha ilginç olacak."

"Doğrusunu isterseniz, önce bunun bir aldatmaca olduğunu düşündüm. Böyle bir şeyin küçük kentimizde yer alabileceği pek akla gelmezdi. Gobi ya da New Foundland insana Harmont'tan daha elverişli noktalmış gibi geliyordu."

"Ama, sonunda inanmak zorunda kaldınız."

"Evet... Sonunda..."

"Ya sonra?"

"Sonra birden Harmont'la diğer beş, pardon o sırada bilinen dört başka yer vardı sadece. Dört Z Bölgesi'nin çok düzgün bir eğri oluşturacak biçimde dağılmış olduklarını fark ettim. Koordinatları hesaplayıp "Nature'a" gönderdim."

"Yani kendi kentinizin yazgısıyla hiç ilgilenmediniz mi?"

"Pek ilgilenmedim. Bakın, artık Z'e inanmaya başlamıştım ama kendimi, yanan mahalleler, sadece yaşlı erkekleri ve çocukları seçip gövdeye indiren canavarlar, hiç yara almayan istilacılarla çok kolay yaralanan ama cesaretini hiç kaybetmeyen Kraliyet Tank Birlikleri arasındaki kanlı çarpışmalarla ilgili isterik haberlere inanmaya zorlamak gelmiyordu elimden."

"Haklısınız. Muhabirlerimizin öyküyü fazlasıyla şişirdiklerini hatırlıyorum. Biz gene bilime dönelim. Pilman Noktası'nın keşfi Z'le ilgili bilgilerimize yaptığımız katkıların ilkiydi ama herhalde sonuncusu değildi!"

"İlki ve sonuncusu."

"Ama Z Bölgeleri'ndeki uluslararası araştırmaları dikkatle izliyorsunuzdur kuşkusuz."

"Evet. Arada sırada Raporları okuyorum."

"Dünya dışı Uygarlıklar Uluslararası Enstitüsü'nün Raporları'nı mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, bu otuz yılda yapılan en önemli keşif nedir sizce?"

"Z'in kendisi."

"Anlayamadım?"

"Z'in kendisi, sadece son otuz yılın değil, insanlık tarihinin en önemli keşfidir. Bu Z'in-kim olduğu o kadar önemli değil. Nereden geldiklerini, neden geldiklerini, burada neden o kadar kısa süre kaldıklarını ya da o günden beri nereye kaybolmuş olduklarını bilmek önemli değil. Önemli olan insanlığın artık şunu kesin olarak bilmesi: Evrende yalnız değiliz. Dünya dışı Uygarlıklar Enstitüsü bundan daha temel bir keşifte bulunabilme şansını korkarım eline geçiremeyecektir."

"Çok ilginç, Dr. Pilman, ama soruyu sorarken daha çok teknolojik ilerlemeleri ve

keşifleri düşünüyordum doğrusu. Dünyalı bilim adamlarıyla mühendislerin kullanabileceği türden keşifleri. Bununla birlikte çok ünlü bir çok bilim adamı Z Bölgeleri'nde yapılan keşiflerin tarihimizin bütün akışını tümüyle değiştirebilecek güçte olduğunu söylemişlerdi."

"Doğrusu ben bu görüşe katılmıyorum. Belirli keşifler kastediliyorsa, onlar da benim alanım dışında."

"Ama son iki yıldır BM Z Sorunları Komisyonu'nun Kanada danışmanlığını yapıyorsunuz."

"Evet. Ama Dünya dışı uygarlıkların incelenmesiyle hiç ilgim yok. Ben ve meslektaşlarım Bölgeler'in uluslararası bir statü kazanmasına ilişkin BM kararlarının uygulanmasıyla ilgili sorunlar ortaya çıktığında komisyonda uluslararası bilimsel kamuoyunun temsilciliğini yapıyoruz. Kabacası, Bölgeler'de bulunan Dünya dışı tılsımlı malzemenin Uluslararası Enstitü'nün eline geçmesini garantiye alıyoruz."

"Bu hazinenin peşinde olan başkaları da mı var?"

"Evet."

"Cambazları kastediyorsunuz herhalde."

"Ne olduklarını bilmiyorum."

"Ellerinin uzanabildiği her şeyi çekip almak için Bölge'de hayatlarını tehlikeye atan hırsızlara Harmont'ta bu adı veriyoruz. Yepyeni bir meslek haline geldi."

"Anlıyorum. Hayır, bu bizim uzmanlık alanımıza girmiyor."

"Girmiyordur herhalde. Bu, polisin işi. Ama uzmanlık alanınıza nelerin girdiğini bilmek isterdim Dr. Pilman."

"Z Bölgeleri'nden sorumsuz kişilere ve kuramlara sürekli bir malzeme akışı var. Bu sızıntının sonuçlarıyla uğraşıyoruz."

"Biraz daha açık konuşamaz mısınız doktor?"

"Sanattan söz etsek olmaz mı? Dinleyiciler eşsiz Gödi Müller hakkındaki görüşlerimi merak etmezler mi?"

"Tabii! Ama önce bilimle ilgili sohbetimizi noktalamayı tercih ederim. Bir bilim adamı olarak, sizin de dünya dışı hazinelerle uğraşmanın cazibesine kapıldığınız olmuyor mu?"

"Nasıl söylesem? Oluyor galiba."

"O halde, güzel bir günde Harmont'luların ünlü hemşerilerini kentin sokaklarında

dolaşırken göreceklerini umabilir miyiz?"

"Olabilir."

Redrick Schuhart, 23 Yaşında, Bekar,
Dünya Dışı Uygarlıklar Uluslararası Enstitüsü
Harmont Şubesi Laboratuvar Yardımcısı

BİR GECE önce o ve ben ambardaydık. Akşam olmuştu bile, geriye sadece laboratuvar giysimi çıkarmak kalıyordu sonra da doğru Borçt'a gidip bir kaç yudum sert bir şeyler içebilirdim. İşleri bitirmiş, elimde bir sigarayla duvara dayanmış duruyordum. Sigarasızlıktan bayılacak gibiydim. İki saattir içmemiştim. O hâlâ ıvır zıvırlarıyla oyalanıyordu. Dolapların birini yerleştirmiş, kapatmış, kilitlemiş, bir diğerini yerleştiriyordu: Boşları taşıyıcının üzerinden alıyor, her birini bütün açılardan inceliyor (yeri gelmişken söyleyeyim o bacaksızların da her biri altı kilo çekiyordu) ve özenle rafa kaldırıyordu. Oldum bittim bence ne insanlığa ne de kendisine bir yararı olan bu boşlarla uğraşır. Kendi bileceği iş. Ben olsam çoktan siktiri çeker, aynı paraya başka bir işte çalışmaya başlardım. Tabii, öte yandan, düşünecek olursanız, boş, gerçekten esrarengiz, hatta belki de anlaşılmaz bir şeydir. Elimden onca boş geçmiş olmasına rağmen, hâlâ her görüşümde şaşırırm. Çay tabağı büyüklüğünde yarım santim kalınlığında, aralarında yirmi santim açıklık olan bakırdan iki yuvarlak. Hepsi bu. Başka bir şey yok. Hiçbir şey. Sadece boşluk. Elinizi, hatta çok etkilendiyseniz başınızı bile içine sokabilirsiniz. Sadece boşluk, gene boşluk, incecik bir hava. Tabii bütün bunların olabilmesi için, anladığım kadarıyla, aralarında bir güç var, çünkü birbirlerine yaklaştırmak imkansız, ayırmayı becerebilen kimse de çıkmadı.

Yok arkadaş anlatmak zor, görmek lazım. Çok basitler, özellikle yakından bakıp da gördüklerinize inanabildiğiniz zaman. Bu birine camı tarif etmeye çabalamak gibi bir şey: Sonunda parmaklarınızı çekiştirmeye, bunalıp ilenmeye başlarsınız. Neyse, hadi anladınız diyelim ve enstitünün Raporlar'ını hiç görmemiş olanlar varsa bu arada belirteyim: Her sayıda boşlarla ilgili fotoğraflı bir makale bulunabilir.

Kirill yaklaşık bir yıldır boşlara kafa patlatıyordu. Başından beri yanındaydım, gene de onlardan ne öğrenmek istediğinden tam olarak emin değildim, doğrusunu söylemek gerekirse, anlamak için de pek çaba harcadığım yoktu. Birakalım önce kendi bulsun, sonra lütfedip dinlerim belki. Şimdilik anladığım, bu boşlardan birini tıngırtadan şeyi, ama asitle eriterek ama cendereyle sıkıştırarak ama fırına atarak ne pahasına olursa olsun, bulmak zorunda olduğuydu. O zamanlar her şeyi anlamış olacak, herkes tarafından saygıyla selamlanacaktı, dünya bilimiye sevinçten çılgına dönecekti.

Şimdilik benim görüşüme göre, önünde çok uzun bir yol vardı. Henüz hiçbir yere varabilmiş değildi ama yıpranmıştı. Yaşlanmış gibiydi ve suskundu, gözleri uyuz köpek gibi bakıyor, hatta sulanıyordu. Başka biri olsaydı, küfelik oluncaya kadar içirir sonra da gevşesin diye ateş gibi bir kıza götürürdüm. Sabahleyin gene içirip başka bir karıya götürürdüm ve bir hafta içinde çakı gibi olup çıkardı. Bakışlar canlı, kuyruk havada. Ne var ki bu, Kirill'e uygun olmayan bir çözümdü. Önermek bile anlamsızdı, o tipte biri değildi.

Neyse, ambardaydık işte. Ona bakıyor, ne hale geldiğini, gözlerinin nasıl çukura kaçtığını görüyordum ve hayatım boyunca kimseye acımadığım kadar acıyordum. O sırada karar verdim işte, karar vermiş de sayılmazdım ya, sanki biri ağzımı açıp konuşturmuştu.

"Kirill," dedim, "dinle."

Son boşu terazinin üzerine koymuş her an içine dalmaya hazırmış gibi bakarak duruyordu.

"Dinle, Krill!" dedim. "Dolu bir boş bulsan ne yaparsın ha?"

"Dolu bir boş mu?" Şaşırmış görünüyordu.

"Hı h. Senin hidromanyetik tuzak zamazingosu... 77 b. İçinde mavi bir şeyler var."

Yavaş yavaş anlamaya başladığını görüyordum. Başını kaldırıp baktı, gözlerini kıstı ve göz yaşlarının ardında çok sevdiği deyimle bir zeka kıvılcımı parladı.

"Dur hele," dedi. "Dolu mu? Tıpkı bunun gibi, ama dolu ha?"

"Evet, dediğim bu."

"Nerede?"

Kirill'ciğim iyileşmişti. Bakışları canlanmış, kuyruğu dikilmişti.

"Hadi gidip birer sigara içelim."

Boşu dolaba tıktı, kapısını hızla kapattı, üstüne üç buçuk kilit attı ve laboratuara döndük. Ernest boş bir boşa nakit 400 verir, dolusuna karşılık o orospu çocuğunun kanını kurutabilirdim ama ister inanın isten inanmayın aklımın ucundan bile geçmedi, çünkü Kirill gözümün önünde hayata döndü ve sigaramı bitirmemi dahi beklemeden basamakları dörder dörder inmeye başladı. Kısacası, ona her şeyi söyledim: Neye benzediğini, nerede olduğunu ve en kolay nasıl ulaşılacağını. Bir harita çıkardı, garajı buldu, parmağını üzerine koydu ve gözlerini bana dikti. Tabii, benimle ilgili her şeyi derhal anladı. Anlaşılmayacak ne vardı zaten?

"Seni gidi tilki," dedi ve gülümsedi. "Pekâlâ, gidelim oraya. Sabah ilk iş. İzin

kağıtlarıyla arabanın dokuzda hazır olmasını söyleyeceğim, onda da yola çıkar, şansımızı deneriz. Tamam mı?"

"Tamam" dedim. "Üçüncü kim olacak?"

"Üçüncüye ne gerek var?"

"Olmaz" dedim. "Bu iş hanımlarla piknik yapmaya benzemez. Ya sana bir şey olursa? Bölge bu... Kurallara uymalıyız."

Kısa bir kahkaha atıp omuzlarını salladı.

"Nasıl istersen. Sen daha iyi bilirsin."

Öyleydi gerçekten! Tabii o sadece latife ediyordu. Ona kalırsa üçüncü kişi ayak bağı olacaktı. İkimiz bir koşu gidiversek, işler gül gibi hallolacak, kimse de benimle ilgili bir kuşku duymayacaktı. Ama ben enstitüdekilerin Bölge'ye ikiye ikiye girmediklerini biliyordum. Kural şuydu: İki kişi çalışır üçüncüsü seyreder ve daha sonra sorulduğunda anlatırdı. Kirill, "Bana kalsa Austin'i alırdım" dedi. "Ama sen herhalde istemezsin. Yoksa olur mu?"

"İh," dedim. "Austin olmasın da kim olursa olsun. Austin'i başka sefer alırsın."

Austin fena çocuk değildir, cesaretiyle korkaklığının çok dengeli bir bileşimi vardır ama bana talihsizmiş gibi gelir. Bunu Kirill'e açıklayamazsınız ama ben görüyorum. Adam, Bölge'yi tam anlamıyla bildiğini ve anladığını sanıyor. Bu da yakında nalları dikeceği anlamına gelir. Buyursun gitsin, sağolsun ama bensiz gitsin.

"Tamam o halde," dedi Kirill. "Tender'a ne dersin?"

Tender onun öteki laboratuvar yardımcısıydı. Kokmaz bulaşmaz sessiz bir adamdı.

"Biraz yaşlı," dedim. "Çocukları da var."

"Bu önemli değil. Daha önce de Bölge'ye gitmiş."

"İyi," dedim. "Tender'ı alalım."

O, haritayı incelemek için kaldı, bense kestirmeden Borç'ta yollandım, çünkü açlıktan ölmek üzereydim ve gırtlığım kurumuştı.

Sabah her zamanki gibi dokuz sularında laboratuvara geldim ve giriş iznimi gösterdim. Görevli muhafız, geçen yıl içip Guta'ya askıntı oldu diye öldüresiye patakladığım, fasulye sıırığında farksız bir çavuştu.

"Hayrola," dedi. "Enstitünün her yerinde seni arıyorlar Red."

Derhal sözünü kestim, kibarca.

"Sen bana Red diyemezsin," dedim. "Bana yalaklık malaklık etmeye kalkışma ahmak İsveçli."

"Ama Red! Herkes seni böyle çağırıyor."

Daha Bölge'ye girmeden yay gibi gerilmiş, kaskatı kesilmiştim. Omuz kayışından yakalayıp yukarı çektim ve ona kim olduğunu, ana tarafının şeceresini bir bir sayıp döktüm. Yere tükürüp, belgemi iade etti ve kırıtip sırtımdan konuştu:

"Redrick Schuhart, derhal Güvenlik Sorumlusu Yüzbaşı Herzog'u görmeniz emrediliyor."

"Aferin," dedim. "İşte böyle. Çalış çavuş çalış, daha kıdem alacaksın."

Bu arada düşünüyordum, önüme çıkan bu viraj da nesiydi? Yüzbaşı Herzog'un iş saatinde bana ne ihtiyacı olacaktı? Pekala, gidip bir görünelim bakalım. Bürosu üçüncü kattaydı. Pencereleri polis karakolundakiler gibi parmaklıklı güzel bir büro. Willy masasında oturmuş piposunu tellendiriyor ve daktiloda anlaşılmaz bir şeyler yazıyordu. Daha önce hiç görmediğim yeni bir çocuk. Enstitüdeki çavuşlar tümen karargahındakilerden fazla. Hepsi de iri kıyım sağlam oğlanlar. Bölge'ye girmek zorunda değiller, dünya meselelerini de umursadıkları yok.

"Selam," dedim. "Beni mi çağırdın?"

Willy dosdoğru bana bakıp bilgisayardan uzaklaştı, masasının üstüne kabarık bir dosya koydu ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Redrick Schuhart mısınız?"

"Aynen," derken sinirden gülesim geldi. Elimde değildi, komikti.

"Ne zamandan beri enstitüyle çalışıyorsunuz?"

"İki yıldır. Üçüncü yıla giriyorum."

"Aileniz?"

"Yalnızım," dedim. "Yetimim."

Sonra çavuşçuğuna dönüp sert bir tonla emretti.

"Çavuş Lummer, arşive gidin ve yüz elli numaralı dosyayı getirin."

Çavuş selam verip kayboldu. Willy de dosyayı hızla kapatıp sıkıntıyla sordu:

"Gene eski numaralarına mı başladın?"

"Ne eski numarası?"

"Ne numarası olduğunu sen daha iyi bilirsin. Burada şenle ilgili yeni şeyler var."

Demek buymuş diye düşündüm.

"Nereden geliyor?"

Suratını astı ve rahatsız olmuş bir tavırla piposunu kül tablasına vurdu.

"Orası seni ilgilendirmez," dedi. "Eski bir dost olarak, seni uyarıyorum. Vazgeç bu işten, vazgeç artık. Bir kere daha yakalarlarsa altı ayla kurtulamazsın. Enstitüden de tekmeyi yersin, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. "Bunu anlıyorum da beni hangi dürzünün ele vermiş olabileceğini anlamıyorum."

Ama o tekrar beni incelemeye, boş piposunu çekmeye ve dosyayı karıştırmaya koyuldu. Bu da Çavuş Lummer'in dosya no: 150'yle birlikte döndüğü anlamına geliyordu.

Hog olarak da bilinen Yzb. Willy Herzog, "Teşekkür ederim, Schuhart," dedi.

"Halletmek istediğim buydu. Gidebilirsiniz."

Böylece dolapların bulunduğu odaya gittim, laboratuvar elbiselerimi giydim ve bir sigara yaktım. Bu arada söylentinin nereden kaynaklanmış olabileceğini düşünüyordum. Enstitüden çıkıyorsa yalan olmalıydı çünkü orada kimsenin hakkımda bir şey bildiği yoktu, öğrenmeleri de imkansızdı. Polis radyosuysa, onlar da eski suçlarımdan başka neyi bilebilirlerdi? Belki de Buzzard'ı yakalamışlardı? O alçak postu kurtarmak için öz anasını satardı. Ama şimdilerde Buzzard bile benimle ilgili bir şey bilmiyordu. Düşündüm düşündüm, içinden çıkamadım, olurlarına bırakmaya karar verdim. Bölge'ye geceleyin en son girişim üç ay önceydi. Ivrır zıvırların çoğunu elden çıkarmış, paranın neredeyse tümünü harcamıştım. Beni malla yakalamış değillerdi, artık yakalasalar bile fazla tutamazlardı.

Ama tam merdivenlere yönelmişken, birden ışığı gördüm, hem de o kadar iyi gördüm ki dolapların oraya dönüp oturmam ve bir sigara daha içmem gerekti. Demek ki bugün Bölge'ye giremeyecektim. Ne de yarın, ne de öbür gün. Demek bu çirkefler gözlerini gene üzerime dikmişler, beni unutmamışlardı, unutmuşlarsa da birileri hatırlatıvermiş. Artık hatırlatmayı kimin yapıverdiği de önemli değil. Hepten fırlatmadıkça, hiçbir cambaz, izlendiğini biliyorsa, silah zoruyla bile olsa Bölge'nin kıyısından geçmezdi. O anda en derin, en kuytu köşelere gizlenmem gerekirdi. Bölge mi? Ne Bölge'si? Aylardır, izinle bile hiçbir Bölge'ye girmedim! Dürüst bir laboratuvar işçisini ne diye rahatsız

ediyorsunuz.

Her şeyi yeni baştan düşündüm, hatta o gün Bölge'ye gitmeyeceğim için bir ferahlama hissettim. Ama bunu Kirill'e bildirmenin en uygun yolu neydi acaba?

Pat diye söyledim.

"Bölge'ye gitmiyorum. Talimatların nedir?"

Önce gözlerini faltaşı gibi açıp bana baktı, tabii. Sonra anlar gibi oldu. Dirseğimden tutup küçük çalışma odasına götürdü, masasına oturttu, kendi de karşımdaki pencerenin girintisine oturdu. Birer sigara yaktık. Sessizlik. Sonra dikkatlice sordu:

"Bir şey mi oldu Red?"

Ne diyebilirdim ki?

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Dün pokerde yirmi kağıt verdim... Şu Noonan büyük oyuncu, eşşekoğlu eşşek."

"Dur bir dakika," dedi. "Fikrini değiştirdin mi?"

Gerginlikten boğulur gibi bir ses çıkardım.

Dişlerimin arasından "Yapamam," dedim. "Yapamam anlıyor musun? Az önce Herzog'un bürosundaydım."

Yıkıldı. Yüzüne gene o hüzünlü ifade çöktü ve gözlerinde gene hastalıklı bir finonun bakışları belirdi. Ürperdi, elindeki sigarayla yeni bir tane daha yaktı ve yavaşça konuştu:

"Bana güvenebilirsin Red. Kimseye tek söz etmedim."

"Yok canım" dedim. "Senden söz eden yok."

"Daha Tender'a bile söylemedim. Onun adına bir izin belgesi hazırladım ama gidip gitmeyeceğini sormadım bile."

Tek laf etmeden sigara içmeyi sürdürdüm. Hem komik hem de acıklıydı. Adam hiçbir şey anlamamıştı.

"Herzog sana ne dedi?"

"Belirli bir şey söylemedi," dedim. "Biri beni gammazlamış, o kadar."

Bana garip bir bakış fırlattı, pencereden sıçrayıp bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. O bürosunda dört dönüyor, bense sessizce oturmuş sigara dumanından halkalar yapıyordum. Onun adına üzülüyordum tabii, işler yolunda gitmedi diye sıkılmışım. İçindeki kasveti dağıtmak için ne de güzel bir ilaç bulmuştum. Suç kimdeydi? Bende. Bir

bebeği şeker vericem diye kandırmıştım ama şeker gizli bir yerdeydi ve gizli yeri kötü adamlar bekliyordu... Derken odayı arşınlamayı bıraktı, yakınıma geldi ve başka bir yerlere bakarak beceriksizce sordu:

"Dinle Red, dolu bir boş ne eder?"

Önce anlamadım, Önce bir yerlerden bir tane satın alabileceğini umuyor sandım. Nerden alacaksın ki? Belki de dünyada tekti, üstelik de buna yetecek kadar parası olması mümkün değildi. Nerden alacaktı? Yabancı bir bilim adamıydı, üstelik Rustu. İşte o zaman kafama dank etti. Alçak herif demek bunu yeşil banknotlar için yaptığımı sandı ha? Seni gidi bilmem ne diye düşündüm içimden; sen beni ne sanıyorsun? Tam bunu söylemek için ağzımı açmışken sustum. Çünkü başka ne yerine koyabilirdi ki beni? Cambaz cambazlığını bilmeli. Yeşilin miktarı ne kadar çoksa o kadar iyidir. Sırtı yeşiller için hayatını satar o. Anlaşılan dün yolumu yaptığımı bugün de fiyatını yükseltmek amacıyla kırıttığımı sanıyor.

Bu düşünce karşısında dilim tutuldu. O ise gözünü bile kırpmadan dikkatle bana bakmaya devam ediyordu. Ve gözlerinde gördüğüm, hor görme değil, sanırım bir tür anlayıştı. O zaman sükunetle anlattım.

"Şimdiye kadar Bölge'ye izin belgesiyle girenlerden hiçbiri garaja gitmiş değil. Oraya giden yolları belirlemediler henüz. Sen de biliyorsun. Ve biz Bölge'den döner dönmez, senin Tender doğruca garaja gidişimizi, istediğimiz şeyi alıp gelişimizi cümle aleme kasıla kasıla anlatacak. Sanki ambara falan inmişiz gibi. Ve herkes hemen anlayacak ki biz oraya ne için gittiğimizi önceden biliyorduk. Bu da birinin bize yolu gösterdiği anlamına gelir. Peki bu hangimiz olabilir... neyse söylemenin bir manası yok. Beni neyin beklediğini anlıyor musun?"

Küçük söylevimi tamamladım. Hiç konuşmadan, birbirimizin gözlerinin içine bakarak oturduk. Birden ellerini çırttı, avuçlarını birbirine sürttü ve canlı bir sesle açıkladı:

"Ne yapalım gelemiyorsan, gelemiyorsun demektir. Seni anlıyorum Red ve yargılayamam. Yalnız giderim. Belki rast gider. Bu ilk değil?"

Haritayı pencerenin eşiğine yaydı, ellerine dayanıp üzerine eğildi. Bütün canlılığı gözümün önünde uçup gitti. Mırıldandığını duyuyordum.

"Kırk metre, belki kırk bir. Garajın içinde üç. Yok yok Tender'ı almayayım. Ne dersin Red? Belki de Tender'ı almamalıyım ha? Ne de olsa iki çocuğu var."

"Yalnız gitmene izin vermezler," dedim.

"Verirler" diye mırıldandı. "Bütün çavuşları ve bütün teğmenleri tanırım. Şu kamyonlar hoşuma gitmiyor! Otuz yıldır açıkta durdukları halde yeni gibiler." İki metre

ötedeki bir benzin tankeri tamamen paslanıp çürümüşken, onlar fabrikadan yeni çıkmış gibi pırıl pırıldır. Bölge budur işte!"

Haritadan başını kaldırıp dışarıya baktı. Ben de baktım. Pencerelerimizdeki camlar kalın ve özeldi. Pencerelerin ötesiye: Bölge. Oracıkta, elinizi uzatsanız dokunabilirsiniz. On üçüncü kattan bakınca insanın avucunun içine sığacakmış gibi görünür.

İlk bakışta herhangi bir toprak parçası gibi durur. Güneş dünyanın her hangi bir noktasında parladığı gibi parlar. Fazlaca değişen hiçbir şey yokmuş gibidir. Sanki her şey otuz beş yıl önceki haliyle kalmıştır. Babam, ruhu şad olsun, baksa orada hiçbir değişiklik fark etmeyebilir. Olsa olsa fabrika bacasının neden tütmediğini sorar belki. Grev mrev mi var diye. Konik tepeler halinde yığılmış sarı cevher, güneşte parlayan maden eritme ocakları, raylar, raylar, raylar; rayların üzerinde üstü açık yük vagonları ve bir lokomotif. Yani bir sanayi kenti. Ama kimsecikler yok. Ne ölü, ne diri. Garajı da görebilirsiniz: Uzun gri bir bağırsak, kapıları ardına kadar açılmış. Yanı başındaki asfaltlanmış alana kamyonlar park etmişti. Kamyonlar konusunda haklıydı. Kafası çalışıyordu. İki kamyonun arasına başını sokanın vay haline. Çevrelerinden dolaşmak gerek. Otlar bürüyüp daha da genişletilmediyse asfaltta bir çatlak var. Kırk metre. Nerden başlayarak sayıyor ki? Ha, herhalde son pilondan. Doğru oraya uzaklığı ancak o kadar. Bu yumurta kafalı bilim adamları ilerleme kaydediyor. Çöplüğe kadar olan yolu belirlediler, hem de akıllıca belirlediler! Slimy'nin sonu olan hendek şuracıkta, onların yolunun iki metre ötesinde. Knuckles, Slimy'ye söyleydi: Hendeklerden mümkün olduğu kadar uzak dur, hemen kaç, yoksa gömülecek parçan kalmaz. Suya baktığımda, gerçekten de kalmamıştı. Bölge'de işler böyledir: Ganimetle dönersen mucize, canlı çıkarsan başarıdır; devriye kurşunundan kurtulursan şansın yaver gitmiştir. Geri kalan her şeyse kader.

Kirill'e baktım ve gizlice beni gözetlediğini gördüm. Yüzündeki ifade fikrimi değiştirmeme neden oldu. Canları cehenneme diye düşündüm. Eninde sonunda bu çirkeflerin bana yapabileceği ne vardı ki? Aslında bir şey söylemesi gerekmezdi ama söyledi.

"Laboratuvar Asistanı Schuhart," dedi. "Resmi kaynaklar, resminin de altını çiziyorum, garajın incelenmesinin bilimsel anlamda büyük bir değer taşıyabileceğine beni inandırdılar. Garajı incelememizi öneriyorum ve size ikramiye ödenmesini garanti ediyorum."

Ve Haziran güneşi gibi ışıldadı.

"Hangi resmi kaynaklar?" diye sorup, aptalca sııttım.

"Bu gizlidir. Ama size söyleyebilirim." Yüzü asıldı. "Dr. Douglas'tan öğrendim

diyelim."

"Ya," dedim. "Dr. Douglas'tan. Hangi Dr. Douglas?"

"Sam Douglas," dedi kuruca. "Geçen yıl öldü."

Bir yerlerime iğne batırılmış gibi oldu. Seni sersem bilmem ne...

Yola çıkmadan önce böyle şeylerden kim söz eder? Bu yumurta kafalılara göstere göstere dört tane çeksen gene de gol olduğuna ayıkmazlar. Sigaranın izmaritini kül tablasına bastırdım.

"Pekala, nerde senin Tender? Ne kadar beklememiz gerek?"

Anlayacağınız bir daha bu konuya değinmedik. Kirill PPS telefon edip bir uçan araba istedi. Haritasında ne var ne yok diye baktım. Fena değildi. Fotoğraf çalışmasıydı. Havadan çekilmiş ve çok büyütülmüş. Garaj kapıları boyunca uzanan sığınakların üzerindeki tepelikler bile görünüyordu. Cambazlar böyle bir haritayı ele geçirirler... Ama gece yıldızlar tependen bakarken ve de ortalık burnunun ucunu bile göremeyeceğin kadar karanlıkken pek işe yaramazdı.

Tender teşrif etti. Nefes nefese kalmış kıpkırmızı kesilmişti. Kızı hastaydı, doktora gitmişti. Geç kaldığı için özür diledi. İyi, biz de ona küçük armağanımızı ilettik: Bölge'ye gidiyorduk. O kadar korkmuştu ki, birden oflayıp puflamaktan vazgeçti. "Bölge de nereden çıktı?" diye sordu. "Ve neden ben?" Ama çift ikramiye lafı ve Red Schuart'ın da gidecek olması yeniden soluk almaya başlamasını sağladı.

Böylece sığınağa indik, Kirill izin belgelerini almaya gitti. Belgeleri başka bir çavuşa gösterdik, o da bize özel giysileri verdi. Bak bunlar iyi işte. Kendi kırmızı renginden başka bir renge boyadın mı, bütün cambazlar gözlerini kırpmadan bayıla bayıla tanesine 500 verir. Çok önceleri, günün birinde bunlardan bir tane ele geçirmenin yolunu bulmaya and içmiştim. İlk bakışta özel bir şey gibi durmuyordu. Tepesindeki gözetleme yeriyle balonumsu bir kaskı olan, dalgıç elbisesine benzer bir giysiydi. Tam dalgıç giysisi de değil, daha çok pilot ya da astronotların kiler gibi. Hafifti, rahattı, hiçbir yerinde bağcığı falan yoktu ve insanı terletmiyordu. Böyle bir giysiyle ateşin içinden geçebilirdiniz, gazları sızdırmazdı. Söylendiğine göre kurşun da işlemiyordu. Tabii ateş, zehirli gazlar ve kurşunlar hep dünyalı insana özgü şeyler. Bölge'de böyle şeyler yok, dolayısıyla Bölge'de bunlardan korkmaya gerek yok. Zaten, doğrusunu söylemek gerekirse insanlar özel giysilerin içinde de sinek gibi ölüyordu. Giysiler olmasa daha çok adamın ölecek olması ayrı bir konu. Giysiler örneğin yakıcı tüplere ve tükürüklü şeytan lahanasına karşı yüzde 100 korunma sağlıyordu... Tamam.

Özel giysileri çektik. Somunları ve contaları torbadan arka cebime aktardım ve enstitünün avlusundan geçip Bölge'nin girişine doğru ağır adımlarla ilerledik. Buranın adeti bu. Böylece herkes hayatlarını insanlığa, bilime ve Ruhülkudüs'ün sunak taşma armağan eden bilim kahramanlarını görmüş oluyor. Amin. Ve tabii ki, on beşinci kat'a kadar yol boyunca sevecen yüzler bizi izledi. Sadece sallanan mendillerle bandomuz eksikti.

Tender'a "Bir-ki" dedim. "Kamını içeri çek, yağ tulumu! Kadirşinas insanlık seni asla unutmayacak!"

Bana baktığında hiç de şaka kaldırabilecek halde olmadığını gördüm. Haklıydı da, şakanın sırası değildi. Ama Bölge'ye girerken ya ağlanır ya da dalga geçilir. Bense hiç ağlamadım. Çocukken bile. Kirill'e baktım. Gerginlik içinde dimdik duruyordu ama dudaklarını oynatıyordu, dua edermiş gibi.

"Dua mı ediyorsun?" diye sordum. "Et, et. Bölge'nin içine ne kadar çok sokulursan Cennet'e o kadar yaklaşırsın."

"Ne?"

"Dua et!" diye bağırdım. "Cennet'e gideceklerin başında cambazlar gelir."

Gülümsedi ve korkma, sen yanımda oldukça bana bir şey olmaz, olsa bile ne yapalım bir kere ölünür der gibi hafif hafif sırtıma vurdu. Ne demeli matrak adam doğrusu.

Son çavuşa da belgelerimizi gösterdik, ama bu defa kademe değişmiş, bir teğmen görevlendirilmişti. Onu tanırım, babası Rexopolis'te mezar yeri satar. PPS binlerinin getirip geçiş alanına bıraktığı uçan araba bizi bekliyordu. Ötekiler de bekliyordu. Acil ilk yardım ekibi, itfaiyeciler, yiğit bekçilerimiz, korkusuz kurtarıcılarımız: Aşırı besili bir tembeller takımı ve bir helikopter. Hiç görmeseydim daha iyiydi!

Bagaja bindik, Kirill kumanda aletlerinin başına geçti ve "Tamam Red" dedi. "Yolu göster."

Serinkanlı bir biçimde göğsümdeki fermuarı açtım küçük bir şişe çıkardım, büyükçe bir fırt çekip, şişeyi yerine koydum. Bunsuz yapamam. Bölge'ye defalarca girmiştik ama onsuz... yok, yapamam işte. İkisi de bana bakmış bekliyordu.

"Böyle" dedim. "Size ikram etmiyorum çünkü bu birlikte ilk girişimiz ve içerisinin sizi nasıl etkilediğini bilmiyorum. Şöyle çalışacağız: Söylediğim her şeyi derhal ve soru sormadan yapacaksınız. Biri beceriksizlik etmeye ya da soru sormaya başlarsa elime ne geçerse indiririm. Şimdiden özür dilerim. Mesela Bay Tender ellerinizin üzerinde yürümeye başlamanızı söylersem derhal koca poponuzu havaya dikip söylediğimi yapacaksınız."

Yapmazsanız hasta kızınızı bir daha göremeyebilirsiniz. Anlaşıldı mı? Ama görmenizi sağlayacağım."

Tender "yeter ki komut vermeyi unutma," diye hırladı. Patlamaya hazırды, terliyor, dudaklarını kemiriyordu. "Mecbur kalırsam yalnız ellerimin değil, dişlerimin üstünde bile yürürüm. Ben dünkü çocuk değilim."

"Bana göre ikiniz de dünkü çocuksunuz," dedim. "Merak etme emir vermeyi de unutmam. Sırası gelmişken sorayım, aracı kullanmayı biliyor musunuz?"

"Bilir," dedi Kirill. "İyi bir sürücüdür."

"Peki o zaman," dedim. "Artık yola çıkıyoruz. Allah yardımcımız olsun. Miğferlerinizi kapatın. Pilonlar boyunca ağır ağır ileri irtifa üç metre. Yirmi yedinci pilona gelince dur."

Kirill aracı üç metre yükseltti ve düşük vitesle ilerledi. Onlara göstermeden dönüp sol omuzuma tükürdüm. Kurtarma ekibinin helikoptere tırmandığını gördüm, itfaiyeciler saygılarından hazırolda duruyordu, geçitin kapısındaki teğmen bizi selamlıyordu, sarsak herif. Ve hepsinin üzerinde de kocaman solgun bir pankart duruyordu. "Hoşgeldiniz Konuklar." Tender el sallayacakmış gibi oldu ama kaburgalarını öyle bir dürtüverdim ki veda töreninden derhal vazgeçti, vedalaşmayı görürsün sen. Çok vedalaşırsın daha!

Yola çıktık.

Enstitü sağımızda, Veba mahallesi solumuzdaydı. Sokağın tam ortasında bir direktan öteki direğe yol alıyorduk. Bu sokaktan yıllardır ne yürüyerek ne de arabayla kimseler geçmemişti. Asfalt her yerinden çatlamış, çatlakların arasında otlar bitmişti. Ama bunlar henüz bildiğimiz, insani otlardı. Solumuzdaki kaldırımda kara dikenli çalılar vardı, Bölge'nin sınırını burdan çıkarabilirdiniz: Kara ot biçilmiş gibi kaldırımın kenarında bitiyordu. Doğrusu terbiyeli konuklardı. Bir sürü şeyi allak bullak ettiler gerçi ama hiç değilse kendilerine kesin sınırlar çizdiler. Yakan tüpler bile asla bizden tarafa gelmiyordu. Oysa sert bir rüzgar esecek olsa gelmesi beklenirdi.

Veba mahallesinin evleri parça parça dökülmüştü, cansızdı. Ama pencereler kırılmamıştı. Yalnız o kadar kirliydiler ki hiçbir şey görünmüyordu. Gece vakti, sürünerek geçerken içerde mavi yalımlar halinde yanan alkolü andıran bir ışık görülürdü. Bu, kilerlerde yaşayan cadı peltesiydi. Şöyle bir baktığınızda bunun da diğerleri gibi bir mahalle olduğu izlenimine kapılırdınız. Evler de diğerlerinden farksızdır. Biraz onarılmak ister gerçi ama, çevrede hiç insan olmamasının dışında, belirgin bir gariplik söz konusu değildir. Bu arada, şu tuğlalı ev matematik öğretmenimizin eviydi. Ona Virgül derdik. Sevimsiz ve beceriksizdi. İkinci karısı Z'ten kısa bir süre önce onu terketmişti, kızının da bir

gözünde katarakt' vardı, onunla gözünden yaş gelene kadar dalga geçerdik, hatırlıyorum. Panik başladığında o ve tüm komşuları iç çamaşırlarıyla köprüye koştular, hiç durmamacasına dört buçuk kilometre. Sonra uzun süre vebadan yattı. Bütün derisi ve tırnakları döküldü. Mahallede oturan hemen herkes hastalanmıştı, işte bu yüzden Veba Mahallesi deniyor. Bazıları öldü, çoğunlukla yaşlılar ama sayıları çok değildi. Ben kendi adıma vebadan değil korkudan öldüklerini sanıyorum. Ürkütücüydü. Burada yaşayan herkes hastalandı. Üç mahallenin halkı kör oldu. Şimdi bu alanlara Birinci Körler Mahallesi, İkinci Körler falan diyoruz. Tamamen kör olmadılar da bir tür gece körlüğüne yakalandılar. Buna neden olan şeyin herhangi bir patlama olmadığını söylüyorlardı, oysa bir sürü patlama olmuştu, kendilerini yüksek sesin kör ettiğini söylüyorlardı. Dediklerine göre ses o kadar yükselmişti ki o anda görme yeteneklerini kaybetmişlerdi. Doktorlar bunun imkansız olduğunu söyleyip "hatırlamaya çalışın" dediler. Ama onlar kendilerini kör edenin güçlü bir gök gürlemesi olduğunda ısrar ettiler. Bu arada, onlardan başka kimse gürlemeyi duymamıştı.

Gene de hiçbir şey olmamış gibiydi. Camlı bir kameriye olduğu gibi duruyordu. Sokakta bir bebek arabası vardı. İçindeki örtüler bile tertemizdi. Ama antenler manzarayı bozuyordu. Pamuğa benzer tüylü bir şeyle kaplanmışlardı. Yumurta kafalılar bir süredir bu pamuk meselesine kafa patlatıyordu. Anlarsınız ya, bir göz atmak istiyorlardı. Başka hiçbir yerde böyle bir şey yoktu. Sadece Veba Mahallesinde ve sadece antenlerin üstünde. En önemlisi de, hemen şuracıkta, pencerelerinin altında olmasıydı. Sonunda parlak bir fikir buldular: Çelik bir kablonun ucundaki oltayı helikopterden sarkıtıp bir parça pamuk kopardılar. Helikopter parçayı çeker çekmez fiss diye bir ses çıktı! Bir de baktık ki antenden, oltadan ve kablodan dumanlar çıkıyor. Kablo duman çıkarmakla kalmıyor, gıngırlıklı yılan gibi zehirli zehirli tıslıyordu. Eh. pilot aptal değildi tabii, boşuna teğmen olmamıştı, derhal neyin ne olduğunu anlayıp kabloyu indirdi ve hızla oradan uzaklaştı. Neredeyse toprağa degecek kadar sarkmış ve üstü pamukla kaplanmış olan kablo orada kaldı.

Böylece bir çırpıda sokağın sonuna ve kavşağa gelmiş olduk. Kirill bana baktı: Sapsa mıydı? İşaret ettim: Mümkün olduğu kadar ağır! Aracımız döndü ve insana ait toprakların son metrelerini de geçti. Kaldırım yaklaşıyor, aracın gölgesi dikenli çalılardan üzerine düşüyordu. Bu iş bu kadar. Bölge'deyiz! Ürperdim. Her defasında ürperirim böyle. Ve bunun Bölge'nin beni buyur etmesi mi yoksa cambazlık damarımın harekete geçmesi mi olduğunu bir türlü kestiremem. Her defasında, döndüğümde başkalarının da aynı şeyi hissedip hissetmediklerini sorayım diye düşünür, her defasında da unuturum.

Tamam. İşte bir zamanların bahçeleri üzerinden yavaşça ilerliyoruz. Araç, ayaklarımızın altında sakın, tekdüze bir ses çıkarıyor, bir şeyi umursadığı yok, buradaki

hiçbir şeyin ona bir zararı olmaz. Derken ihtiyar Tender koy verdi. Konuşmaya başladığında henüz ilk pilona varmamıştık. Bütün acemilerin Bölge'de çenesi düşer genellikle: Dişleri takırdıyor, yüreği küt küt atıyor, belleği bulanıklaşıyor, utanıyor, ama gene de kendini kontrol edemiyordu. Bana kalırsa bu nezle olmaya benziyor! İnsan ne yapsa burnunun akmasını önleyemez. Ne de saçma sapan laflar ederler! Ya manzarayla ilgili bir şeyler söylerler ya konuklar hakkındaki düşüncelerini açıklarlar ya da Bölge'yle hiç ilgisi olmayan şeylerden söz ederler. Yeni takım elbisesini anlatmaya başlayıp bir türlü susamayan Tender gibi. Ne kadar çok para ödemiş, kumaşı ne kadar iyiymiş; terzi düğmeleri onun için nasıl değiştirmiş...

"Yeter."

Yüzünde acıklı bir ifadeyle baktı, dudaklarını sarkıttı ve devam etti: Astar için kaç metre ipekli gerekmiş! Artık bahçeler bitmişti, altımızda bir zamanlar kentin çöplüğü olarak kullanılan balçığımsı alan uzanıyordu. Hafif bir esinti hissediyordum. Ama rüzgar falan yoktu, derken ani bir rüzgar patladı ve kuru dallar etrafa savruldu, bir şey duyar gibi oldum.

"Kes sesini, sersem!" dedim Tender'a.

Yok, çenesini tutamıyordu. Şimdi çöpleri anlatıyordu. Başka çarem yoktu.

"Aracı durdur." dedim Kirill'e.

Anında fren yaptı. Refleksleri iyiydi, onunla gurur duyuyordum. Tender'ı omuzlarından yakalayıp kendime çevirdim ve kaskının üzerinden bir tokat aşkettim. Zavalılık burnunu cama çarptı, gözlerini kapadı ve sustu. Sesi kesilir kesilmez, duydum. Trrr, trr, trr... Kirill çeneleri kilitlenmiş, dişleri açıkta bana bakıyordu. İşaretle kıpırdamamasını söyledim. Allah aşkına kıpırdama, tek kasını bile oynatma. Ama tıkırtıyı o da duymuştu ve bütün acemiler gibi derhal bir şeyler yapma çabası içindeydi, ne olursa. "Geri?" diye fısıldadı. Umutsuzca başımı sallayıp kaskının tam altına bir yumruk savurdum, sesini kestim. Bu acemilerle insan nereye bakacağını şaşıyor gerçekten, araziye mi bakacaksın, onlara mı? Sonra her şeyi unuttum. Öğle vakti teneke bir damın üzerinde gezinen sıcak havayı andıran donuk titretilmiş bir şey, eski çöp yığınının, kırık cam parçalarıyla çaputların üzerinde sürünerek ilerliyordu. Tepeciği aşip bize doğru yaklaşmaya başladı, direğin yanı başına kadar geldi; yolun üzerinde bir saniye kadar duraladı, yoksa bana mı öyle geldi, sonra da çalılardan, çürümüş çitlerin ardından dolanıp arkadaki otomobil mezarlığına doğru süzüldü.

Allah belasını versin bu yumurta kafalıların! Yolu çöplüğün üzerinden geçirmek bayağı akıl ister! Ben de pek zekiyim doğrusu: Onların salak haritalarını deli gibi

incelerken ne düşünmüştüm?

"Ağır ağır ileri," dedim Kirill'e.

"Neydi o?"

"Şeytan bilir. Geldi geçti. Çok şükür. Ve lütfen sus, artık insan değilsin, anlıyor musun? Makinesin, benim direksiyonumsun."

Birden çenemin düştüğünü fark ettim.

"Tamam. Tek kelime daha yok."

Canım gene içki istedi. Size bir şey söyleyeyim mi, bu dalgıç elbiseleri saçma. Lanet olasıca giysi üstümde olmadan bunca yıl yaşadım, bir o kadar da yaşayacağım ama böyle bir anda bir yudum içki içmeden... Neyse, tamam!

Esinti kesilmiş gibiydi, kulağıma kötü bir ses de gelmiyordu. Tek ses motorun sakın, uykulu hırıltısıydı. Hava çok güneşli ve sıcaktı. Garajın üzerinde hafif bir sis vardı. Her şey yakında gibi görünüyordu, direkler birer birer geçip gidiyordu. Tender sessizdi, Kirill sessizdi. Acemiler biraz yontulmaya başlamıştı. Merak etmeyin çocuklar, nerede olduğunuzu unutmadığınız sürece Bölge'de de soluk alabilirsiniz. 27. Pilota geldik; metal levhanın üzerindeki kırmızı bir halkanın içinde 27 yazıyordu. Kirill bana baktı, başımı salladım ve aracımız durdu.

Çiçekler dökülmüş, ağaçlar meyveye durmuştu. Şimdi bizim için en önemli şey mutlak bir sükunetti. Acele etmek yoktu. Rüzgar dinmiş, görüş açılmıştı. Hava ipek gibiydi. Slimy'nin nalları diktiği hendeği görebiliyordum. İçinde renkli bir şeyler vardı, belki de onun giysileri. Miskin bir herifti, yerinde dinlensin.

Aç gözlü, ahmak ve pisti. Tam Buzzard Burbridge'e göre bir tip. Buzzard böylelerini bir kilometre öteden tanır ve pençesine alır. Bölge kimin iyi, kimin kötü olduğuna bakmaz genellikle. Teşekkürler Slimy. Sen Allahın belası aptalın biriydin, gerçek adını hatırlayan yok ama en azından akıllı olanlara nereye basmamak gerektiğini göstermiş oldun... Tabii yapacağımız en iyi şey asfalta geçmek olacaktı. Asfalt düzgündür ve üzerinde ne olduğunu görebilirsiniz, ben de o çatlağı iyi bilirim. Ama o iki tepenin görünüşü hiç hoşuma gitmiyor! Tam ortalarından geçen bir hat asfalta uzanıyor. Oracıkta, sırnaşıkça bekliyorlar. Yoo, aralarına girmem. Cambaz yasalarına göre sağında ve solunda en azından bir buçuk metrelik açık alan bulunmalıdır. Demek ki soldaki tepenin üzerinden geçebiliriz. Tabii öte yanda ne olduğunu bilmiyordum. Haritada bir şey gözüküyordu ama haritalara kim güvenir ki zaten?

Kirill, "Dinle, Red" diye fısıldadı. "Neden üstünden atlamıyoruz? Yirmi metre

yükselip dosdoğru aşağıya inerse garajın yanı başına varırız ha?"

"Kapa çeneni, sarsak," dedim. "Beni rahatsız etme."

Yukarı çıkmak istiyormuş. Ya yirmi metrede bir şeye yakalanırsan? Kemiklerini bile bırakmazlar. Belki de sivrisinek uyuzu buralarda da karşımıza çıkıverir, tozumuzu bırakmaz. Bu tehlike meraklılarından şurama geldi. Bekleyemez: Hadi sıçrayalım diyor. Tepeye nasıl varılacağı açıktı. Sonra orada biraz durup bir sonraki hamleyi düşünecektik. Cebimden bir avuç somun ve cıvata çıkardım. Avucumu açıp Krill'e gösterdim.

"Hansel ve Gretel masalını hatırlıyor musun? Okulda öğretmişler miydi? İşte onun tersini yapacağız. Seyret! İlk somunu fırlattım. Çok uzağa değil, tam istediğim gibi, on metre falan. Somun istediğim yere düştü. "Gördün mü?"

"Ne olmuş?" dedi.

"Ne olmuş değil. Gördün mü diye sordum?"

"Gördüm."

"Şimdi aracı en düşük hızla somuna kadar sür ve yirmi santim uzağında dur. Oldu mu?"

"Oldu. Çekim toplulaşmaların ı mı arıyorsun?"

"Ne aramam gerekiyorsa onu arıyorum. Dur, bir tane daha atacağım. Nereye gittiğine bak ve gözünü ondan ayırma."

İkinci somun da iyi gitti ve ilkinin yanı başına düştü.

"Hadi gidelim."

Aracı hareket ettirdi. Yüzü sakın ve açıldı. Anlamıştı besbelli. Bunlar böyledir, yumurta kafalar, onlar için en önemli şey nesnelere bir ad bulmaktır. Bir ad buluncaya kadar yüzünde pek acıklı bir ifade vardır, tam bir geri zekalı gibi. Ama şimdi çekim toplulaşması gibi bir isim buldu ya, her şeyi anladığını düşünüyordu, her şey tozpembeydi.

İlk somunu, İkinciye ve üçüncü somunu geçtik. Tender iç geçiriyor, ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıyor ve sinirden esniyordu: Kendini tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu zavalılık. Ona yarayacaktı bu. Bugün beş kilo falan verirdi, her türlü rejimden daha etkili. Dördüncü bir somun attım. Yörüngesinde bir terslik vardı. Tersliğin ne olduğunu açıklayamamakla birlikte doğru olmadığını hissediyordum. Kirill'in elini yakaladım.

"Durdur şunu" dedim. "Bir santim bile oynama."

Bu defa daha yüksekten ve daha uzağa bir tane daha fırlattım. İşte oradaydı. Sivrisinek uyuzu! Somun normal biçimde havalandı, normal biçimde de inişe geğmişti ama yarı yolda bir şey onu yana çekti, üstelik öyle gğl çekmişti ki, yere indiğinde kilin içinde kayboldu.

"Gördün mü?" diye fısıldadım.

"Sadece filmlerde." Görmek için çok fazla çaba harcıyordu, arabadan dşverecek diye korktum. "Bir tane daha atsana."

Güler misin ağlar mısın? Birmiş! Bir tane yeterdi sanki! Ah, bilim. Bu uyuz lekenin şeklini görene kadar sekiz tane somun ve cıvata fırlatmam gerekti. Doğrusunu söylemek gerekirse, yedi taneyle de işimi hallederdim ama birini de sırf onun hatırına, keyfini çıkara çıkara seyretsin diye tam ortaya fırlattım. Sanki bir cıvata değilmiş de beş kiloluk bir ağırlıkmış gibi kilin içinde gömüldü. Kirill mest oldu.

"Tamam" dedim. "Eğlencemizi de yaptık, artık gidelim. İyi bak. Bir iz buluizbulucu atacağım, gözlerini ondan ayırma."

Böylece sivrisinek uyuzunun bulunduğu noktanın çevresinden dolanıp tepeye çıktık. Uyuz bölgesi o kadar küçüktü ki kedi pisliği gibi duruyordu. Daha önce hiç gözüme ilişmemişti. Tepenin üzerinde turluyorduk. Asfalt  metreden daha yakındı. Çok netti. Bütün otları, bütün çatlakları tek tek görebiliyordum. Yılan gibiydi. Somunu fırlattın mı iş tamam.

Fırlatmadım.

Bana ne olduğunu anlayamıyordum, ama bir türlü o somunu atmaya karar veremiyordum.

Krill "Ne var?" dedi. "Neden duruyoruz böyle?"

"Bekle" dedim. "eneneni kapa sadece."

Somunu fırlatacağımı ve sessiz sedasız ilerleyeceğimizi düşünüyordum, tereyağından kıl eker gibi, tek bir ota bile dokunmadan. Otuz saniye sonra asfaltın üzerindeyiz. Birden her yanımdan ter boşandı! Terden gözlerim görmez oldu. Somunu oraya atmayacağımı anladım. Sola istemediğiniz kadar atardım. Yol o yönde daha uzundu, pek i açıcı olmayan bir çakıl yığını da vardı, gene de somunu o tarafa atmaya hazırdım. Ama dosdoğru ileri, asla. Ne pahasına olursa olsun. Ben de somunu sola fırlattım. Kirill hiçbir şey demedi. Aracı çevirdi ve somuna doğru sürdü. Sonra dikkatle bana baktı. Halim pek kötüydü herhalde, çünkü derhal bakışlarını uzaklaştırdı.

"Bir şey yok," dedim. "Dolambağı yol daha hızlıdır." Son somunu asfalta fırlattım.

Bundan sonra her şey çok daha kolay oldu. Çatlağı buldum, hâlâ temizdi, herhangi bir döküntüyle büyümemiş, rengi değişmemişti. Ona öylece baktım ve içimden sevindim. Garaj kapısına giden yolu herhangi bir direk ya da işaret levhasından daha iyi gösterdi.

Kirill'e yarım metreye kadar alçalmasını söyledim. Yüzükoyun uzanıp açık kapılardan içeri baktım. Parlak gün ışığı yüzünden önce hiçbir şey göremedim. Sadece karanlık. Sonra gözlerim alıştı ve bana geçen seferden bu yana garajın içinde hiçbir değişiklik olmamış gibi geldi. Çöp kamyonu hâlâ çukurun üzerindeydi, şeklinde hiçbir bozukluk, delinme, lekelenme yoktu. Beton zeminin üzerindeki her şey olduğu gibi duruyordu, belki de çukurun içinde çok fazla cadı peltesi yoktu ve o zamandan beri etrafa sıçramamıştı. Hoşuma gitmeyen tek şey vardı. Garajın en arkasında, misketlerin yakınında gümüşü bir şey görüyordum. Evvelce yoktu. Eh, ne yapalım, gümüşü bir şey varsa var, sırf bu yüzden tutup dönecek halimiz yoktu ya! Yani öyle fazla bir ısıltısı da yoktu, hafifçe, sakın, hatta kibarca parlıyordu. Doğrudum, üstümü silkeledim ve etrafa bakındım. İşte arsadaki kamyonlar, yeni gibi. Buraya son geldiğim güne göre daha da yeni. Benzin tankeriye: Zavalılığın her yanı paslanıp çürümüşü, her an ufalanabilirdi. Zemindeki örtü yerli yerindeydi, aynen bunların haritasında görüldüğü gibi.

O örtünün görüntüsünden hoşlanmadım. Gölgesi öne doğru değildi. Güneş arkamızdaydı, oysa onun gölgesi bize doğru uzanıyordu. Eh, neyse, yeterince uzağımızdaydı. Her şey yolunda görünüyordu, işe koyulabilirdik. Ama arkada parlayan gümüşü şey neydi acaba: Yoksa hayal mi görmüştüm? Şimdi bir sigara yakıp biraz oturmak ve her şeyi yeni baştan düşünüp taşınmak iyi olurdu: Misketlerin üzerinde o parıltı neden vardı, neden yanında parlamıyordu, örtü neden öyle gölge yapıyordu. Buzzard Burbridge gölgelerle ilgili bir şey söylemişti, garip ama zararsız olduklarını. Burada gölgelere bir şeyler olur. Ama o gümüşü pırıltı neydi. Tıpkı ormandaki ağaçların arasına örülmüş örümcek ağlarına benziyordu. Bunu ören ne biçim bir örümcek olabilirdi: Bölge de hiç böcek görmemiştik. İşin kötü tarafı benim boş'un, tam orada, misketlerden iki adım ötede olmasıydı. Onu o zaman yürütmeliymişim. Şimdi bu dertlerden hiçbir gelmezdi başımıza. Ama çok ağırdı. Ne de olsa doluydu kaltak, onu kaldırdım kaldırmasına da, sırtıma yükleyip, dört ayak üstünde sürüklemek... Eğer bir boş taşımadıysanız, deneyin bir: 10 kilo suyu kovasız taşımaya benzer. Gitme zamanı gelmişti. Bir içki içmek istedim. Tender'a döndüm.

"Kirill'le ben şimdi garaja giriyoruz. Sen burada kal. Benden emir almadan, ne olursa olsun, altındaki toprak ateş alsa bile düğmelere dokunma. Ödlelik edersen, elime düşmeye gör."

Ciddiyet içinde, ödlelik etmeyeceğim der gibi başını salladı. Burnu patlıcan gibiydi, sıkı vurmıştım anlaşılan. Emniyet kasnaklarının iplerini dikkatle indirdim, gümüşü parıltıyı bir kez daha kontrol ettim, Kirill'e elimle gel diye işaret ettim ve inmeye başladım. Asfaltta durup öteki ipten inmesini bekledim.

"Acele etme," dedim. "Telaşlanma. Toz kalkmasın."

Araba yanı başımızda havada, ipler ayağımızın dibinde, asfaltın üstünde duruyorduk. Tender parmaklıktan başını uzatmış bize bakıyordu. Bakışları umutsuzluk doluydu. Vakit gelmişti. "Beni adım adım izle, iki adım geriden, gözlerini sırtımdan ayırma, tetikte ol."

İlerledim. Etrafa bakınmak için kapının ağzında durdum. Gün ışığında çalışmak gece çalışmaktan bin kere kolay! Bu kapının ağzında nasıl uzandığımı hatırlıyorum. Ortalık zifiri karanlıktı çukurdan alkol alevi gibi uçuk mavi yalımlar halinde cadı peltesi fışkırıyordu. Bir şeyi aydınlattığı yoktu. Hatta olduğundan daha karanlık gibi görünmesine neden oluyordu. Oysa şimdi her şey ne kadar kolaydı! Gözlerim puslu ışığa alışmıştı ve en karanlık köşelerdeki tozları bile görebiliyordum. Sahiden de gümüşü bir şeyler vardı: Misketlerden tavana uzanan gümüş rengi iplikler. Örümcek ağını andırıyordu gerçekten. Belki de sadece örümcek ağıydı ama ondan uzak duracaktım. İşte bu noktada hata ettim. Kirill'i yamacıma almalı, gözlerinin ışığa alışmasını bekleyip ağı ona göstermeliydim. Göstermeliydim. Ama ben yalnız çalışmaya alışmıştım. Görmem gerekeni gördüm ve Kirill'i tamamen unuttum.

İçeri girdim, doğruca misketlerin yanına gittim. Boşun üzerine eğildim. Üzerinde ağ yokmuş gibi duruyordu. Bir ucundan tutup Kirill'e "tut öbür ucundan, ama düşürme, ağırdır" dedim.

Başımı kaldırdım ve boğazıma bir yumruk oturdu. Hiç sesim çıkmıyordu. "Dur! Kımıldama!" diye bağırarak istiyor, bağırıyordum. Hoş belki buna vaktim de olmayacaktı, her şey o kadar çabuk olup bitti. Kirill boşun üzerinden geçti, misketlere arkasını döndü ve bütün sırtı gümüş; ağa takıldı. Gözlerimi kapadım. Hiçbir şey hissetmez oldum, duyduğum tek şey yırtılan ağın sesiydi. Zayıf, çıtırtılı bir sestti. Kirill ağzını açıp konuştuğunda orada iki büklüm, gözlerim kapalı, kolumu bacağımı bilmez bir halde duruyordum.

"Evet, devam edelim mi?"

"Hadi gidelim."

Boşu kaldırıp, yan yan yürüyen kapıya yöneldik.

Felaket ağırdı kaltak, iki kişi zor taşıdık. Güneşe ıktık ve aracın yanında durduk. Tender uzandı.

"Tamam," dedi Kirill, "Bir ki..."

"Hayır," dedim. "Dur bir dakika. şunu yere koy hele?"

Yere koyduk.

"Arkanı dön de sırtına bakalım."

Tek kelime etmeden döndü. Baktım sırtında hiçbir şey yoktu. Bir o yana, bir bu yana döndürdüm, hiçbir şey yoktu. Dönüp misketlere baktım, orada da hiçbir şey yoktu.

"Hâlâ misketlere bakmakta olan Kirill'e "baksana," dedim. "Örümcek ağını gördün mü?"

"Ne ağı, nerede?"

"Tamam. şansımız varmış."

Ama aklımdan bunu şimdiden bilmek mümkün değil diye geçirdim.

"Pekala, hadi vira salpa!"

Boşu arabaya sokup hareket etmemesi için sıkıştırdık. Gıcır gıcır, bakırı güneşte parlayan kahpecik yerleşmişti işte. İçindeki mavi şey ağır ağır akan derecikler gibi bulutumsu bir halde disklerin arasında gidip geliyordu. Bunun bir boş değil, bir kap, mavi şurupla dolu cam kavanoz gibi bir şey olduğunu! görüyorduk. Biraz daha baktıktan sonra araca tırmandık ve sağa sola bakmadan dönüş yolculuğumuza başladık.

Bu bilimcilerin işi sahiden kolay! Bir kere gün ışığında çalışıyorlar. İkincisi tek zorluk Bölge'ye girmek. Dönerken araç kendi kendine gidiyor. Daha doğrusu, yol çizer diyebileceğimiz bir mekanizma aracın geldiğı yoldan aynen gen dönmesini sağlıyor. Dönüş uçuşunda, orada biraz durup dolandıktan sonra yola devam ederek bütün manevralarımızı tekrarladık. Benim somunların ve cıvataların tek tek üstünden geçtik. İstesem toplayabilirdim.

Benim acemilerin keyfine diyecek yoktu tabii. Başlarını bir o yana bir bu yana çevirip duruyorlardı ve korkuları hemen hemen kaybolmuştu. Gevezeliğe başladılar. Tender kollarını savura savura konuşuyor, akşam yemeğinden kalkar kalkmaz gelip garaja giden yolu çizeceğine dair tehditler savuruyordu. Kirill koluma yapışıp çekim toplulaşması olgusunu, yani sivrisinek uyuzu alanını açıklamaya koyuldu. Hizaya getirdim tabii ama hemen değil. Sakince onlara dönüş yolunda gümleyen sarsakları bir bir anlattım. Susun

dedim, gözlerinizi dört açın, yoksa Shorty Lyndon'un başına gelenler aynen sizin de başınıza gelir. Bu işe yaradı. Shorty Lyndon'a ne olduğunu sormadılar bile. Sessizce ilerledik, benim aklımdaysa sadece tek şey vardı. Şişenin kapağını nasıl açacağımı düşünüyordum, tik yudumu gözümün önüne getirmeye çalışıyordum ama gözlerimde o ağ parlayıp duruyordu.

Neyse, Bölge'den çıktık ve araçla beraber bit ayıklayıcıya (bilim adamları buna tıbbi hangar diyorlar) yollandık. Orada bizi üç değişik kaynama kazanında alkalik eriyikleriyle yıkadılar, bir şeyle yağladılar, bir pudraya buladılar ve tekrar yıkayıp kuruladıktan sonra tamam arkadaşlar dediler, serbestsiniz! Boşu Tender'la Kirill sürüklediler. Seyre gelenler o kadar çoktu ki aralarından sıyrılıp geçmek meseleydi. Ve çok tipikti. Hepsi de uzaktan bakıp hoş geldiniz anlamında bir şeyler homurdanıyordu ama aralarında Bölge'den yorgun argın dönen insanlara yardım elini uzatacak kadar yürekli kimse yoktu. Neyse, bu benim üstüme vazife değil. Artık hiçbir şey ilgilendirmiyordu beni.

Özel giysiyi üstümden sıyrıp yere fırlattım, çavuşlar toplayıversin ve doğruca duşlara yöneldim, çünkü tepeden tırnağa su içindeydim. Kendimi bir kabine kitleyip, şişeyi çıkardım, kapağını açtım ve vantuz gibi yapıştım. Dizlerim boşalmış, kafam boşalmış, ruhum boşalmış kanepeye oturdum. O sert mi sert içkiyi su gibi yudumlayarak. Canlıyım. Bölge dışarı çıkmama izin verdi. Bıraktı, orospu. Lanet, hain orospu. Yaşıyordum. Acemiler bunu asla anlayamaz. Sadece cambazlar bilir. İçkiden mi neden bilmem gözyaşları yanağımdan süzülüyordu. Şişenin dibini kuruttum. Ben sıırılsıklamdım, şişe kupkuru. Ve tabii, ihtiyacım olan son yudumu içemedim. Ama bu halledilebilirdi. Artık her şey halledilebilirdi. Canlıydım. Bir sigara yaktım. Orda oturduğum yerde kendime gelmeye başladığımı hissettim. Aklıma ikramiye geldi. Enstitüyle iyi bir iş yapmıştık. Şimdi gitsem zarfımı alabilirdim. Belki de onlar duşlara getiriverirdi.

Ağır ağır soyunmaya başladım. Saatimi çıkardım ve Bölge'de beş saat kaldığımızı gördüm. Aman Allahım! Beş saat. İçim titredi. Vay canına, Bölge'de sahiden zaman diye bir şey yok. Beş saat. Ama bir durup düşününce beş saat bir cambaz için neydi ki? Hiç. On iki saat mi desem? Ya iki güne ne buyrulur? Bir gecede halledemessen, bütün bir gün yüzükoyun uzanıp beklersin. Dua etmek şöyle dursun, çılgın gibi mırıldanırsın ve ölü müsün diri misin bilmezsin. Sonra ikinci akşam işini bitirip yükünle birlikte devriye noktasına gelirsin. Nöbetçiler makineli tüfekleriyle hazır bekler. Ve orospu çocukları, o adiler bizden sahiden nefret eder. Tutuklamaktan pek zevk almazlar, hastalık bulaşmasından korkarlar. Bütün istedikleri bizi zımbalamaktır ve bütün kozlar onların elindedir: Git de yasalara uygun olmayan bir biçimde öldürüldüğünü anlat. Bu da yüzünü gene çamura gömüp şafağa, sonra tekrar karanlığa kadar dua ettiğin anlamına gelir. Mal da yanı başında yatar ve sen sadece yatmakla mı kaldığını yoksa seni yavaş yavaş

öldürmekte mi olduğunu bilemezsin. Knuckles Izak'ınki gibi bir sonla da karşılaşabilirsin. İzini kaybedip iki çukurun arasında kaldı. Ne sola ne sağa gidebiliyordu. İki saat durmadan ataş ettiler ama vuramadılar. Çünkü iki saat boyunca-ölü numarası yaptı. Sonunda, Tanrıya şükür, inandılar da gittiler. Sonradan onu gördüm. Tanıyamadım bile. Yarım bir adamdı, artık insanlıktan çıkmıştı.

Gözyaşlarımı silip suyu açtım. Uzun uzun duş yaptım. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra gene sıcak. Koca bir kalıp sabunu bitirdim. Sonra sıkıldım. Duşu kapattım. Biri kapıya vuruyordu. Kirill'di seslenen.

"Hey cambaz! Çık ordan! Buralarda yeşil bir koku var!"

Sırtı yeşiller, bu her zaman iyidir. Kapıyı açtım. Üzerinde bir şort, yarı çıplak duruyordu. Aşırı sevinçliydi, o melankolik hali kalmamıştı. Bana zarfı uzattı.

"İşte," dedi. "Müteşekkire bir insanlıktan."

"İnsanlığının içine tüküreyim. Ne kadar var burda?"

"Görev aşkını aşan cesaretiniz göz önüne alınarak ve de bir istisna olarak, iki aylık ücret!"

Evet, bu parayla geçinilir. Ben her boş için iki aylık ücret alabilsem, Ernest'in kığına çoktan tekmeyi vurmıştım.

Işıl ışıldı, ağzı kulaklarında, gerçekten pırıltılar saçıyordu. "Memnun oldun mu?"

"Fena sayılmaz. Ya sen?"

Cevap vermedi. Boynuma sarılıp terli göğsüne bastırdı, uzaklaştırdı ve yandaki kabine daldı.

Ardından seslendim, "hey, Tender ne alemde? Eminim donlarını yıkamakla meşguldür?"

"Mümkün değil. Tender muhabirlerin kuşatması altında. Görmelisin. Ne kasılma! Onlara yetkili bir havayla anlatıyor..."

"Nasıl anlatıyor?"

"Yetkili bir havayla."

"Peki efendim. Bir dahaki sefere sözlüğümü yanıma alırım efendim." Sonra birden yıldırım çarpmış gibi oldum. "Hey Kirill, gel buraya."

"Çıplağım."

"Gel dedim. Ben kadın değilim."

Dışarı çıktı. Omuzlarından tutup sırtını kendime çevirdim. Yok. Tahmin etmeliydim. Sırtında bir şey yoktu. Boşanan ter derecikleri kurudu.

"Sırtımla ne alıp veremediğin var?" diye sordu.

Çıplak poposuna bir tekme atıp kendi kabinime daldım ve kapıyı kilitledim. Lanet olasıca sinirlerim. Oradayken bir şeyler görüyordum. Şimdi buradayken de görmeye başladım. Cehennemin dibine kadar yolu var! Bu gece mazotu doldururum. Richard'ı yenmek pek hoş olurdu, işte bu sahiden hoşuma giderdi. O serseri bayağı iyi kağıt oynuyor. Elimde ne olursa olsun onu yenemiyorum. Kağıt yapmayı, hatta gizlice okuyup üflemeyi bile denedim.

"Kirill," diye bağırdım."Bu gece Borçt'a gidiyor musun?"

"Borçt değil, Borç denir: Kaç kere söyleyeceğim."

"Boş versene. B-O-R-S-C-H-T diye yazılıyor. Kaç kere söyleyeceğim. Geleneklerine başlatma şimdi. Gidiyor musun, gitmiyor musun? Richard'ı yenmek çok hoş olacak."

"Aa, bilmiyorum Red, Sen ne basit ruhlu adamsın, getirdiğimiz şeyin ne olduğunu anlamıyorsun. "

"Sen anlıyorsun galiba?"

"Doğrusu ben de anlamıyorum. Orası öyle. Ama şimdi ilk defa boşların ne işe yaradığını biliyoruz ve eğer parlak fikrim işe yararsa, bir monografi yazacağım. Sana ithaf edeceğim, ismen: Büyük cambaz Redrick Schuhart'a, saygı ve şükranla."

"İki yıl tutuklu kalmamı sağlamış olursun."

"Ama adın bilim tarihine yazılacak. Ona Schuhart kavanozu' diyecekler. Hoşuna gitmiyor mu?"

Gevezelik ederken giyindim. Boş şişeyi cebime koydum, paramı saydım ve çıktım.

"İyi şanslar, karmaşık ruhlu adam."

Cevap vermedi. Su çok gürültü çıkarıyordu.

Tender koridorun sonunda duruyordu. Hindi gibi kabarmış, kıpkırmızı kesilmişti. Çevresi meslektaşları, muhabirler ve (yemekten yeni kalkmış, dişlerini karıştıran) bir çift çavuşla sarılı, saçmalayıp duruyordu. "Hükmettiğimiz teknoloji" diye zırvalıyordu, "başarı ve emniyeti hemen hemen eksiksiz olarak garanti eder." Sonra beni görüp toparlandı. Gülümsedi ve elini hafifçe hareket ettirmeye başladı. Tüysek iyi olur, diye aklımdan

geçirdim. Kapaıya meylettim ama yakaladılar. Ardımda ayak sesleri duydum.

"Bay Schuhart! Bay Schuhart! Garajla ilgili birkaç cümle lütfen!"

"Yorum yok." Koşmaya başladım. Ama kurtulmak imkansızdı. Elinde mikrofonu olan sağımda, fotoğraf makinesi olan solumdaydı.

"Garajda garip bir şey gördünüz mü? İki kelimecik."

Makineye başımın ortasını vermeye çalışarak "yorum yok!" dedim.

"Bir garaj işte."

"Sağolun. Turbo platformlarıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?"

"Çok şahane." Tintine yanaşmaya başladım.

"Z'le ilgili ne düşünüyorsunuz?"

"Bilim adamlarına sorun," dedim ve helanın kapısından içeri süzüldüm.

Kapıyı tırmıkladıklarını duyuyordum. Seslendim: "Bay Tender'e burnunun neden pancar gibi olduğunu sormanızı hararetle tavsiye ederim. O konuyu açmayacak kadar alçak gönüllüdür, ama oradaki en ilginç maceramız buydu."

Koridorun öbür ucuna vınladılar. Yarış atlarını gölgede bırakan bir hızla. Sonra ısıklık çalarak yoluma devam ettim. Bekleme odasına gittim, fasülye sıırığı çavuşa geçiş belgemi gösterdim ve selam durduğunu farkettim. Günün kahramanı bendim galiba.

"Rahat, çavuş," dedim. "Beni sevindirdin."

O kadar çok dişini gösterdi ki, onu akıl almaz biçimde pohpohladığımı sanırdınız.

"E, Red, sen gerçek bir kahramansın. Seni tanımaktan onur duyuyorum." dedi.

"Demek artık İsveç'teki kızlara anlatacak bir şeylerin oldu."

"Ne demeysin! Kollarımda eriyip bitecekler!"

Haklıydı herhalde. Doğrusunu isterseniz ben uzun boylu, elma yanaklı heriflerden hoşlanmam. Kadınlar deli olur, nedendir bilmem. Önemli olan uzun boy değildir. Caddede yürüyor, buna benzer şeyler düşünüyordum. Güneş parlıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. Birden oracıkta ve o anda Guta'yı görmek geldi içimden. Öylesine. Ona bakmak ve bir süre elini tutmak. Bölge'den çıktıktan sonra bütün yapabileceğiniz de budur zaten: El ele tutuşmak. Hele de cambazların çocuklarının neye benzediğine ilişkin masalları düşününce... Nene lazım şimdi Guta? Gerçekten ihtiyaç duyduğum şey o alkol oranı yüksek bir şişe içki. En azından bir şişe.

Park yerini geçtim. Orada bir kontrol noktası vardı. Bütün ihtişamıyla iki devriye arabası duruyordu. Yere yakın, sarı, ışıldaklarla, makinelerle donanmış, irkefler. Ve tabii polislerin mavi miğferleri.- Bütün sokağı kaplıyorlardı. Geçip gitmek mümkün değildi. Gözlerimi yere eğip yürümeyi sürdürdüm, çünkü şu anda onları görmemem daha hayırlıydı. Gün ışığında yani. İki üç tip vardı ki tanımaktan korkuyordum çünkü. Tanırsam eğer, bu onların sonu olurdu. Kirill'in beni enstitü için çalışmaya ikna etmesi onlar için iyi olmuştu. Yoksa, o yılanları bulup işlerini bitirirdim. Allahıma.

Kalabalığı omuzlayarak kendime yol açtım, birinin "hey, cambaz!" diye seslendiğini duyduğumda geçip gitmek üzereydim. Neyse bunun benimle bir ilgisi yok diye sigara bulmak için ceplerimi karıştırarak yoluma devam ettim. Biri bana yetişip kolumdan tuttu. Kolumdaki eli silkeledim ve başımı yarım çevirip adama kibarca sordum:

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz bayım?"

"Yavaş ol cambaz,"dedi. "Sadece iki soru."

Başımı kaldırıp baktım Yüzbaşı Quaterblad'dı. Eski bir taņıř. Kurumuş, hafiften sararmıştı.

"A, merhaba yüzbaşı. Karaciğeriniz ne alemde?"

"İşi lafa boğup kurtulmaya çalışma cambaz." öfkeliydi, bakışları beni delip geçecek gibiydi. "ağrılınca neden hemen durmadığınızı anlatsan daha iyi edersin."

Tam arkasında elleri tabancalarının kılıfında iki mavi miğfer vardı. Gözleri görünmüyordu ama miğferlerin altında çeneleri işliyordu. Kanada'nın neresinden bulur da çıkarırlar böyle herifleri? Yoksa damızlık diye mi gönderiyorlar? Gün ışığında devriyelerden korkmam genellikle, ama üstümü arayabilirdi, çamur herifler ve ben o anda bunu pek istiyor sayılmazdım.

"Beni mi ağırıyordunuz yüzbaşı?" dedim. "Cam- J bazın birine sesleniyordunuz."

"Sen bana cambaz olmadığınızı söylemeye mi çalışıyorsun?"

"O zamanlar sayenizde geçmişte kaldı, doğru yolu seçtim. Cambazlığı bıraktım. Sağol kaptan gözlerim açıldı. Siz olmasaydınız..."

"Bölge-berisi alanda ne arıyorsun?"

"Ne demek ne arıyorsun? Orada alışıyorum. İki yıldır."

Tatsız konuşmayı sona erdirmek için yüzbaşı Quaterblad'a belgelerimi gösterdim. Defterimi alıp üzerindeki her bandrolü ve her damgayı koklayarak sayfa sayfa inceledi.

Defteri geri verdiğinde ne kadar sevindiği yüzünden okunuyordu. Gözleri parladı, yanaklarına renk geldi.

"Bağışla, Schuhart," dedi. "Senden bunu beklemezdim. Sana verdiğim öğütlerin boşa gitmemiş olduğuna sevindim. Ama bu harika bir şey. İster inan ister inanma, daha o zamandan yola geleceğini biliyordum, ama inanasım gelmiyordu, senin gibi bir adamın böyle..." Plak gibi konuştu da konuştu. Anlaşılan bir melankoliğin daha iyileşmesi bana kalmıştı. Tabii ben de, gözler terbiyeli bir tavırla yere dönük, başımı sallayıp kollarımı masumca iki yana açarak ve yanlış hatırlamıyorsam, ayağımı ürkekçe kaldırıma sürterek dinledim. Yüzbaşı'nın ardındaki goriller bir süre dinlediler sonra sıkılıp daha eğlenceli bir yere gittiler. Bu arada yüzbaşı geleceğimle ilgili muhteşem manzaralar çiziyordu: Eğitim aydınlık, cehalet karanlıktı, Tanrı dürüst işi sever ve değerlendirdi falan filan. Hapisteyken rahibin her pazar anlattığı teraneyi okuyordu. Bir içkiye gerçekten ihtiyacım vardı. Susuzluğum dayanılacak gibi değildi. Tamam Red, diye düşündüm kendi kendime, buna da dayanırsın. Dayanmak zorundasın, o halde sabırlı ol. Daha fazla devam edemez. Baksana, nefesi kesilmeye başladı bile. İşte bir fırsat. Devriye arabalarından biri işaret vermeye başladı. Yüzbaşı Quaterblad çevresine bakındı, umutsuzca iç çekti ve elini uzattı.

"Neyse, seni gördüğüme sevindim dürüst bay Schuhart. Bu karşılaşmanın şerefine kadeh kaldırmak beni mutlu ederdi. Viski içemiyorum, doktorun emri, ama birayla da neşelenebilirdim. Ama görev çağırıyor. Gene görüşürüz," dedi.

Allah saklasın. Ama tam istediği biçimde kızarıp bozarak, ayaklarımı birbirine sürterek elini sıktım. Sonunda beni bıraktı da ok gibi fırlayıp Borçt'a yollandım.

Günün o saatinde Borçt her zaman boş olur. Ernest barın arkasında, bardakları kurulayıp kurulayıp ışığa tutuyordu. Sırası gelmişken, ne zaman bir bardan içeri girseniz barı işletenin sanki kurtuluşu buna bağlıymış falan gibi bardak kurulaması şaşırtıcıdır. Bütün gün orada durup ellerine bardak alırlar, yan gözle bakıp ışığa tutarlar, hohlayıp ovalamaya başlarlar. Ovarlar da ovarlar, gene bakar (bu defa altından) sonra biraz daha ovarlar.

"Selam, Erni! Rahat bırak şu zavalılığını. Ova ova deleceksin."

Camın içinden bana baktı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve başka tek kelime etmeden dört parmak votka koydu. Bir tabureye tünedim, bir yudum içtim, suratımı buruşturdum, başımı silkeledim, bir yudum daha içtim. Buzdolabı hırılıyor, müzik dolabında hafif ve yumuşak bir şey çalıyor, Ernest yeni bir bardakla uğraşıyordu. Ortalık sakindi. İçkimi bitirip bardağı barın üstüne koydum. Ernest derhal dört parmak daha koydu.

"Biraz iyileştin mi?" diye mırıldandı. "Kendime gelmeye başladın mı cambaz?"

"Sen kurulamana baksan olmaz mı? Biliyor musun adamın biri bardakları ova ova sonunda içinden bir cin çıkarmış, köşeyi dönmüş."

"Kimmiş bu?" diye sordu kuşkuyla.

"Burda çalışan başka bir bar sahibiydi. Senden eski."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Z niye oldu sanıyorsun? Hep onun ovalamaları yüzünden Konuklar kimdi sence?"

Erni hoşlanarak, "serseri sen de," dedi.

Mutfağa gidip bir tabak ızgara sosis gelirdi. Tabağı önüme koydu, ketçabı bana doğru itti ve bardaklarının başına döndü. Ernest malını bilir. Alışkın gözleri Bölge'den dolu dönmüş bir cambazı hemen tanır ve Bölge'yi ziyaretten gelen bir cambazın neye ihtiyacı olduğunu bilir. Hey gidi Erni. Bir hayırsever.

Sosisleri bitirdim, bir sigara yaktım ve Erni'nin sırtımızdan ne kazandığını hesaplamaya başladım. Ganimetlerin Avrupa'da kaç para ettiğini çok iyi bilmiyorum ama bir boşun 2.500'e kadar alıcı bulabildiğini duymuştum. Erni'ye bize 400 veriyor. Piller orda en az 100 ederken biz 20 alabilirsek ne iyi. Ganimetlerin Avrupa'ya gönderilmesi çok masraflı oluyor tabii. Biraz ona, biraz buna... İstasyon şefinin de bordroya dahil edilmesi gerek. Bir düşününce, Ernest bu kadar da kazanmıyor, belki yüzde onbeş-yirmi, daha çok değil. Yakalanacak olursa da, on yıl ağır hapis.

Namuslu düşüncelerim bu noktada kibar bir tip tarafından kesildi. İçeri girdiğini duymamıştım bile. Dirseğimin dibine gelince konuştu, oturmak için izin istedi:

"Rica ederim. Buyrun lütfen."

Sivri burunlu, papyonlu, ufak tefek sıska bir adamdı. Yüzü tanıdık geldi ama çıkaramadım. Yanı başımdaki tabureye tüneyip Ernest'e seslendi.

"Burbon, lütfen!" Sonra bana döndü. "Bağışlayın, ama sizi tanıyorum galiba. Uluslararası Enstitüde çalışıyorsunuz değil mi?"

"Evet. Ya siz?"

Derhal kartvizitini çıkarıp önüme koydu. "Aloysius Macnought, Göçmen Bürosu Tam Yetkili Temsilcisi." A, tabii, tanıyordum. Kenti terketmelerini sağlamak için insanları sıkıştırıp durur. Şu haliyle bile Harmont'ta nüfus yarı yarıya azaldı, ama onun burayı tümüyle bizlerden arındırması gerek. Kartvizitini tırnağımın ucuyla ittim.

"Yok sağolun. İlgilenmiyorum. Benim amacım kendi kentimde ölmek."

"Ama neden?" diye konuşmaya başladı. "Boşboğazlığımı bağışlayın ama nedir sizi burada tutan?"

"Ne demek istiyorsunuz? Çocukluğumun tatlı anıları. Belediye parkındaki ilk öpüşme. Annem, babam. Burda, şu bardaki ilk sarhoşluğum. Kalbimin en derin köşesine taht kurmuş olan polis karakolu..." Cebimden kullanıla kullanıla paçavraya dönmüş bir mendil çıkarıp gözlerime götürdüm. "Hayır. Ne pahasına olursa olsun ayrılamam!"

Güldü, minik bir yudum burbon içti ve düşünceli düşünceli konuşmaya başladı.

"Ben bu Harmont'luları bir türlü anlayamıyorum. Kentte hayat zor. Askeri denetim var. İmkânları sınırlı. Bölge yanı başınızda: Bir yanardağın üzerinde oturmaya benziyor. Her an bir salgın baş gösterebilir. Ya da daha beter bir şey. Yaşlıları anlıyorum. Onların gitmesi zor. Ama siz, yaşıınız kaç? Yirmi iki, yirmi üç falan mı? Büronun bir hayır kurumu olduğunu görmüyor musunuz, biz bu işten tek kuruş kazanmıyoruz. Biz sadece insanların bu cehennemden çıkıp yaşamın olağan akışına dönmelerini istiyoruz. Taşınma masrafını karşılıyor ve iş buluyoruz. Sizin gibi gençlerin eğitim masraflarını da karşılıyoruz. Yok, anlamıyorum!"

"Yani hiç kimse gitmek istemiyor mu?"

"Hiç kimse değil. Bazıları gidiyor, özellikle aileleri olanlar. Ama gençler, bir de yaşlılar... Sizler burada ne beklersiniz ki? Burası sıradan bir taşra kasabası, bir fare deliğı."

Bıraktım konuşsun.

"Bay Aloysius Macnought! Son derece haklısınız. Küçük kentimiz bir faredeliğı. Hep öyleydi, hâlâ da öyle. Ama artık geleceğı açılan bir delik. Biz sizin o iğrenç dünyanıza bu delikten o kadar çok şey atacağız ki orada her şey değışecek. Hayat başka türlü olacak. Adil olacak. Herkes ihtiyacı olan her şeye sahip olacak. Herhangi bir delik ha? Bu delikten bilgi çıkıyor. Bilgiye sahip olduğumuzda herkesi zengin edeceğız, yıldızlara uçağız, istediğimiz her yere gideceğız. Bizim buradaki böyle bir delik işte."

Burada kestim, çünkü Ernest'in hayretler içinde beni izlediğini fark ettim. Rahatsız oldum. Ben başkalarının ağızını kullanmaktan hoşlanmam, fikirlerine katılsam bile. Ayrıca da biraz komik oluyordu. Kirill konuştuğunda, ağızınız açık dinlersiniz. Ama aynı sözleri ben söylediğim zaman, etkisi farklı oluyor. Belki de Kirill el altından Ernest'e asla bir şeyler vermediğı için böyle oluyor...

Erni beni kendime getirmek ister gibi hazırola geçip telaşla altı parmak daha içki koydu. Sivri burunlu Bay Macnought burbonundan bir yudum daha aldı.

"Evet tabii. Bitmeyen piller, mavi her derde devalar. Ama işlerin tarif ettiğiniz gibi olacağına inanıyor musunuz gerçekten?"

"Gerçekten neye inandığım sizi hiç ilgilendirmez. Ben kent adına konuşuyorum. Bana gelince, Avrupa'da benim görmediğim ne var? Ne kadar sıkıcı bir yaşam tarzınız olduğunu biliyorum. Bütün gün deliler gibi çalışıp, bütün gece televizyon seyrediyorsunuz."

"Avrupa olması şart değil."

"Ne fark eder. Antartika biraz daha soğuk, o kadar."

Şaşırtıcı olan ona söylediklerime bütün kalbimle inanmamdı. Bizim o orospu, o katil Bölge benim için o anda onların Avrupa'sından da Afrikası'ndan da çok daha değerliydi, östelik henüz sarhoş da olmamıştım, sadece bir an için kendimi benim gibi kocabaşlar sürüsü arasında eve doğru sürüklenirken sıkış tepiş metroda itilip kakılırken, her şeyden bıkmış usanmış bir insan olarak hayal ettim.

Ernest'e "Ya siz?" diye sordu.

O da kendine fazla önem veren bir tavırla "Benim bir işim var," dedi. "Ben ipsiz sapsız biri değilim. Bütün paramı bu işe yatırdım. Üs komutanı bile arada sırada uğrar, bir general, anlıyor musunuz? Neden geleyim?"

Bay Aloysius Macnought bir sürü rakam vererek haklılığını kanıtlamaya çalıştı. Ama dinlemiyordum. Büyük bir yudum aldım, cebimden bir yığın bozukluk çıkarıp, tabureden indim ve müzik dolabını çalıştırdım. Orda bir şarkı var: "Emin Değilsen Geri Gelme." Bölge'de yolculuk yaptıktan sonra bana iyi geliyor. Müzik dolabı inleyip sallanıyordu. Bardağımı alıp, tek kollu haydutla eski defterleri dürmeyi umut ettiğim köşeye çekildim. Zaman kuş gibi uçtu gitti. Richard Noonan tatlılıkla dirseğinden tutmuş, şakalar yaparak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Hoş bir çift! Gutalin parmakları dizlerine kadar uzanan kocaman kara bir maymun, Dick'se her tarafı pırıl pırıl, ufak tefek, yuvarlacık, pembe bir yaratıktı.

"Hey," diye bağırdı Dick. "Red burdaymış! Gelsene!"

Gutalin "Tamam" diye gürledi. "Bu kentte sadece iki tane has insan var: Red ve ben! Geri kalanların hepsi domuz ya da şeytan tohumu. Red, sen de şeytana hizmet ediyorsun ama gene de insansın."

Bardağımı alıp o tarafa gittim. Gutalin ceketimi çıkarıp masaya buyur etti.

"Otur, Red! Otur. İblisin uşağı, seni severim. Hadi insanoğlunun günahlarına ağlayalım. Uzun uzun acı acı ağlayalım."

"Hadi ağlayalım," dedim. "Hadi günahın gözyaşlarını içelim."

Gutalin yüksek sesle başladı. "Çünkü gün yakındır. Çünkü beyaz küheylan eğerlenmiş, süvarisi de üzengiye ayağını atmıştır. Ve kendilerini İblis'e satanların duaları boşunadır. Sadece onu reddedenler kurtulacaktır. Ey, şeytanın baştan çıkardığı insan soyu, şeytanın oyuncaklarıyla oynayanlar, İblis'in hazinelerini deşenler, sözüm sizedir: Körsünüz! Çok geç olmadan, uyanın, ey rezil herifler! Alın ayaklarınızın altına şeytan oyuncaklarını!" Devamını unutmuş gibi durdu. Birden başka bir sesle sordu:

Burada bir içki içebilir miyim? Biliyor musun Red, ben gene sepetlendim. Bir ajitatör olduğumu söylediler. Durmadan anlatmaya çalışıyordum: Uyanın ey körler, çukura düşüyorsunuz ve başkalarını da sürüklüyorsunuz! Sadece güldüler. Ben de atölye şefinin burnuna yumruğu indirip ayrıldım. Şimdi beni tutuklayacaklar. Hem de ne için?"

Dick gelip şişeyi masanın üzerine koydu.

Ernest'e seslendim. "Bugün hesaplar benden"

Dick yan yan baktı.

"Son derece yasal," dedim. "İkramiye çekimi içiyoruz."

Dick sordu: "Bölge'ye mi girdin? Bir şey çıkardın mı?"

"Dolu bir boş," dedim. "Bilime adansın diye. Şunu koyacak mısın kuzum?"

Gutalin elemle yankıladı "Bir boş! Hayatını bir boş için tehlikeye attın! Sen hayatta kalmayı başardın ama dünyaya şeytanın ürünlerinden birini daha getirmiş oldun. Red nerden biliyorsun, elemin ve günahın ne kadarı-"

Sertçe "aç şunu Gutalin," dedim. "İç ve ölmeden dönmüş olmamı kutla. Başarıya, dostlarım."

Bomba etkisi yaptı, başarıya kadeh kaldırma yani. Gutalin iyice dağıttı. İki gözü iki çeşme ağlıyordu. Onu iyi tanırım. Bu sadece bir evredir. Bölge'nin şeytanın bir aldatmacası olduğunu vazederek ağlamak. Oradan dışarı hiçbir şey çıkarmamalıymışız, aldıklarımızı da yerine koymamız gerekirmiş. Yaşamı, Bölge orada değilmiş gibi sürdürmeliymişiz. Şeytanın şeylerini şeytana bırakmalıymışız. Onu severim. Gutalin'i yani. Ben genellikle tuhaflıklardan hoşlanırım. Parası olduğunda pazarlık etmeden, cambazın istediği fiyatı, malı alır ve yüklendiği gibi, gece vakti Bölge'ye gömer. Uluyordu. Ama yakında susardı.

Dick "dolu boş nedir?" diye sordu. "Boşun ne olduğunu biliyorum da dolusunu ilk defa duyuyorum."

Ona anlattım. Başını sallayıp dudaklarını şaplattı.

"Çok ilginç. Yeni bir şey. Kiminle gittin? Rusla mı?"

"Evet, Kirill ve Tender'la. Tanırsın, bizim laboratuvar asistanı."

"Seni deli etmişlerdir."

"Alakası yok. Oldukça iyi davrandılar. Özellikle Kirill. Anadan doğma cambaz. Sadece aceleciliğinin üstesinden gelmesi için biraz deneye ihtiyacı var. O zaman onunla her gün Bölge'ye girebilirim."

Sarhoş bir sırtıyla "ve her gece ha?" diye sordu.

"Şaka, şaka."

"Biliyorum, şaka ama benim başımı bir yığın derde sokabilir. Alacağın olsun."

"Ne alacağı?" Gutalin heyecanlandı. "Kim alıyor?"

Kollarından yakalayıp sandalyesine oturttuk. Dick ağzına bir sigara tıktırıp yaktı. Sakinleştirdik. Bu arada içeri durmadan birileri giriyordu. Bar kalabalıklaşmıştı, masaların çoğu dolmuştu. Ernest'in kızları işe başlamış, müşterilere içki taşıyorlardı: Bira, kokteyl, votka. Son zamanlarda kentin, çoğu yerlere kadar uzanan parlak eşarplar takmış sürüyle genç serseriden oluşan bir dolu yeni simayla dolduğunu fark ettim. Dick'e bundan söz ettim, başıyla onayladı.

"Ne bekliyorsun? Bir yığın inşaat işine girişiliyor. Enstitü üç bina daha yaptırıyor ve ayrıca Bölge'yi mezarlıktan çiftliğe kadar uzanacak bir duvarla ayırmayı planlıyorlar. Cambazların altın çağı sona ermek üzere."

"Cambazların altın çağı ne zamandı ki?" dedim. Buyur bakalım, diye geçirdim, nerden çıkıyor bu yeni zırvalar? Anlaşılan, bir kenara birkaç kuruş koymam artık mümkün olmayacak. Belki böylesi daha hayırlı. İnsanlar günaha daha az kışkırtılmış olur. Bölge'ye gündüz girerim, namuslu bir vatandaş gibi. Parası aynı değil tabii, ama çok daha emniyetli. Uçan araba, özel giysi falan, üstelik sınır devriyesiyle da kafa çekerim. Derken iyice bunaldım. Gene kuruşların hesabını tutmak: Bunu yapabilirim, şunu yapamam. Guta'ya en kötüsünden bir çul alabilmek için para biriktirmem gerekecekti, bara mara gidemeyecektim, sadece ucuz filmlere. Çok sıkıcıydı. Her gün diğerinin aynı, her akşam ve her gece.

Ben orada oturmuş düşünürken Dick avaz avaz kulağıma bir şeyler söylüyordu. "Dün akşam otelde yatmadan bir içki içmek için bara indim. Yeni birileri vardı. Görünüşleri hiç hoşuma gitmedi. Biri gelip dolambaçlı yoldan sohbete başladı, beni tanıdığını, ne

yaptığımı, nerede çalıştığımı bildiğini belli etti ve bazı hizmetler karşılığında iyi para vermeye hazır olduğunu ima etti."

"Muhbirin teki," dedim. Pek ilgilenmemiştim. Muhbirlerden ve hizmetlerle ilgili küçük sohbetlerden payımı almıştım.

"Yok, arkadaş, muhbir değil. Dinle. Biraz çene çaldım, tabii dikkatlice, onu konuşturdum. Bölge'deki belirli nesnelerle ilgileniyor. Önemli şeylerle. Piller, kaşıntı tozları, kara boncuklar ve bu gibi ıvır zıvırı umursadığı yok. Ne istediğini hafifçe ima etti."

"Neymiş?"

"Anlayabildiğim kadarıyla, cadı peltesi," dedi ve garip garip bana baktı.

"Aa, demek cadı peltesi istiyor, öyle mi? Başlamışken birkaç tane de ölüm lambasına ne der acaba?"

"Ben de aynı şeyi sordum."

"Ee?"

"Ondan da birkaç tane istediğini söylesem inanır mısın?"

"Öyle mi?" dedim. "İyi, gitsin kendisi alsın. Çok kolay. Kilerler cadı peltesi dolu. Bir kovayla biraz ip alsın ve istediği kadar pelte çeksın. Cenazesi olur."

Dick hiçbir şey demeden, tebessüm bile etmeden beni seyrediyordu. Ne düşünüyordu acaba? Bu iş için beni tutmayı mı geçiriyordu aklından? Derken anladım.

"Dur bakalım," dedim. "Kimdi bu herif? Peltenin enstitüde bile incelenmesine izin yok."

"Doğru." Dick ağır ağır konuşup beni izliyordu. "Bu insanlık için çok büyük tehlikelere yol açabilecek bir inceleme. Şimdi kim olduğunu anlıyor musun?"

Hiçbir şey anlamamıştım.

"Konuklar mı demek istiyorsun?"

Güldü, elime hafif hafif vurup konuştu:

"Neden bir içki içip bu konuyu bir kenara bırakmıyoruz Ne kadar basit ruhlu adamsın!"

"Benim için hava hoş," dedim. Ama öfkelenmiştim. Orospu çocukları, demek beni çok salak buluyorlardı. "Hey, Gutalin," dedim, "Gutalin, uyan, içelim!"

Gutalin derin uykulara dalmıştı. Kara yanağı kara masanın üzerine yaslanmış, elleri

yere sarkmıştı. Dick'le ben onsuz birer içki içtik.

"Bak şimdi," dedim, "ister basit, ister karmaşık ruhlu olayım, bu herife ne yapardım söyleyeyim. Polise ne kadar muhabbet duyduğumu bilirsın, gene de ben olsam onu ihbar ederdim."

"Tabii. Polis de sana adamın neden başkasına değil de sana geldiğini sorarsa ne olur?"

Başımı salladım.

"Fark etmez. Pis şişko sen sadece üç yıldır bu kenttesin ve bir kere bile Bölge'ye girmişliğin yok. Cadı peltesini filmlerde görmüşsün. Bir görsen ve insanları ne hale getirdiğini. Korkunç bir şeydir ve Bölge'den dışarı çıkarılmaması gerekir. Cambazların bir yabani sürüsü olduğunu kendin de bilirsın, bütün istedikleri para, daha çok paradır ama rahmetlik Slimy bile böyle bir pazarlığa oturmazdı. Buzzard Burbridge de girişmez. Cadı peltesine kimin ne için ihtiyacı olacağını düşünmek bile istemem."

"Evet, bu dediklerinde haklısın," dedi Dick. "Ama işte, ben de bir sabah yatağımda intihar etmiş olarak bulunduğumu düşünmek istemiyorum. Ben cambaz değilim ama gene de pratik bir insanım ve yaşamayı severim, bilirsın. Uzun süredir yaptığım bir iş ve artık alıştım."

Ernest bardan seslendi:

"Bay Noonan! Telefon!"

Dick "Lanet olsun!" dedi öfkeyle. "Gene yükleme işleri olsa gerek. Nerde olsan bulurlar. Affedersin, Red."

Kalkıp telefona gitti. Ben Gutalin ve şişeyle baş başa kaldım ve Gutalin'den hayır olmadığına göre şişeye yalnız başıma saldırdım. Allah belasını versin bu Bölge'nin. Kurtulmam mümkün değil. Nereye gitsen, kiminle konuşsan, hep Bölge, Bölge, Bölge, Kirill için Bölge'den gelecek ebedi barıştan, uyumdan söz etmek kolay. Kirill iyi bir adam, aptal da değil, tersine çok akıllı, ama hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bölge'nin etrafında dönüp dolaşanların nasıl bir berduşlar ve kanunsuzlar sürüsü olduğunu hayal bile edemez. şimdi de biri çıkmış cadı peltesini ele geçirmek istiyor. Gutalin sarhoşun, dindar kaçığın biri olabilir ama belki onun da bildiği bir şey var. Belki de şeytanın eşyalarını bırakmalıyız, ha? Sürme elini.

Parlak eşarplı bir serseri Dick'in sandalyesine oturdu.

"Bay Schuhart?"

"Ne olmuş."

"Adım Creon. Malta'lıyım."

"Malta'da işler ne alemde bakalım?"

"Malta'da işler iyi ama sizinle konuşmak istediğim bu değil. Beni size Ernest yolladı."

Anlaşıldı, diye düşündüm. Bu Ernest gerçek bir alçak. Hiç acıması yok. İşte gencecik bir adam: Yanık tenli, tertemiz ve sevimli. Daha sakalı çıkmamış, tek kızla öpüşmemiş. Ama Ernest'in umurunda mı? O sadece Bölge'ye daha fazla insan göndermeye bakar. Üç kişiden biri malla döner, bu da onun için para demektir.

"Ya, ihtiyar Ernest nasılmış?" diye sordum.

"İyi görünüyor. Onun yerinde olmaya dünden razıyım."

"Ben değilim. İçki ister misin?"

"Sağolun içki içmem."

"Sigara?"

"Bağışlayın ama sigara da içmiyorum."

"Canın cehenneme. Peki parayı ne yapacaksın?"

Kızardı ve gülümsemekten vazgeçti.

Alçak sesle, "belki de," dedi, "bu sadece beni ilgilendirir, öyle değil mi Bay Schuhart?"

"Çok haklısın," dedim ve kendime dört parmak daha doldurdum. Başım dönmeye başlıyordu ve kollarımla bacaklarımda hoş bir gevşeklik hissediyordum. Bölge, tümüyle yakamı bırakmamıştı. "Şu anda sarhoşum. Gördüğün gibi kutluyorum. Bölge'ye girdim ve sağ salım, üstelik parayla çıktım. İnsanların canlı dönmesi pek sık rastlanan bir şey değildir, hele parayla dönmesi daha da enderdir. Dolayısıyla daha ciddi konuları neden sonraya bırakmıyoruz?"

Yerinden fırlayıp izin istedi. Dick'in döndüğünü gördüm. Sandalyesinin başında ayakta duruyordu ve yüzünden bir şey olduğu anlaşılıyordu.

"Tankların gene mi hava kaçırıyor?"

"Ya," dedi, "gene."

Oturdu, kendine bir içki koydu, benimkini tazeledi ve ben olup bitenlerin hatalı mallarla bir ilgisi olmadığını anladım. Doğrusunu söylemek gerekirse yükleme işiyle bundan daha az ilgilenilmezdi. Örnek bir eleman!

"Hadi içelim Red." Beni beklemeden bir yudumda içkisini bitirdi, bir tane daha koydu. "Biliyor musun, Kirill Panov ölmüş."

Öyle taşlaşmıştım ki söylediğini tam anlayamadım. Biri ölmüş. Ölmüşse ne olmuş.

"İyi, gidene içelim o halde."

Büyümüş gözlerle bana bakıyordu ve ancak o zaman bedenimde bir yay kopar gibi oldu. Ayağa kalkıp masaya tutunduğumu hatırlıyorum. Ordan Dick'e baktım.

"Kirill mi?" Gümüş ağ gözlerimin önündeydi ve parçalanırken çıkardığı çatırtıyı duyar gibiydim. Bu meşum çatırtının arasında Dick'in sesi başka bir odadan gelir gibiydi...

"Kalp krizi. Onu duşta bulmuşlar, çırılçıplak. Ne olduğunu kimse bilmiyor. Seni sordular. Sapasağlam olduğunu söyledim."

"Bilecek ne var? Bölge'den."

"Otur. Otur da bir içki iç."

"Bölge," diye yineledim. Kendimi alamıyordum. "Bölge, Bölge..."

Gümüş ağın dışında hiçbir şey göremiyordum. Bütün bar ağa takılmıştı ve insanlar hareket edip ona dokundukça hafifçe çatırdıyordu. Maltalı oğlan en ortada duruyordu. Çocuksu yüzü şaşkındı, hiçbir şey anlamamıştı.

Yumuşacık bir sesle, "oğulcuk," dedim. "Ne kadar lazım? Bin yeter mi? Buyur al. Alsana!" Parayı ona doğru uzatıp haykırmaya başladım. "Git o Ernest'e aşağılık adinin biri olduğunu söyle. Korkma! Söyle! O da korkağın biridir. Söyle ve doğruca istasyona gidip Malta'ya bir bilet al! Hiçbir yerde durma."

Başka neler haykırdığımı hatırlamıyorum. Barın önünde durduğumu ve Ernest'in bana bir bardak soda verdiğini hatırlıyorum.

"Bugün paralısın galiba?" diye sordu.

"Evet, biraz var."

"Biraz borç verir misin? Yarın vergilerimi ödemem lazım."

Elimde bir tomar para olduğunu fark ettim. Paralara bakıp mırıldandım:

"Demek almadı. Maltalı Creon onurlu bir genç anlaşılan. Eh, günah benden gitti."

Bundan sonrası kader."

Dostum Erni, "neyin var?" diye sordu. "Biraz fazla mı kaçırdın?"

"Yo, iyiyim," dedim. "Sapasağlam. Duşa girmeye hazır."

"Neden eve gitmiyorsun? Ölçüyü bir parça şaşırdın."

"Kirill öldü," dedim.

"Hangi Kirill? Tek kollu olan mı"

"Tek kollu sensin alçak. Senin gibi bin tanesini toplaşan bir Kirill etmez. Seni sıçan, seni orospu çocuğu, seni alçak. Sen ölümle işbirliği yapıyorsun, biliyor musun? Paranla hepimizi satın aldın. Küçük dükkanını yerle bir etmemi ister misin?"

Ve tam sıkı bir tane geçirmek için gerilemişken yaka paça başka bir yere sürüklendim. O sırada hiçbir şeyi kavrayacak durumda değildim, kavramak isteğim de yoktu. Bağırıp çağırıyor, yumruklar atıp tekmeler savuruyordum ve kendime geldiğimde tintindeydim, sıırılsıklamdım ve yüzüm berbat bir haldeydi. Aynada kendimi tanıyamadım. Çenem seğiriyordu. Daha önce hiç başıma gelmemişti. Dışardaki patırdıyı, tabakların şangırtısını, kızların çığlıklarını ve Gutalin'in aylara taş çıkartan homurtusunu duyuyordum: "Tövbe edin, bir boka yaramaz herifler! Red nerde? Ne yaptınız ona soytarının tohumları?" Ve polis sirenlerinin çığlığı.

Bunu duyar duymaz, beynimde her şey berraklaştı. Her şeyi hatırladım, her şeyi bildim ve her şeyi anladım. Yüreğimde buz gibi nefretten başka bir şey kalmadı. Madem öyle, diye düşündüm, ben de sana bir eğlence düzenlerim. Cambaz neymiş gösteririm sana pis kan emici. Saat cebimden bir kaşıntı tozu çıkardım. Gıcıır, hiç kullanılmamış. Harekete geçirmek için bir iki kere sıktım, barın kapısını açıp sessizce tükürük hokkasına fırlattım. Sonra pencereyi açıp tırmanarak sokağa çıktım. Aslında oralarda oyalanıp olacakları görmeyi gerçekten istiyordum ama mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam gerekiyordu. Kaşıntı tozu hep burnumu kanatır.

Arka avluyu koşa koşa geçtim. Kaşıntı tozunun tam gaz çalıştığını duyuyordum. Önce mahalledeki bütün köpekler havlayıp ulumaya başladı. Onlar kaşıntı tozunu insanlardan daha önce fark ediyorlar. Sonra bardakilerden biri öyle bir haykırmaya başladı ki, o uzaklıkta bile kulaklarımın zarı patladı. Kalabalığın çılgına döndüğünü görür gibiydim: Kimi derin bir bunalıma sürüklenir, kimi garipleşir, kimi de korkudan paniğe kapılır. Kaşıntı tozu dehşet bir şeydir. Ernest dükkanın gene böyle dolmasını çok bekler. Alçak, bunu benim yaptığımı tahmin edecektir ama umurumda bile değil. Artık bitti. Red diye bir cambaz yok artık. Canıma yetti. Hem kendi hayatımı tehlikeye atmayı, hem de başka

sersemlelere kendilerininkini tehlikeye atmayı öğretmek şurama geldi. Yanılıyordun, Kirill, benim eski dostum, özgünüm ama sen yanılıyordun, haklı olansa Gotalin'di. Orası insanlara göre değil. Bölge kötü.

Parmaklıkları aşip eve yollandım. Dudaklarımı ısıırıyordum. Ağlamak istiyor, beceremiyordum. Gözümün önünde sadece boşluk ve hüzün vardı. Kirill, dostum, tek arkadaşım, nasıl olur? Ben sensiz nasıl yaşarım? Sen bana yeni bir dünyanın, değişik bir dünyanın görüntülerini sunuyordun. Şimdi ne oldu? Çok uzaklarda, Rusya'da birileri senin için ağlayacak. Ben ağlamıyorum. Ve her şey benim yüzümden oldu; başka kimsenin değil, hiçbir işe yaramayan benim. Gözleri karanlığa uyum sağlamadan onu nasıl garaja sokarım? Bütün ömrümce bir kurt gibi, sadece kendimi düşünerek yaşadım. Birden hayırseverliğim tuttu ve ona küçük bir armağan vermeyi aklıma taktım. Ne diye şu boştan söz ettim ona? Aklıma geldikçe boğazımda bir yanma duyuyor ve ulumak istiyordum. Belki de uludum. Yolda insanlar benden sakınıyordu. Sonra işler kolaylaştı: Guta'nın geldiğini gördüm.

Bana doğru geliyordu. Güzelim, sevgilim, o güzel, o minik ayaklarının üstüne basa basa, etekleri dizlerinin üstüne savrula savrula geliyordu. Her kapı ağzında gözler ona çevriliyordu. Ama o dümdüz yürüyordu, kimselere bakmıyordu, beni aradığını farkettilim.

"Merhaba," dedim. "Guta, nereye gidiyordun?"

Bir bakışta her şeyi gördü, örselenmiş yüzümü, ıslak ceketimi, sıyrık ellerimi, ama tek söz etmedi.

"Merhaba, Red. Seni görmeye geliyordum."

"Biliyorum. Hadi benim oraya gidelim."

Başını çevirip sustu. Uzun boynu üzerindeki başı öyle hoş ki, genç bir kırsağinki gibi, gururlu ama efendisine karşı itaatkar.

"Bilmiyorum Red. Artık beni görmek istemeyebilirsin."

Yüreğim sıkıştı. Bu da ne demek? Ama sükunetle konuştum.

"Lafı nereye getirmeye çalışıldığını anlamıyorum Guta. Bağışla ama bugün sarhoşum biraz, onun için doğru dürüst düşünemiyorum. Neden artık seni görmek istemeyecekmişim?"

Elini tutup sıktım yavaş yavaş benim eve doğru yürümeye başladık. Az önce onu dikizleyenlerin hepsi şimdi kaçacak delik arıyordu. Hayatım boyunca bu sokakta yaşadım, herkes de Red'i çok iyi tanır. Bilmeyen de çok geçmeden öğrenir ve bunu da sezinleyebilir.

Birden, "Annem kürtaj yaptrmam istiyor," dedi. "Ben istemiyorum."

Ne dediğini birkaç adım daha attıktan sonra anladım.

"Ben kürtaj falan istemiyorum. Senin çocuğunu doğurmak istiyorum. Sen istediğini yapabilirsin, dünyanın dört köşesine gidebilirsin. Sana engel olmam."

Onu dinledim ve gitgide kızşmasını izledim. Giderek hissizleşmeye başlıyordum. Başını ucunu çıkaramaz olmuştum. Kafamın içinde manasız bir düşünce dönüp duruyordu. Bir kişi gitti, bir kişi geldi.

"Durmadan bana bir cambazın çocuğunun hilkat garibesi olacağını söylüyor, senin avarenin biri olduğunu, bizim asla bir yuva kuramayacağımızı söylüyor. Bugün dşardaysan, yarın iğerdesin. Ama umurumda değil, her şeye hazırım. Kendi başıma da beceririm. Onu kendim doğurur, kendim büyütür, kendim adam ederim. Sensiz de yapabilirim. Ama sakın bir daha etrafımda dolanayım deme. Kapıdan iğer sokmam."

"Guta, sevgili yavrum," dedim. "Dur bir dakika..." Konuşmaya devam edemiyordum. İçimden yükselen sinirli, budalaca bir kahkaha beni kırıp geçiriyordu. "Tatlım benim, peki ne diye peşimden geliyorsun o halde?"

Ben köyün delisi gibi katıla katıla gülüyordum, o da göğsümde avaz avaz ağlıyordu.

Gözyaşları arasında sordu "şimdi biz ne olacağız Red? Ne olacağız biz?"

Redrick Schuhart, 28 Yaşında,
Evli, Sürekli Bir İşi Yok

REDRİCK SCHUHART bir mezar taşının arkasına uzanmış dişbudak ağacının dalları arasında yola bakıyordu. Devriye arabasının ısıldakları mezarlığı tarıyor ve arada sırada gözlerini aydınlatıyordu. O zaman gözlerini kapayıp nefesini tutuyordu.

İki saat geçmiş, yolda hiçbir değişiklik olmamıştı. Araba hâlâ park ettiği gibi duruyordu, motoru düzgün bir tempoda çalışıyor, üç ısıldağı da harap mezarları, yan yatmış paslı haçları ve sol yanda birden kesilen bir buçuk metre kalınlığındaki duvarın üstünü durmadan tarıyordu. Sınır devriyeleri Bölge'den korkuyordu. Arabadan dışarı çıkmıyorlardı. Mezarlığın yakınında ateş etmeye bile ürküyorlardı. Redrick su geçirmez tulumundan geçip giren nemli soğuğu hissediyordu.

Dalı dikkatlice bıraktı, başını çevirip dinledi. Sağda, mezarlığın ne çok uzak, ne de çok yakın olan bir noktasında biri daha vardı. O yandaki yapraklar bir kere daha hışırdadı, toprak gene ezildi, derken ağır ve sert bir şeyin düşerken çıkardığı hafif bir gürültü oldu. Redrick geri geri sürünmeye başladı, dikkatle, sağa sola dönmeden, ıslak otlara yapışarak. Işık huzmesi başının üzerinden geçti. Işığın sessiz hareketini izleyerek olduğu yerde kaldı ve haçların arasındaki bir mezarın üzerinde siyahlar giyinmiş bir adamın kıpırdamadan oturduğunu görür gibi oldu. Orada, mermer bir sütuna yaslanmış, çökmüş, kara çukurlarla dolu beyaz yüzünü Redrick'e çevirmiş uluorta oturuyordu. Aslında Redrick pek iyi seçememişti, o bir saniye içinde seçmesi mümkün değildi zaten ama, ayrıntıları zihninde oluşturdu. Birkaç adım daha sürünerek uzaklaştı ve ceketinin içindeki içki şişesini yokladı. Çekip çıkardı ve ılık metalini yanağına dayayıp bir süre uzandı. Sonra şişeyi elinde tutmaya devam ederek, süründü. Dinleyip çevreyi kolaçan etmek için durdu.

Duvar da bir çatlak vardı ve Burbridge gri astarlı kurşun delikli bir yağmurluk içinde orada yatıyordu. Hâlâ sırtüstü uzanmış, iki eliyle birden kazağının yakasını çekiştiriyor ve acıyla inliyordu. Redrick yanına oturup şişenin kapağını açtı. Avucuyla dokuna dokuna sıcak, yapışkan, terli, kelleşmiş noktayı buldu, Burbridge'in başını özenle kaldırdı ve şişeyi yaşlı adamın ağzına götürdü. Ortalık karanlıktı ama Redrick ısıldakların güçsüz yansımalarında Burbridge'in faltaşı gibi açılmış saydam gözlerini ve traşsız yanaklarını kaplayan koyu renkli sakalları görebiliyordu. Burbridge aç gözlülükle birkaç yudum içti,

sonra sinirli sinirli malın durduğu torbayı yokladı.

"Döndün... İyi insan... Red. Yaşlı bir adamı ölüme terk etmeyeceksin."

Redrick başını arkaya atıp koca bir yudum içti.

"Hâlâ orda. Sanki karayoluna çakılıp kalmış."

"Bu rastlantı değil," dedi Burbridge. Soluk verdiği sırada kesik kesik konuşuyordu.

"Biri gammazlamış olmalı. Bizi bekliyorlar."

"Belki" dedi Redrick. "Bir yudum daha ister misin?"

"Yok. Şimdilik yeter. Beni terk etme. Beni bırakmazsan ölmem. Pişman olmazsın. Beni bırakma olur mu, Red?"

Redrick cevap vermedi. Karayolunun üstüne ve parlayan ışıklara bakıyordu. Mermer sütunu görebiliyordu ama adamın orada oturup oturmadığını bilemiyordu.

"Dinle Red. Dalga geçmiyorum. Pişman olmazsın. İhtiyar Burbridge'in hâlâ hayatta oluşunun nedenini biliyor musun? Ha, biliyor musun? Goril Bob uçtu gitti. Banker Pharaoh nalları dikti. Ne cambazdı hem de! Öldürüldü. Slimy de. Ve Dörtgöz Norman. Culligan. Habis Pete. Hepsi. Hayatta kalabilen bir tek benim. Neden? Biliyor musun?"

Red, gözlerini ayırmadan "sen oldum olası sıçanın birisindir," dedi. "Orospu çocuğu."

"Sıçan. Bu doğru. Öyle olmasan yapamazsın. Ama hepsi öyleydi. Pharaoh. Slimy. Ama sadece ben kaldım. Neden olduğunu biliyor musun?"

Red konuşmayı kesmek için, "biliorum." dedi.

"Yalan söylüyorsun. Bilmiyorsun. Altın Top'u duydun mu?"

"Evet."

"Bunun bir peri masalı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sussan iyi edersin. Gücünü idareli kullan."

"Tamam. Beni sen taşıyacaksın. Kaç kez Bölge'ye gittik. Beni terkedebilir misin? Ben senin çocukluğunu bilirim. Baban..."

Redrick hiçbir şey demedi. Canı fena halde sigara istiyordu. Bir tanesini kırıp tütününü elinde ufaladı ve kokladı. Yararı olmadı.

"Beni dışarı çıkarmak zorundasın. Senin yüzünden yandım. Maltalı'yı almayan

sensin."

Maltalı onlarla gitmek için deli oluyordu. Bütün gece ikramda bulunmuş, büyük bir pay vermeyi teklif etmiş, yanı başında oturan Burbridge de kara parmaklarının ardından Red'e göz kırpıp durmuştu. Hadi alalım şunu, yanlış yere basmaktan kurtuluruz. Belki de bu yüzden Red olmazlamıştı.

Red "aç gözlü olduğun için yandın" dedi soğukça. "Bunun benimle bir ilgisi yok. Sussan iyi edersin."

Burbridge bir süre inledi. Parmaklarını gene yakasına takmıştı ve başı arkaya savrulmuştu.

"Malın hepsi senin olsun," diye soludu."Yeter ki beni bırakma." Redrick saatine baktı. Şafağa pek bir şey kalmamıştı, devriye arabasıysa hâlâ oradaydı. Işıldakları hâlâ çalıları araştırıyordu ve gizlendikleri yer polis arabasına çok yakındı. Onu her an bulabilirlerdi.

"Altın Top," dedi Burbridge. "Onu buldum. Onunla ilgili ne çok hikaye vardı. Ben bile birkaç tane uydurmuştum. Bütün dilekleri yerine getirir diye. Her türlü dilekmiş, hah! Bu doğru olsaydı burada olmazdım. Avrupa'da çılgınlar gibi yaşardım. Para içinde yüzerdim."

Redrick tepesinden baktı. Burbridge'in yukarı dönük yüzü titreşen mavi ışıpta ölü gibi duruyordu. Ama cam gibi gözleri Redrick'e takılıp kalmıştı.

"Ebedi gençlikmiş, ne gezer. Paraymış, onun da canı cehenneme. Ama sağlığım var. Ve iyi çocuklarım. Ve yaşıyorum. Girip çıktığım yerleri rüyada görürsün ancak. Ve hâlâ yaşıyorum." Dudaklarını yaladı. "Bir tek şey istedim. Beni yaşat. Bana sıhhat ver. Ve çocuklar."

Red, "kapayacak mısın çeneni?" dedi sonunda. "Karı gibi konuşuyorsun. Becerebilsem, seni çıkaracağım. Dina'n için üzülüyorum. Sokaklara düşecek."

Yaşlı adam kuru bir sesle fısıldadı. "Dina. Benim küçük kızım. Güzelim. Şımarıklar, Red. Hiçbir şeylerine hayır demedim. Dağılıp gidecekler. Arthur. Arti'ciğim. Onu tanırsın Red. Onun gibisini gördün mü hiç?"

"Söyledim ya. Becerebilirim kurtaracağım."

"Hayır," dedi Burbridge inatla. "Ne olursa olsun çıkaracaksın Altın Top. Yerini söylememi ister misin?"

"Devam et."

Burbridge inleyip kıvrandı.

"Bacaklarım... Dokunsana bir."

Redrick uzanıp elini Burbridge'in bacaklarının dizden aşağısı üzerinde dolaştırdı.

Burbridge "Kemikler..." diye inledi. "Kemikler yerinde mi?"

"Yerinde. Sızlanmayı bırak."

"Yalan söylüyorsun. Yalana ne gerek var? Bilmediğimi, hiç rastlamadığımı mı sanıyorsun?"

Aslında bütün hissedebildiği dizkapağıydı. Aşağısı ta bileklere kadar tahta gibiydi. Çivi bile çakılabilirdi.

"Dizder sağlam," dedi Red.

Burbridge hüzünle, "muhtemelen yalan söylüyorsun" dedi. "Ama, neyse. Yeter ki beni çıkar. Sana her şeyi vereceğim. Altın Topu. Sana bir harita çizeceğim. Bütün tuzakları göstereceğim. Her şeyi anlatacağım."

Başka şeyler de vaat etti ama Redrick dinlemiyordu. Yola bakıyordu. Işıldaklar çalılarının arasında dolaşmaz olmuştu. Tek noktayı aydınlatıyorlardı. O sütunun üzerinde toplanmışlardı. Redrick parlak mavi dumanın arasından iki büküm siyah bedeninin haçların arasında dolanıp durduğunu görüyordu. Beden körlemesine doğruca ışığın üstüne hareket eder gibiydi. Redrick kocaman bir haça çarptığını ve kolları öne uzanmış, parmakları açık, çevresinden dolanıp yoluna devam ettiğini gördü. Sonra birden yer yarılmış da yerin içine girmiş gibi kayboluverdi; birkaç saniye sonra sağda ve daha uzakta, tuhaf, insana benzemez bir inatçılıkla, kurmalı bir oyuncak gibi yürüyerek yüzeye çıktı.

Birden ışıklar söndü. Vites gıcırdadı ve motor gürlledi ve çalılarının arasından mavi, kırmızı sinyal lambaları göründü. Devriye arabası çılgın gibi gazlayıp kente doğru hızla uzaklaştı. Duvarın ardında görünmez oldu. Redrick yutkundu ve tulumunun fermuarını açtı.

Burbridge hummalı bir tonla "gittiler" diye mırıldandı. "Red, hadi gidelim. Çabuk ol!" Bedenini döndürüp eliyle torbasını aradı ve buldu, ayağa kalkmaya çalıştı. "Hadi gidelim, ne bekliyorsun?"

Redrick hâlâ yola bakıyordu. Yol artık karanlıktı, hiçbir şey gözüküyordu ama oralarda bir yerde o adam istemsizce hareket eder gibi hafif adımlarla yürüyor, tökezliyor, düşüyor, haçlara çarpıyor, çalılara takılıyordu.

Red yüksek sesle "Pekâlâ" dedi. "Gidelim bakalım."

Burbridge'i kaldırdı. Yaşlı adam sol eliyle boynuna asıldı. Doğrulamayan Redrick dört ayak üstünde onunla beraber duvardaki bir delikten sürünerek, ıslak otları avuçlayarak geçti.

Burbridge kısık sesle "gidelim, gidelim" diye fısıldadı. "Meraklanma, malı aldım. Bırakmam. Hadi!"

Yolu biliyorlardı ama ıslak otlar kaygandı, dişbudak dalları yüzüne çarpıyordu, cüsseli ihtiyar dayanılmayacak kadar ağırdı tıpkı bir ceset gibi, ganimet torbası şangırdaya şungurdaya bir yerlere takılıp duruyordu ve Red karanlıkta herhangi bir yerde olabilecek adama çarpmaktan korkuyordu.

Yola vardıklarında ortalık hâlâ karanlıktı, ama şafağın yaklaştığı anlaşılıyordu. Yolun karşısındaki koruda kuşlar uykulu ve kararsız sesler çıkarıyorlar ve gecenin karanlığı uzak banliyölerdeki kara evlerin üzerinde maviye dönüşüyordu. O taraflardan soğuk nemli bir esinti geliyordu. Redrick Burbridge'i bankete bıraktı ve kocaman kara bir örümcek gibi yolun karşısına seyirtti. Hızla jipi buldu, motor kapağıyla çamurlukların üstündeki dalları eliyle itti ve farları yakmadan asfalta doğru sürdü. Burbridge bir eliyle torbayı tutmuş, öbürüyle bacaklarını yoklayarak bekliyordu.

"Çabuk ol! Çabuk. Dizlerim, dizlerim hâlâ yerinde.

Dizlerimi kurtarabilsek!"

Redrick onu kaldırdı ve zorlukla yan yatırdı. Burbridge arka koltuğa yerleşti ve inledi. Torbayı düşürmemişti. Redrick gri astarlı yağmurluğu alıp üstüne örttü. Burbridge yağmurluğu da kurtarmayı becermişti.

Redrick bir el feneri çıkarıp kamyon banketini kontrol etti. Pek fazla iz yoktu. Jip yola çıkarken uzun otların bir kısmını çiğnemmişti ama otlar iki saate kadar dikilirdi. Devriye arabasının park ettiği yerde çok sayıda izmarit vardı. Bu, Redrick'e sigara içmek istediğini hatırlattı. Bir sigara yaktı, gerçi burdan bir an önce çekip gitmeyi ve arabayı mümkün olduğu kadar hızlı sürmeyi daha çok istiyordu. Ama henüz sürat yapamazdı. Bütün hareketler ağır ve bilinçli olmak zorundaydı.

Burbridge arbanın içinden "ne oluyor?" diye mızıldandı. "Suyu dökmedin olta takımı kupkuru. Ne bekliyorsun? Hadisene, malı sakla!"

"Kapa çeneni! Bana akıl verme! Güneydeki banliyölere vuracağız."

"Hangi banliyölere? Sen deli misin? Dizlerimi mahvedeceksin, alçak herif!"

Dizlerimi!"

Redrick son bir nefes çekip izmariti kibrit kutusuna koydu.

"Saçmalama Buzzard. Dosdoğru kente gidemeyiz. Üç tane engel var. Birinden birinde mutlaka durdururlar."

"Ne oluyor?"

"Ayaklarına bir bakarlar perde kapanır."

"Bacaklarıma ne olmuş? Balık tutuyorduk, bacaklarımı sakatladım, hepsi bu."

"Ya dokunurlarsa?"

"Dokunmak mı? Öyle bir feryat ederim ki bir daha hiçbir baçağa dokunmaya kalkışamazlar."

Ama Redrick kararını vermişti. Sürücü koltuğunu kaldırdı, fenerini yakarak gizli bir bölmeyi açtı ve "malı ver" dedi.

Koltuğun altındaki gaz bidonu aslında maketti. Redrick torbayı alıp, içindeki şangırtıya kulak vererek, içeri tıktı.

"Hiçbir tehlikeyi göze alamam" diye mırıldandı. "Buna hakkım yok."

Kapağı yerine koydu, üstünü paçavralarla örttü ve koltuğu yerleştirdi. Burbridge inleyip sızlanıyor, acele etmesi için yalvarıyor ve ona gene Altın Top'u vaat ediyordu. Giderek artan aydınlığa endişeyle bakarak koltuğunda kıpır kıpır kıpırdanıyordu. Redrick'in ona aldırdığı yoktu. Balığın durduğu plastik su torbasını yırtıp açtı, suyu olta takımının üstüne boşalttı, oynayan balığı da sepete koydu. Artık her şey yerli yerindeydi. İki balıkçı pek de başarılı olmayan bir avdan dönüyordu. Direksiyon başına geçip arabayı çalıştırdı.

Dönemece kadar ışıkları yakmadan gitti. Sol tarafta Bölge'nin sınırını belirleyen bir buçuk metrelik koca duvar uzanıyordu, sağda ise tek tük, pencerelere tahtalar çakılmış boyları dökülen, terk edilmiş yazlıklar vardı. Redrick karanlıkta iyi görürdü, üstelik artık o kadar karanlık da değildi ve üstelik adamın gelmekte olduğunu biliyordu. Dolayısıyla, ritmik uzun adımlarla ilerleyen iki büklüm beden arabanın önüne çıktığında yavaşlamadı bile. Direksiyona kapandı. Adam yolun ortasından yürüyordu ve hepsi gibi kente yönelmişti. Redrick onu sollayıp gaza bastı.

Burbridge arka koltuktan mırıldandı. "Aman Tanrım! Gördün mü Red?"

"Evet"

"Hay Allah! Bir bu eksikti!" Burbridge birden yüksek sesle dua etmeye başladı.

Redrick "kes sesini" diye azarladı.

Sapak tam buralarda bir yerde olacaktı. Redrick sağda çökmek üzere olan evlere ve parmaklıklara bakarak yavaşladı. Eski trafo kulübesi destekli direk, parkın üzerindeki çürümeye yüz tutmuş köprü. Redrick direksiyonu kırdı. Araba sarsılarak döndü.

Burbridge inleyerek "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Bacaklarımı mahvedeceksin, alçak herif!"

Redrick bir an için arkasına dönüp yaşlı adamın yüzüne bir tokat attığında yanağındaki diken diken sakallar avucuna battı. Burbridge tükürükler saçarak bir şeyler mırıldandı ve sesi kesildi. Araba hopluya zıplaya ilerliyor, tekerlekler gecenin yağmurundan arta kalan taze çamurda kayıyordu. Redrick ışıkları yaktı. Zıplayan beyaz ışık azmanlaşmış eski tekerlek izlerini, kocaman su birikintilerini ve çürüyüp devrilmiş parmaklıkları aydınlatıyordu. Burbridge ağlıyor, iç geçiriyor, burnunu çekiyordu. Artık hiçbir şey vaat etmiyordu. Yakınıp tehdit ediyordu, ama çok hafif ve kararsız bir sesle ve Red sadece tek tek sözcükleri duyabiliyordu. Bacakları, dizleri ve sevgili Arti'siyle ilgili bir şeyler. Sonra sustu.

Kasaba kentin batı kenarında uzanıyordu. Bir zamanlar burda yazlık evler, bahçeler, meyvelikler ve kentin babalarının ve fabrika yöneticilerinin yazlık villaları vardı. Küçük gölleri ve temiz kumsalları, şeffaf huş ağacı koruları ve sazanlarla dolu göletleriyle yeşillik içinde güzel yerlerdi. Fabrikadan çıkan kötü kokular ve kirlilik bu yemyeşil beldeye asla ulaşmıyordu, kentin su sistemi de. Ama şimdi buradaki her şey terk edilmişti ve yolları üzerinde içinde yaşanan bir tek ev gördüler. Pencere kapalı panjurların arasından sarı sarı parlıyordu. İpe serili çamaşırlar yağmurdan ıslanmıştı. Kocaman bir köpek hiddetle üzerlerine saldırdı ve tekerleklerden sıçrayan çamurların arasında arabayı kovaladı.

Redrick derme çatma eski bir köprüden arabayı dikkatle sürdü. Batı Karayolu sapağını görebildiğinde arabayı durdurdu ve motoru kapadı. Sonra dışarı çıkıp Burbridge'e bakmadan, ellerini tulumunun nemli ceplerine sokup yola doğru ilerledi. Ortalık aydınlanmıştı. Çevredeki her şey ıslak, kıpırtısız ve uykudaydı. Karayoluna doğru yürüdü ve çalıların ardından gözetledi. Polis kontrol noktası burdan kolayca görülebiliyordu. Aydınlatılmış üç penceresiyle küçük bir karavan. Devriye arabası yanına park etmişti. Boştu. Redrick bir süre seyretti. Kontrol noktasında hiçbir hareket yoktu. Nöbetçiler gece boyunca üşüyüp yorulmuş ve ısınmak için karavana girmiş olmalıydılar. Alt dudaklarına yapışmış sigaralarına bakıp hayal kuruyorlardır. "Çirkef herifler," dedi fısıldayarak. Cebindeki pirinç muştayı buldu, parmaklarını deliklere geçirdi, soğuk madeni avucuna bastırdı ve hâlâ soğuktan iki büklüm ve hatta elleri ceplerinde döndü. Hafifçe yana yatmış

olan jip çalıların arasına park etmişti. Korunaklı, sessiz bir köşeydi. Belki de son on yılda buraya kimseler uğramamıştı.

Redrick arabaya döndüğünde Burbridge doğrulup ona baktı, ağzı açıktı. Her zamankinden daha yaşlı görünüyordu, buruşuk, kel, traşsız ve çürük dişli. Sessizce birbirlerine baktılar sonra Burbridge kararlı bir biçimde konuştu:

"Harita... bütün tuzaklar, her şey... Onu bulacak ve pişman olmayacaksın."

Redrick kımıltısız onu dinledi, sonra parmaklarını gevşetip piring mustayı cebine bıraktı.

Direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

Her şey yolunda gitti. Jip bütün işaretlere uyup, gerekli bütün sinyalleri vererek ağır ağır geçip giderken karavandan çıkan olmadı. Sonra hızlanıp güney ucundan hızla kente daldı. Saat sabahın altısıydı. Sokaklar boş, kaldırımlar ıslak ve kuzguni siyahtı, kavşaklardaki yapyalınız trafik lambaları gereksiz yere göz kırpyordu. Yüksek, parlak ışıklarla aydınlatılmış pencerele fırını geçtiler ve Redrick fırındaki ekmeklerin sıcak ve inanılmayacak kadar iştah açıcı kokusunu içine çekti.

Redrick "kamım acıktı," diyerek ellerini direksiyona dayadı ve sertleşen kaslarını gerdi.

Burbridge korkmuş bir halde "ne?" dedi.

"Karnım acıktı, dedim. Nereye? Eve mi, Butcher'a mı?"

"Butcher'a ve çabuk." Burbridge atıp tutuyor, öne eğilip Redrick'in ensesine doğru sıcak sıcak soluyordu. "Doğruca evine, Hadisene! Bana hâlâ yedi yüz borcu var. Daha hızlı sürsene! Kamplumbağa gibi gidiyorsun." Aciz ve öfkeli bir biçimde tükürükler saçıp, soluyarak konuşmaya devam etti. Sonunda bir öksürük nöbetine tutuldu.

Redrick cevap vermedi. Tam gaz sürerken Buzzard'la uğraşacak ne zamanı ne de gücü vardı. Bu işi mümkün olduğu kadar hızla halledip Metropol'deki randevusundan önce bir saat kadar uyumak istiyordu. On altıncı Cadde'ye saptı, iki blok ilerledi ve kurşuni iki katlı bir evin önünde park etti.

Kasap kapıya kendi çıktı. Henüz kalkmış banyoya girmek üzereydi. Üzerinde altın püsküllü pahalı bir giysi, elinde takma dişlerini koyduğu bardak vardı. Sağı başı dağınıktı ve gözlerinin altı halka halkaydı.

"Aa, Red'miş? Eee, nasılsın bakalım?"

"Dişlerini tak da gidelim."

"Ha-ha." Başıyla bekleme odasını gösterdi ve Acem terliklerini sürüyerek banyoya doğru seyirtti.

"Kim?" diye sordu oradan.

"Burbridge."

"Neresi?"

"Bacakları."

Redrick akan suyu, sümkürme sesini, şırıltıları ve düşen bir şeyin banyonun fayansları üzerinde yuvarlanışını duyuyordu. Bitkin bir halde koltuğa çöküp bir sigara yaktı. Bekleme odası güzeldi. Kasap pintilik etmiyordu. Son derece işinin ehli ve çok şık bir operatördü, hem kentte hem de ülkedeki tıp çevrelerinde etkiliydi. Bölge'den bir şeyler alır dururdu. Mesleğinde araştırma yapmak için kullandığı çeşitli mallar alırdı; vurgun yemiş cambazları ve insan vücudunun daha önce hiç rastlanmamış çeşitli hastalıklarını, sakatlıklarını ve travmalarını incelediğinden bilgi alırdı; ve insanın insani olmayan hastalıkları üzerinde gezegende uzmanlaşmış tek doktor olmakla nam salardı. Para almaya, hem de büyük miktarlarda para almaya da karşı değildi.

Boynunda kocaman bir havluyla banyodan çıkarken, "bacaklarından sıkıntısı tam olarak nedir?" diye sordu. Duyarlı parmaklarını havlunun ucuyla özenli biçimde kuruluyordu.

"Pelteye bastı," dedi Red.

Kasap bir ıslık çaldı.

"Bu Burbridge'in sonu demektir. Çok kötü, ünlü bir cambazdı."

Redrick arkasına yaslanarak, "önemli değil" dedi. "Ona yapay bir bacak takarsınız, Bölge'de onlarla dolaşır."

"Pekâlâ." Butcher'in yüzü birden ciddileşti. "Bir dakika bekleyin. Giyineyim."

Giyinirken bir yerleri aradı, herhalde her şeyi hazırlamaları için kliniğine telefon etti, Red de koltukta hareketsiz uzanıp sigara içti. Sadece bir kez şişesini almak için kımıldandı. Şişenin dibinde pek az kaldığından minik yudumlarla içiyor ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Öylece bekledi.

Birlikte arabaya yürüdüler. Redrick şoför koltuğuna oturdu. Kasap da onun yanına. Derhal Burbridge'in bacaklarını yoklamak için arka koltuğa eğildi. Bitmiş, canı çekilmiş Burbridge acıklı acıklı bir şeyler mırıldanıyor, durmadan hasta karısından ve çocuklarından söz ederek ve hiç değilse dizlerini kurtarması için yalvararak onu altına boğacağını vaat

ediyordu. Kliniğe vardıklarında Butcher hademelerin girişte hazır olmadıklarını görünce küfretti, içeri girmek üzere hareket halindeki arabadan atladı. Redrick bir sigara daha yaktı. Burbridge birden, tane tane ve sakince, nihayet bayağı sükunet bulmuş bir halde konuşmaya başladı:

"Beni öldürmeye kalktın. Unutmayacağım."

Redrick, "ama öldürmedim." dedi.

"Öldürmedin..." Sustu. "Bunu da hatırlayacağım."

Dönüp Burbridge'e baktı. İhtiyar sinirli sinirli dudaklarını oynatıyordu. Redrick "sen olsan beni olduğum yerde bırakırdın," dedi. "Sen olsan beni Bölge'de bırakır, suya atıverirdin. Dörtgöze yaptığın gibi."

Burbridge "dörtgöz kendi kendine öldü," dedi sıkıntıyla, "Benimle bir ilgisi yok. Bölge aldı onu."

Redrick soğuk kanlı bir ifadeyle "seni alçak," dedi. Döndü. "Seni orospu çocuğu."

Uykudan miskinleşmiş hademeler bir yandan sedyeyi açarak arabaya koştular. Redrick esneyip gerinerek, Burbridge'ı arka koltuktan çıkarıp sedyenin üzerinde uzaklaştırmalarını seyretti. Burbridge ellerini göğsünde kavuşturmuş, teslimiyet içinde gökyüzüne bakarak hareketsiz uzanmıştı. Peltenin acımasızca yiyiverdiği koca ayakları doğal olmayan bir biçimde dışa dönüktü. Ziyaretten hemen sonra, Bölge'nin adı henüz Bölge değilken, enstitüler menstitüler, duvarlar, BM askerleri falan yokken, kent korkudan kaskatı kesilmişken ve yeni yeni gazete şakalarının dünyayı gülmekten kırıp geçirdiği günlerde hazine aramaya çıkan eski cambazların sonuncusuydu. O zamanlar Redrick on yaşında, Burbridge'se hâlâ güçlü ve çevik bir adamdı. Hesabı başkaları ödediğinde içmeyi, kavga etmeyi, gafil kızları köşelere sıkıştırmayı severdi. Kendi çocuklarıyla zerrece ilgilenmezdi ve o zaman bile pisin, alçağın biriydi; sarhoş olduğunda karısını herkesin duyabileceği biçimde patırtıyla dövmekten iğrenç bir zevk alırdı. Döve döve de öldürdü.

Redrick jipi döndürdü, farları söndürüp yollardaki tek tek yayalara korna çalarak ve virajları hızla alarak eve yollandı.

Garajın önüne park etti ve dışarı çıktığında yöneticinin küçük parkı geçerek kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Yönetici her zamanki gibi keyifsizdi ve şişmiş gözleriyle buruşuk suratında sanki toprağın üzerinde değil de cıvık bir gübre yığınının üzerinde yürüyormuş gibi dehşetli tatsız bir ifade okunuyordu.

Redrick nazikçe, "günaydın" dedi.

Yönetici iki adım önünde durup omuzunun üstünden parmağını uzattı.

"Bu sizin marifetiniz mi?" diye sordu. Besbelli bunlar o gün ağızından çıkan ilk sözcüklerdi.

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Salıncaklardan. Siz mi kurdunuz?"

"Ben kurdum."

"Ne için?"

Redrick cevap vermedi ve garajın kapısını açmaya gitti. Yönetici peşinden geldi.

"Size salıncakları neden kurduğunuzu sordum. Kim istedi?"

Sükunetle, "kızım" diye yanıtladı. Kapıyı sürükleyerek açtı.

"Size kızınızı sormuyorum!" Sesini yükseltmişti "Bu ayrı bir sorun. Size kimden izin aldığınızı soruyorum? Yani parkı istila etmenize kim izin verdi?"

Redrick ona dönüp, örümceğimsi damarlarla kaplı solgun burnunun kemerini inceledi. Yönetici gerileyip, daha hafif sesle konuşmaya başladı.

"Ve sakın terası yeniden boyamaya kalkmayın. Kaç kere..."

"Boşuna uğraşmayın. Taşınmayacağım."

Tekrar arabaya binip motoru çalıştırdı. Direksiyonu tutunca parmaklarının ne kadar beyaz olduğunu gördü, Pencereden uzanıp, artık kendini kontrol etmeden, "ama taşınmak zorunda bırakılırsam, uyuz herif, dua etmeye başlarsan iyi edersin," dedi.

Arabayı garaja soktu, ışığı açtı, kapıyı kapattı. Malı, sahte gaz tenekesinden çıkarıp arabayı düzeltti, torbayı eski bir sepete koydu, üstüne de hâlâ ıslak, otlar ve yapraklarla kaplı oltayı yerleştirip hepsinin üstüne de Burbridge'in dün banliyölerdeki bir dükkandan satın aldığı balığı koydu. Sonra arabayı bir kere daha gözden geçirdi. Alışkanlık. Sağ arka çamurluğun üstüne ezik bir izmarit yapışmıştı. Redrick çekip çıkardı. İsveç sigarasıydı. Düşündü ve kibrit kutusuna koydu. Kutuda zaten üç tane vardı.

Merdivenlerde kimseye rastlamadı. Kapısının önünde durdu ve anahtarlarını çıkarmak üzereyken kapı açılıverdi. Ağır sepeti koltuğunun altına alarak yanlamasına içeri girdi ve evin sıcaklığıyla tanıdık kokuları arasında derin düşüncelere daldı. Guta kollarını boynuna dolayıp başını göğsüne dayadı kaldı. Üzerindeki tuluma ve kalın gömleğe rağmen onun çılgın gibi atan kalbini duyabiliyordu. Onu kendi haline bıraktı. Ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu fark etmiş olmasına rağmen öylece durup sabırla sakinleşmesini bekledi.

Guta nihayet boğuk ve alçak bir sesle "pekâlâ" dedi ve uzaklaştı. Antredeki ışığı

açıp mutfağa gitti. "Bir dakikada kahveyi hazır ederim," diye seslendi.

Redrick yapmacıklı bir neşeyle "biraz balık getirdim. Kızartabilir misin, çok açım," dedi.

Guta yüzünü saçlarının ardına gizleyerek geri geldi; Red sepeti yere koydu, Guta'nın balıklı fileyi çıkarmasına yardım etti ve fileyi birlikte mutfağa taşıyıp balığı lavaboya attılar.

"Git yıkan," dedi Guta. "Sen hazırlanıncaya kadar, balık pişmiş olur."

Redrick çizmelerini çıkarırken, "Monkey nasıl?" diye sordu.

Guta, "Bütün gece dırlandı" dedi. "Az önce yatağa yatırabildim. Baba nerde, baba nerde diye sorup duruyor. Babası hep yanında olsun istiyor."

Mutfakta çabucak ve sessizce hareket ediyordu, güçlü ve zarıftı. Ocağın üstündeki tasta su kaynıyordu, bıçağının ucunda balığın pulları uçuşuyordu, büyük tavada da tereyağı cızırıyordu. Havada taze kahvenin cana can katan kokusu vardı.

Redrick yalınayak antreye yürüdü, sepeti alıp sandık odasına götürdü. Monkey sakın sakın uyuyordu, battaniyesi toplanıp aşağı sarkmıştı. Geceliği sıyrılmıştı. Sımsıcak, yumuşak, derin derin soluk alan küçük bir hayvancıktı. Redrick sıcak altın rengi kürkle kaplı sırtını okşama isteğini engelleyemedi ve belki bininci kez bu kürkün ipeksi yumuşaklığına ve uzunluğuna hayret etti. Monkey'i kucağına almak için büyük bir istek duydu ama uyandırmaktan korkuyordu, üstelik leş gibi pisti, üstüne ölümün ve Bölge'nin kokusu sinmişti. Mutfaka dönüp masaya oturdu.

"Bana bir fincan kahve koy. Sonra yıkanırım." Masada akşam postası duruyordu: Harmont Gazette, Sports, Playboy, bir yığın dergi ve gri kapaklı kalın Dünya Dışı Kùltürler Uluslararası Enstitüsü Raporlarının 56. sayısı. Redrick Guta'dan dumanı tüten bir fincan kahveyi alıp Raporlar'a uzandı. Kargacık burgacık yazılar, işaretler, ozalitimsi bir şeyler, bildik nesnelerin garip açılardan çekilmiş fotoğrafları. Kirill'in ölümünden sonra yayımlanan yeni bir makalesi: "77b Tipi Manyetik Tuzağın Beklenmedik Bir Özelliği, Panov soyadı siyah çerçeve içine alınmıştı ve aşağıda minicik puntolarla şöyle deniyordu: "Dr. Kirill A.Panov, SSCB. Nisan 19...te bir deney sırasında üzücü bir şekilde aramızdan ayrıldı." Redrick bülteni fırlattı, iri bir yudum kahve alıp ağzını yaktı ve sordu: "Kimse uğramadı mı?"

Guta kısa bir sessizlikten sonra "Gutalin burdaydı," dedi. Ocağın başında durmuş ona bakıyordu. "İçki kokuyordu, onu ayılttım."

"Ya Monkey?"

"Bırakmak istemedi tabii. Bağırıp çağırmaya başladı. Ama ona Gutalin Amcasının kendini pek iyi hissetmediğini söyledim. O da bana 'Gutalin gene iflas etmiş' dedi."

Redrick güldü ve bir yudum daha içti. Sonra bir soru daha sordu.

"Komşulardan ne haber?"

Guta cevap vermeden önce gene duraksadı.

Sonunda "her zamanki gibi" dedi.

"Pekâlâ, söyleme."

Guta elini bıkkınlıkla sallayarak "ha!" dedi. "Aşağıdaki kadın dün gece kapımızı çaldı. Gözleri yuvalarından fırlamış, öfkeden kudurmuştu. Gecenin yarısında banyoda neden dikiş dikiyormuşuz?"

Redrick dişlerinin arasından "tehlikeli kartoloz," dedi. "Bak, belki de taşınmalıyız ha. Kırılık yerde bir ev, kimselerin olmadığı bir yerde terk edilmiş bir yazlık satın alırız ha?"

"Monkey ne olacak?"

"İlahi, ikimizin ona iyi bir hayat veremeyeceğimizi mi sanıyorsun?"

Guta başını salladı.

"Çocuklara bayılıyor. Onlar da onu seviyorlar. Bu, onların suçu değil ki..."

"Hayır, onların suçu değil."

"Bunu konuşmanın bir yararı yok," dedi Guta. "Biri seni aradı. İsim bırakmadı. Balığa çıktığını söyledim.

Redrick fincanı bırakıp kalktı.

"Pekâlâ. Ben yıkanmaya gidiyorum. Halledilecek bir yığın işim var."

Kendini banyoya kitledi, üzerindikileri kovaya attı ve piring muştayı, artan somunlarla vidaları ve sigaralarını rafa koydu. Uzun süre kaynar duşun altında, cildi kıpkırmızı olana dek sert bir süngerle ovundu da ovundu. Duşu kapatıp, bir sigara yakarak küvetin kenarına oturdu. Borular tıkırdıyor, mutfaktan Guta'nın tabak çanak gürültüsü geliyordu. Sonra kızarmış balığın kokusunu aldı, derken Guta ona temiz çamaşır vermek için kapıyı tıklattı.

"Çabuk ol," dedi. "Balık soğumak üzere."

Tümüyle normale dönmüş, gene buyruklar vermeye başlamıştı. Redrick giyinirken, yani bir şortun üzerine bir fanile geçirirken kıkırdadı ve masaya gitti.

Otururken "ište şimdi yemek yiyebilirim" dedi.

"Oh," dedi ağzında lokmayla. "Balık güzelmiş. Üstüne su da koydun mu?"

"Ha-yır. Affedin efendim, bir daha yapmam efendim. Bir saniye yerinde durmayacak mısın? Bırak şimdi!" Elini yakalayıp kucağına oturtmaya çalıştı ama o kurtulup karşısına oturdu.

Redrick gene ağzı doluyken "Kocanı ihmal ediyorsun," dedi. "Çok mu iğrenç?"

"Şu anda ne de kocasın ya. Boş bir çuvalsın olsa olsa, koca değil. Önce içinin dolması lazım."

"Ya becerirsem?" diye sordu Red. "Mucizeler olur bilirsin."

"Senden böyle mucizeler görmedim şimdiye kadar. Bir içki ister misin?"

Redrick kararsızca çatalıyla oynadı.

"Yoo, sağol." Saatine bakıp kalktı. "Şimdi gidiyorum. Benim takım elbisemi hazırla. En iyisini. Bir gömlek, bir de kravat."

Temiz çıplak ayaklarıyla bastığı döşemenin serinliğinden hoşlanarak sandık odasına gitti ve kapıyı sürgüledi. Üstüne muşambadan bir önlük geçirip dirseklerine kadar uzanan lastik eldivenler giydi ve ganimeti masanın üzerine boşaltmaya başladı. İki boş. Bir kutu toplu iğne. Dokuz pil. Üç bilezik. Bir halka, bileziklere benzer bir şey, ama beyaz metalden ve çapı iki-iki buçuk santim daha geniş. Polietilen bir kılıfın içinde on altı tane kara boncuk. Yumruk büyüklüğünde çok iyi korunmuş iki sünger. Üç kaşınıtı tozu. Bir kavanoz kömürleşmiş kil. Özenle cam yününe sarılmış ağır porselen bir kap hâlâ torbadaydı ama Redrick ona dokunmadı. Sigara içerek masanın üzerine yayılmış olan serveti inceledi.

Sonra bir çekmeceyi açıp bir parça kağıt, küçük bir kurşun kalem ve bir hesap makinesi çıkardı. Sigarayı ağzının bir köşesine yerleştirip dumandan gözleri yana yana kalemleri ardarda yazdı, hepsi üç kolon tuttu. İlk ikisini topladı. Rakamlar etkileyiciydi. İzmariti küllüğe bırakıp kutuyu dikkatle açtı ve toplu iğneleri bir kağıdın üstüne döktü. Elektrik ışığında iğneler mavimtırak görünüyor, arada sırada başka renklerle, sarılar, kırmızılar, mavilerle benekleniyordu. Bir iğne alıp başparmağıyla işaret parmağı arasında, batmasın diye sakınarak dikkatlice sıktı. Sonra ışığı söndürüp bir süre karanlığa alışmayı bekledi. Ama iğnede çıt yoktu. Onu bir kenara koyup başka bir iğne aldı, onu da sıktı. Hiçbir şey olmadı. Eline batmasını göze alarak daha kuvvetli sıktı ve iğne konuştu: Zayıf kırmızı kıvılcımlar iğnenin bir ucundan öbür ucuna hızla gidip geliyordu, sonra birden

onların yerini daha ağır yeşil fiskeler aldı. Redrick birkaç saniye bu garip ışıkla oyalandı. Raporlar'dan, bu ışıkların bir anlamı, belki de çok önemli bir anlamı olması gerektiğini öğrenmişti. İğneyi ilkinden ayrı bir yere koydu ve yenisini aldı.

Sonunda on ikisi konuşan yetmiş üç iğnesi olduğunu gördü. Geri kalan dilsizdi. Aslında onlar da konuşabilirdi ama parmakları onları harekete geçirmeye yetmiyordu. Masa büyüklüğünde özel bir alet gerekiyordu. Redrick ışığı yaktı ve listesine iki kalem ekledi. Ancak o zaman karar verdi.

İki elini birden torbaya daldırdı ve soluğunu tutarak yumuşak bir paket çıkardı, masanın üzerine koydu. Elinin tersiyle çenesini düşünceli düşünceli ovuşturarak bir süre seyretti. Sonra kalemi alıp lastikli hantal parmaklarıyla oynadı ve gene yerine koydu. Bir sigara daha yakıp gözlerini paketten ayırmaksızın sonuna kadar içti.

"Amma bela!" dedi yüksek sesle ve paketi kararlı bir biçimde yeniden torbaya tıktı. "İşte bu kadar. Yeter."

Hızla, iğnelerin hepsini kutuya doldurup kalktı. Gitme zamanı gelmişti. Kafasını açmak için yarım saat uyuyabilirdi belki ama oraya erken gidip duruma bir göz atmak çok daha iyi olacaktı. Eldivenleri çıkardı, önlüğü astı ve ışığı söndürmeden sandık odasından çıktı.

Elbisesi hazırlanmış yatağın üstüne serili duruyordu. Redrick giyindi. Arkasındaki döşeme gıcırdadığında aynanın karşısında kravatını bağlıyordu, derin solukları duyunca gülmemek için suratını buruşturdu.

Yanı başında incecik bir ses "ha!" diye bağırdı ve bir bacağını yakaladı.

Redrick "A-a!" diyerek yatağa devrildi.

Monkey kahkahalar ve çığlıklar atarak derhal tepesine tırmandı. Üstünde gezindi, saçını çekti, babasını bitip tükenmez bir haber seline boğdu. Komşunun oğlu Willy taş bebeğin bacağını kırmış. Üçüncü katta, bembeyaz ve kırmızı gözlü yeni bir kedi yavrusu varmış, herhalde annesini dinlemeyip Bölge'ye girmişmiş. Akşam yemeğinde lapa ve reçel yemiş. Gutalin Amca gene iflas edip hastalanmış. Hatta ağlamış. Balıklar suda yaşadıklarına göre neden boğulmuyorlarmış? Annesi gece neden uyumamış? Neden parmaklar beş tane, eller iki tane, burun da tekmiş? Redrick üstünde dolanan sıcacık yarattığı özenle kucaklayıp hiç beyazı olmayan kocaman koyu renkli gözlerinin içine baktı ve yanağını altın renkli ipeksi tüylerle kaplı minik dolgun yanacığa bastırdı.

"Monkey. Maymun'um benim. Seni gidi, tatlı minik Maymun seni."

Kulağının dibinde telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı.

"Efendim."

Sessizlik.

"Alo! Alo!"

Cevap yok. Bir tık sesi, ardından kısa düdükler. Redrick ayağa kalktı. Monkey'i yere bıraktı ve artık söylediklerine kulak asmadan pantolonuyla ceketini giydi. Monkey aralıksız gevezelik ediyordu, ama o dalgın bir biçimde dudaklarıyla gülümsemekle yetindi. Sonunda kız babasının dilini ısırıp yuttuğunu ilan ederek onu rahat bıraktı.

Sandık odasına döndü, masadaki her şeyi alıp bir evrak çantasına koydu, banyodan piringç muştasını alıp, sandık odasına geldi, bir eline çantayı öteki eline torbanın bulunduğu sepeti alarak dışarı çıktı, kapıyı özenle kilitledi ve Guta'ya seslendi.

"Ben çıkıyorum."

"Ne zaman dönersin?" Guta mutfaktan çıktı. Saçını toplamış, makyaj yapmıştı. Geceliğini çıkarıp bir ev elbisesi, en sevdiği parlak mavi dekolte elbisesini giymişti.

Ona bakarak, "telefon ederim" dedi. Eğilip gerdanını öptü.

Guta yumuşakça, "hadi git artık" dedi.

Monkey aralarına dalıp, "Ya ben? Beni de öp," diye zırladı.

Biraz daha eğilmek zorunda kaldı. Guta gözünü ayırmadan ona bakıyordu.

"Saçma," dedi. "Meraklanma, ararım."

Alt katlarındaki sahanlıkta, Redrick çizgili pijamalar giymiş şişman bir adamın kapı kilidiyle cebelleştiğini gördü. Dairesinden sıcak ekşi bir koku yayılıyordu. Redrick durdu.

"İyi günler."

Şişman adam tombul omuzunun üzerinden ihtiyatla baktı ve bir şeyler mırıldandı.

"Dün akşam karınız uğramış," dedi. "Bizim dikiş dikmemizle ilgili bir şeyler söylemiş. Bir yanlış anlama var galiba."

Pijamalı adam "bana ne?" dedi.

"Dün akşam karım çamaşır yıkıyordu," diye sürdürdü. "Rahatsız ettiyse, özür dilerim."

"Ben bir şey demedim. Başımın üstünde yeriniz var."

"Sağolun, bunu duyduğuma sevindim."

Redrick dışarı çıktı, garaja uğradı, sepeti ve içindeki torbayı köşeye koydu, eski bir koltukla örttü, uzaklaşıp baktı ve sokağa çıktı.

Uzun bir yürüyüş sayılmazdı. Meydana varmaya iki blok, sonra parkın içinden geçip, Central Boulevard'a kadar bir blok daha. Metropol'ün önü her zaman olduğu gibi boyaları ve metal kısımları pırıl pırıl parlayan dizi dizi arabayla doluydu. Çilek rengi üniformalı hamallar valizleri otele taşıyor, yabancı görünümlü birileri mermer merdivenlerin üzerinde ikişerli üçerli gruplar halinde durmuş sigara içip sohbet ediyorlardı. Redrick içeri hemen girmemeye karar verdi. Sokağın karşısındaki küçük bir kahvenin gölgesine oturup bir kahve söyledi, sigarasını yaktı. Masasından iki adım ötede uluslararası polis kuvvetlerinden üç sivil Harmont usulü sosis ızgaralarını sessizce ve çabuk çabuk yiyor, kulplu cam bardaklardan bira içiyordu. Öbür yanda, bir buçuk metre ötede, çavuşun biri çatalı avuçlamış kızarmış patatesleri sıkıntıyla midesine indiriyordu. Mavi miğferi ters çevrilip yere konmuş, omuz kayışı da arkadaki sandalyeye asılmıştı. Başka müşteri yoktu.

Tanımadığı yaşlıca bir kadın olan garson tezgahın arkasında esnerken boyalı dudaklarını eliyle kibarca kapatıyordu. Saat dokuza yirmi vardı.

Redrick, Richard Noonan'ın ağzını bir şeyler çiğner gibi oynatıp yumuşak şapkasını başına yerleştirerek otelden çıktığını gördü. Merdivenlerden küstah bir tavırla iniyordu: Kısa, tombul ve pembe, ama talihli, varlıklı, banyodan şimdi çıkmış ve günün kendisine hiçbir tatsızlık getirmeyeceğinden emin. Birilerine el salladı, yağmurluğunu sağ omuzuna attı ve Peugeot'suna yürüdü. Dick'in Peugeot'su da tombul, yumuşak, yeni yıkanmıştı ve görünüşe göre o da kendisini tehdit eden bir tatsızlık olmadığından emindi.

Redrick yüzünü eliyle örterek Noonan'ın acele acele ön koltuğa yerleşmesini, ön koltuktan aldığı bir şeyi arkaya koymasını, bir şey almak için eğilmesini ve dikiz aynasını ayarlamasını seyretti. Peugeot mavi bir duman savurdu, bornozlu bir Afrikalıya korna çaldı ve fütursuzca caddeye indi. Noonan'ın enstitüye gider gibi bir hali vardı, ki bu durumda çeşmeden dolanıp kahvenin önünden geçmesi gerekirdi. Kalkıp gitmek için çok geçti, Redrick de yüzünü iyice kapayıp kahvesinin üstüne eğildi. Ama bu bir işe yaramadı. Peugeot kulağının dibinde korna çaldı, frenleri gıcırdadı ve Noonan'ın neşeli sesi duyuldu.

"Hey! Schuhart! Red!"

Redrick içinden küfredip başını kaldırdı. Noonan ellerini uzatmış kendisine doğru geliyordu. Işıl ışıldı.

Yaklaşırken "sabahın köründe burda ne arıyorsun?" diye sordu. "Sağolun, bayan," dedi garsona. "Bir şey istemem. Yüz yıldır gördüğüm yok seni. Nerelerdeydin? Neyin peşindesin?"

Redrick isteksizce "Önemli değil" dedi. "Öyle önemsiz şeyler işte."

Noonan'ın telaşlı telaşlı karşısındaki sandalyeye yerleşmesini, tombul elleriyle bardağı ve peçeteleri bir yana sandviç tabağını öte yana itmesini izledi. Gevezeliklerini dinledi.

"Biraz zayıflamış gibisin. Yeterince uyumuyor musun? Biliyor musun, son zamanlarda, bu yeni otomasyon işiyle epey uğraştım ama uyku saatimi asla kaçırmam, katiyen. Otomasyon bekleyebilir." Birden etrafına bakındı. "Affedersin, belki birini bekliyordun. Engel mi oldum yoksa? Araya mı girdim?"

Redrick yarım ağızla "yo, yo" dedi. "Biraz vaktim vardı da bir fincan kahve içeyim dedim, hepsi bu."

Dick saatine bakarak. İyi, seni çok tutmayacağım," dedi.

"Dinle Red, neden o önemsiz şeyleri bırakıp enstitüye dönmüyorsun. Biliyorsun istediğin zaman seni yeniden işe alırlar. Başka bir Rusla çalışmak ister misin? Yeni biri var."

Red başını salladı:

"Yok, ikinci bir Kirill doğmamıştır daha. Hem zaten enstitüde benim yapabileceğim bir iş yok. Her şey otomatik oldu, Bölge'ye giren robotlarımız var ve bu da bütün ikramiyelerin robotlara verildiği anlamına gelir. Laboratuvar yardımcılarına da fasulye veriyorlar. Sigara parama bile yetmez."

"Bütün bunlar halledilebilir."

"Bana özel muamele edilmesinden hoşlanmam," dedi Redrick. "Ben hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım, bundan sonra da öyle yapmaya kararlıyım."

Noonan suçlar gibi, "pek gururlu olmuştun," dedi.

"Yo, değilim. Sadece kuruşların hesabını yapmaktan hoşlanmıyorum."

Noonan şaşırarak "haklısın herhalde," dedi. Redrick'in yanındaki sandalyenin üzerinde duran evrak çantasına baktı ve k-i-r-i-l-i harfleri kazılmış gümüş plakaya dokundu. "Haklısın, insan durmadan cebindekileri hesaplamamak için paraya ihtiyaç duyar. Kirill'in armağanı mı?" diye sordu, başıyla çantayı göstererek.

"Miras kaldı. Seni Borçt'ta görmez oldum artık, hayrola?"

Noonan, "Orada bulunmayan sensin," diye itiraz etti. "Hemen her öğlen yemeği orda yiyorum. Metropol'de bir hamburgere analarının nikahını istiyorlar. Dinle," dedi

birden "Şu sıralar para durumun nasıl?"

"Borç mu istiyorsun?"

"Tam tersi."

"Bana borç para vermek mi niyetin?"

"İş vereceğim..."

"Aman Allahım!" dedi Redrick. "Sen de mi?"

Noonan ısrar etti. "Başka kim olacak?"

"Çok kalabalıksınız... işverenler." Noonan, sonunda ne dediğini anlamış olacaktı ki güldü.

"Yok, yok, bu iş senin birinci derecede uzmanlık alanına girmiyor."

"Hangi alana giriyor peki?"

Noonan gene saatine baktı.

Kalkarak "Anlaştık" dedi. "İki civarında Borç'ta gel, konuşuruz."

"İkiye yetişemeyebilirim."

"O zaman bu akşam altı civarında Tamam mı?"

"Bakalım." Redrick saatine baktı. Dokuza beş vardı.

Noonan el sallayarak yuvarlana yuvarlana Peugeot'suna doğru gitti. Redrick gözleriyle onu izledi, garsonu çağırdı, hesabı ödedi, bir paket şeker aldı ve elinde çantası, ağır ağır otele doğru yürüdü. Güneş şimdiden yakıyordu, sokak hızla kasvetli bir görünüşe bürünmeye başlamıştı ve Redrick göz kapaklarının altında bir yanma duyuyordu. Gözleri kayıyordu, şu önemli işin öncesinde bir saatlik bir şekerlemeye fırsat bulamamış olmasına hayıflanıyordu. Derken vurgunu yedi. Daha önce bölge dışında böyle şey hiç başına gelmemişti. Bölge'de de ancak iki üç kez olmuştu. Başka bir dünyadaymış gibi oluyordu. Bir anda çevresini milyonlarca koku sarıyordu. Keskin, tatlı, madeni, hafif, tehlikeli, kaldırım taşı gibi kaba, bir saat mekanizması kadar narin ve karmaşık, bir ev kadar büyük ve bir toz zerresi kadar küçük. Hava ağırlaştı, mekan dev boyutlu sert balonlar, kaygan piramitler, dev gibi dikenli kristallerle dolmuşçasına kenarlar, yüzeyler, köşeler oluşturdu ve o bütün bunların arasından kendine bir yol açmak, zevksiz, eski mobilyalarla dolu bir hurdacı dükkanından geçen bir rüyada yolunu bulmaya çalışmak zorunda kaldı. Bütün bunlar bir saniye sürdü. Gözlerini açtığında, hepsi kaybolmuştu. Başka bir dünya değildi. Bu dünya ona yeni, bilinmedik bir yüzünü gösteriyordu. Bu yüz, bir saniye için

gözlerinin önüne seriliyor, sonra anlamasına vakit kalmadan yok oluyordu.

Öfkeli bir klakson sesi geldi ve Redriek daha hızlı yürümeye başladı, hızlandı, hızlandı, derken Metropol'ün duvarına kadar koştu. Kalbi çılgın gibi atıyordu. Çantasını kaldırıma koydu ve sigara paketini sabırsızca yırtıp açtı. Bir sigara yaktı, iyice içine çekti ve kavgadan çıkmış gibi dinlendi. Bir polis yanında durup sordu:

“Yardıma ihtiyacınız var mı bayım?”

Redrick güçlükle konuşarak “Ha-hayır” dedi. “Hava boğucu.”

“Sizi gideceğiniz yere götürebilir miyim?”

Redrick çantasını yerden aldı.

“Her şey, her şey yolunda, arkadaş. Teşekkürler.” Hızla girişe doğru yürüdü, merdivenleri çıktı, lobiye girdi. Ortalık serin, loş ve yankılıydı. O geniş deri koltuklarda biraz oturup soluklansa iyi olurdu ama geç bile kalmıştı. Yarı kapalı gözlerle çevredeki kalabalığı inceleyerek kendine sigarasını bitirecek kadar süre tanıdı. Bones oradaydı, gazetecide huzursuzca dergileri karıştırıyordu, Redrick izmariti kül tablasına fırlatıp asansöre bindi.

Kapıyı vaktinde kapatmayı beceremeyince içeri başkaları da doluştu. Astımlı gibi soluyan şişman bir adam, çikolata yiyen aksi bir oğlan çocuğuyla birlikte parfümü fazla karışmış bir hanım, çenesi kötü traşlanmış iri yapılı bir yaşlı kadın, Redrick köşeye sıkışmıştı. Gözlerini kapadı, çabası çenesinden salyalar damlayan çikolatalı oğlanı görmemek içindi. Ve kemikli dekoltesi gümüş içine yerleştirilmiş iri kara boncuklardan bir gerdanlıkla bezeli anasını görmemek içindi. Şişman adamın pörtlek ve sertleşmiş göz aklarını, yaşlı kadının ölü suratındaki iğrenç siğilleri görmemek içindi. Şişman adam bir sigara yakmaya kalkıştı ama yaşlı kadın ona karşı çıkıp, beşinci katta ininceye kadar engel oldu. O çıkar çıkmaz şişman adam yurttaşlık haklarını savunduğunu belli eden bir ifadeyle sigarasını yaktı ve ilk nefesi çeker çekmez, dilini deve gibi dışarı çıkartıp dirseğiyle Redrick'in kaburgalarını dürterek aksırıp tıksırmaya başladı. Redrick sekizinci katta asansörden indi ve gizli lambaların sıcak ışığıyla aydınlatılmış koridordaki tüylü halının üzerinde yürümeye başladı. Ortalığı pahalı tütünlerin, Fransız parfümlerinin, para dolu yumuşak deri cüzdanların, pahalı gece kadınlarının ve som altın sigara tabakalarının kokusu sinmişti. Bölge'nin sırtından yiyip içen, sömüren ve semiren ama onu hiç mi hiç umursamayan, özellikle de daha sonra, yiyebileceği kadarını yiyip güçlendikten ve bir zamanlar Bölge'nin içinde olan her şey Bölge'nin dışına çıktıktan sonra olacakları zerrece umursamayan şeylerin kokusuydu bu. Bölge'de yetişen iğrenç mantarın kokusu. Redrick 874'ün kapısını vurmada açtı.

Pencerenin yanındaki bir masada oturmuş olan Throaty, törenle elindeki puroyu içmeye hazırlanıyordu. Pijamaları hâlâ üzerindeydi, seyrekleşmeye başlayan saçları ıslak olmasına rağmen özenle ayrılmıştı. Sağlıksız şiş yüzü düzgünce traşlanmıştı.

Başını kaldırmadan "Vay" dedi. "Dakiklik krallara özgü bir inceliktir. İyi günler delikanlı!"

Puronun ucunu kesme işlemini bitirdi. İki eliyle tutup burnuna götürdü ve sağa sola hareket ettirdi.

"İhtiyar Burbridge nerelerde?" diye sordu ve başını kaldırdı. Gözleri berrak, mavi ve bakışları melek gibiydi.

Redrick çantayı kanepeye koydu, oturdu ve sigarasını çıkarttı.

"Burbridge gelmeyecek."

Throaty "Hey gidi Burbridge" diye yineledi. Puroyu iki parmağıyla tutup özenle ağzına götürdü. "İhtiyar Burbridge'in sinirleri isyan ediyor."

Hiç kırpışmayan berrak mavi gözleriyle durmadan Redrick'e bakıyordu. Gözlerini hiç kırpmıyordu. Kapı hafifçe aralandı ve Bones içeri süzüldü.

Kapı ağzından sordu "Kiminle konuşuyordun?" Redrick küllerini yere silkerek neşeli bir sesle "Oo, merhaba" dedi.

Bones ceplerinin içindeki ellerini oynatarak yaklaştı, içe doğru basan ayaklarıyla geniş adımlar atıyordu. Redrick'in önünde durdu.

"Sana yüz kere söyledik" diye saldırdı. "Buluşmadan önce kimseyle temas yok. Ve sen ne yapıyorsun?"

"Merhaba diyorum" diye yanıtladı Redrick "Ya sen?"

Throaty güldü, Bones bozuldu.

"Merhaba, merhaba, merhaba." Saldırgan bakışını Redrick'ten uzaklaştırıp kendini onun yanındaki koltuğa attı. "Böyle davranamazsın. Anlıyor musun? Yapamazsın!"

"O zaman buluşmaları kimseyi tanımadığım yerlerde ayarlayın." Throaty "Çocuk haklı," diye araya girdi. "Hata bizim. Peki kimdi o adam?"

"Richard Noonan. Enstitüye mal veren bazı firmaların temsilcisidir. Burda otelde yaşıyor."

Throaty, Bones'a "Bu kadar basit işte!" dedi, özgürlük Heykeli biçimindeki kocaman bir çakmağın aldığını düşünceli düşünceli seyretti ve tekrar yerine koydu.

Throaty arkadaşça bir tonla "Burbridge nerede?" diye sordu.

"Burbridge gümledi."

İki adam hızla bakiştılar.

Throaty gergin bir sesle, "Mezarında dinlensin." dedi. "Yoksa tutuklandı mı?"

Redrick hemen cevap vermedi, ağır ağır hareket ederek sigarasından uzun nefesler çekti. İzmariti yere attı.

"Merak etmeyin, her şey yolunda. Hastanede."

Bones sinirli sinirli "Bayağı yolundaymış!" dedi. Yerinden fırlayıp pencereye gitti. "Hangi hastanede?"

"Tasalanma, her şeyin icabına bakıldı. Hadi işimize bakalım. Uykum var."

Bones tedirginlikle "Hangi hastanede dedim," diye üsteledi.

Redrick çantayı aldı. "Söyledim ya. Bugün bu işi yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Throaty canlı bir sesle "Yapacağız oğlum, yapacağız" dedi.

Beklenmedik bir çeviklikle sıçrayıp, sehpadaki bütün gazete ve dergileri savurdu ve kıllı pembe ellerini dizlerine koyarak oturdu.

"Göster malını."

Redrick çantayı açtı, fiyat listesini çıkardı ve Throaty'nın önüne koydu. Throaty bir göz atıp kenara itti. Bones arkasında ayakta duruyordu, omuzunun üstünden listeyi okumaya başladı.

Redrick, "Fatura bu" dedi.

Throaty. "Anladım." dedi. "Malı görelim."

Redrick "Para." dedi.

Bones Throaty'nin omuzu üzerinden listeyi göstererek kuşkuyla "Bu halka nedir?" diye sordu.

Redrick bir şey demedi. Çantayı kucağına almış mavi melek gözlerin içine bakıyordu. Throaty sonunda kıkırdadı.

"Seni neden bu kadar çok seviyorum acaba evlat?" diye mırıldandı. "Bir de ilk bakışta aşık olunmaz derler!" Gösterişli bir biçimde iç geçirdi. "Phil, dostum, buralarda

ucundan koklatmak yerine ne derler, sırtı yeşilleri görsün bakalım... bana da bir kibrit verin. Görüyorsun..."Purosunu Redrick'e doğru salladı.

Kemik Phil ağzının içinde bir şeyler mırıldandı, Throaty'e bir kutu kibrit fırlattı ve bir perdeden geçip yandaki odaya girdi. Redrick orada biriyle tedirgin ve kararsız bir şeyler, kuşun kafese girdiği gibi bir şeyler konuştuğunu duyuyor, Throaty de, en nihayet purosunu yakmış ince solgun dudaklarında donuk bir tebessümle durmadan Redrick'e bakıyordu. Redrick'se, çenesini çantaya dayamış, gözkapaklarının yanmasına, gözlerinin kıyım kıyım kıyılmasına rağmen gözlerini kırpmadan bakmaya çalışıyordu. Bones döndü, masanın üzerine iki deste para fırlattı ve küskünce Redrick'in yanına çöktü. Redrick tembelce paraya uzandı ama Throaty durmasını işaret etti, paranın üzerindeki kağıdı yırtarak pijamasının cebine koydu.

"Artık görelim bakalım."

Redrick parayı aldı saymadan ceketinin iç cebine sokuşturdu. Sonra mallarını sergiledi. Ağır ağır hareket ediyor, her ikisine de ganimeti inceleyecek ve listeden takip edecek kadar zaman tanıyordu. Oda sessizdi, tek ses Throaty'nin derin solumasıyla öbür odadan gelin bir şingirtti, muhtemelen kaşığın bardağa çarpmasıydı. Redrick çantayı kapatıp kilidi çevirdiğinde Throaty başını ona doğru kaldırdı.

"En önemli parçadan ne haber?"

Redrick "Mümkün değil" diye yanıtladı. Düşünüp ekledi:

"Şimdilik."

Throaty kibarca "Bu 'şimdilik'ten hoşlandım" dedi. Ya sen Phil?"

Bones kuşkuyla "Sen bizi atlatıyorsun, Schuhart" dedi.

"Neden sır gibi konuşuyorsun, kuzum?"

Redrick "Bu alandan kaynaklanıyor: Gölgele anlaümler," dedi. "Bizimki zorlu bir meslek."

Throaty "Tamam tamam" dedi. "Fotoğraf makinesi nerde?"

Redrick yüzünün kızardığını hissederek yanağını kaşıdı. "Lanet olsun! özür dilerim, tamamen unuttum."

Throaty puroyla belirsiz bir hareket yaparak "Orada mı?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum. Herhalde orada." Redrick gözlerini kapayıp koltuğa yaslandı. "Yok, hiç hatırlamıyorum."

“Çok kötü” dedi Throaty. “Ama hiç değilse gördüğünü hatırlıyorsun değil mi?”

Redrick acıklı bir ifadeyle “Bunu bile hatırlamıyorum,” dedi. “Bütün mesele de bu. Maden eritme ocaklarına kadar gitmedik. Burbridge pelteye düştü, ben de derhal geri dönmek zorunda kaldım. Görmüş olsaydım unutmazdım, emin olun.”

Bones dehşet içinde fısıldadı “Hey, Hugh. Şuna bak! Nedir bu!”

Sağ işaret parmağını uzattı. Beyaz metal halka parmağının çevresinde dönüyor, Bones da yuvalarından oynamış gözlerle halkayı seyrediyordu.

Gözlerini halkadan ayırıp Throaty'ye baktı ve yeniden halkaya çevirirken yüksek sesle “Durmuyor!” dedi.

Throaty temkinlice “Ne demek durmuyor?” diye sorup uzaklaştı.

“Parmağıma takıp çevirdim, laf olsun diye, tam bir dakikadır durmadı!”

Bones yerinden fırladı ve parmağını uzatarak perdenin arkasına koştu. Gümüşü halka pervane gibi dönüp duruyordu.

Throaty “Nedir bu bize getirdiğin?” diye sordu.

“Allah bilir! Hiçbir fikrim yoktu... olsaydı, daha çok para isterdim.”

Throaty ona baktı, sonra kalkıp perdenin arkasına gitti. Hemen ardından mırırl mırırl sesler gelmeye başladı. Redrick yerden bir dergi alıp sayfalarını karıştırdı. Güzel kızlarla doluydu, ama o anda midesini bulandırıyorlardı hepsi. Redrick'in gözleri içecek bir şeyler arayarak odada gezindi. Sonra iç cebinden bir deste çrkarıp banknotları saymaya başladı. Her şey yolundaydı ama uyuya kalmamak için diğerini de saydı. Tam cebine koymak üzereyken Throaty döndü.

Tekrar Redrick'in karşısına oturarak “Şanslısın evlat,” dedi. “Devridaimin ne olduğunu biliyor musun?”

“Yok daha orayı öğrenmedik.”

Throaty “Gerekli de değil” dedi. Bir deste daha çıkardı.

“Bu ilk örneğin fiyatı” dedi. “Bunun gibi bir tanesine böyle iki deste alırsın. Anladın mı evlat? Parça başına iki. Ama şenle benden başka kimsenin bilmemesi koşuluyla. Anlaştık mı”

Redrick parayı sessizce cebine koyup kalktı.

“Gidiyorum,” dedi. “Bir daha nerede ve ne zaman?”

Throaty de kalktı.

"Seni ararız. Her cuma sabahı dokuz, dokuz buçuk arası telefon bekle. Phil'den ve Hugh'dan selam söyleyip buluşmayı ayarlarlar."

Redrick başını sallayıp kapıya yöneldi. Throaty peşinden gelip elini omuzuna koydu.

"Bir şeyi anlamanı isterim" diye sürdürdü. "Bütün bunlar çok hoş, cazip falan, halka ise büyüleyici ama iki şeyi hepsinden çok istiyoruz. Fotoğraflar ve kavanozun doldurulması. Makinemizi bize geri getir, ama içindeki film pozlanmış olsun, porselen kavanozumuzu da ama boş olarak değil. Dolu olsun. Bir daha da Bölge'ye gitmene gerek kalmaz.

El sıkışırken Redrick Throaty'nin elini omuzuna dek salladı, kapıyı açıp, çıkar. Tüylü halılarla kaplı koridorda ardına bakmadan yürürken, kımıltısız mavi ve melek gibi bakışları ensesinde hissediyordu. Asansörü beklemeyip sekizinci kattan yürüyerek aşağı indi.

Metropol'den çıkınca bir taksi çağırıp kentin aksi yönüne gitti. Sürücü yeni biriydi, Redrick'in tanımadığı karga burunlu, kadın simsarı kılıklı bir adamdı. Son birkaç yıl içinde, heyecanlı maceralar, görülmemiş zenginlikler, dünya çapında ün ya da özel bir din aramak için Harmont'a akın eden yüzlerce insandan biriydi. Akın akın gelip şoför, inşaat işçisi ya da aç, susuz, perişan, belirsiz isteklerle hırpalanmış, fena halde hayal kırıklığına uğramış ve bir kere daha tongaya bastırıldıklarına inanan birer eşkiya olup çıkıyorlardı. Yarıları bir iki ay ortalıkta dolandıktan sonra lanetler okuyup geri dönerek hayal kırıklıklarını dünyanın dört bucağına taşıyordu. Pek azı cambaz olabiliyor ve mesleğin inceliklerini öğrenemeden yitip gidiyordu. Bazıları enstitüde bir iş bulmayı başarıyordu, ama ancak en azından laboratuvar asistanı olarak çalışabilecek en eğitimli ve en zeki olanları. Geri kalanlar her gece meyhanelerde çeşitli görüş ayrılıkları veya kız yüzünden ya da sadece sarhoş oldukları için kavga çıkararak vakit öldürüyor, böylece belediye polislerini, orduyu ve bekçileri kafalarından atmaya çalışıyorlardı.

Kadın simsarı kılıklı şoför bir kilometre öteden içki kokuyordu ve gözleri tavşan gibi kırmızıydı. Ama çok heyecanlanmıştı ve Redrick'e o sabah mezarlıktan çıkan bir cesedin oturdukları bloğa gelişini anlattı. "Evine döndü, ama ev yıllardır kapalıydı, herkes, şimdi yaşlı bir hanım olan dul karısı, kızı ve onun kocası ile çocukları taşınmıştır. Komşular otuz yıl kadar önce, yani Ziyaret'ten önce ölmüş olduğunu söylediler ama işte geri geldi. Evin çevresinde dolandı, kokladı, tırmıkladı sonra da parmaklıkların dibine oturup bekledi. Bütün mahalleli başına toplandı. Sadece bakıyorlar ama yaklaşmaktan korkuyorlardı. Sonunda biri ortaya parlak bir fikir attı: Evinin kapısını kırıp açtılar ve girmesini sağladılar.

Ne oldu dersiniz? Kalktı içeri girdi ve kapıyı kapadı. İŖe geç kalmış olduğumdan sonunu bilmiyorum ama enstitüyü aramayı ve birinin gelip onu ordan almasını sağlamayı planladıklarını biliyorum.”

“Dur” dedi Redrick. “Burada ineyim.”

Ceplerini karıştırdı. Hiç bozukluğu kalmadığından para bozdurması gerekiyordu. Sonra kapıda durup taksinin uzaklaşmasını bekledi. Buzzard'ın yazlığı fena değildi: İki katlıydı, bilardo masasının durduğu camekanlı bir veranda, bakımlı bir bahçe, bir limonluk ve elma ağaçlarının altında beyaz bir balkon. Tümünü açık yeşil boyalı telkri demir parmaklıklar çevreliyordu. Redrick zili birkaç kez çaldı, kapı gıcırtıyla açıldı, Redrick iki yanına gl ağaçları ekilmiş gölgelik yoldan ağır ağır ilerledi. Hamster sundurmada bekliyordu. Yamru yumru, kara biriydi ve hizmet etmek için ii titriyordu. Sabırsızca yan dönüp titrek bacağını destek arar gibi sarkıttı, kendini dengeledi ve öbür ayağını sürükleyerek ilkinin yanına çekti. Sağ kolu Redrick'ten yana doğru geliyorum, geliyorum der gibi şiddetle sallanıyordu.

Bahçeden bir kadın sesi duyuldu. “Hey, Red!”

Redrick başını çevirdi ve balkonun dantelimsi beyaz çatısının hemen yanındaki yeşilliklerin arasında güneş yanığı çıplak omuzlar, parlak kırmızı bir ağız ve sallanan bir el gördü. Hamster'e başıyla işaret edip gl ağaçlarının arasına dalarak yumuşak yeşil çimenlerin üzerinden balkona yöneldi.

imenlere büyük kırmızı bir örtü yayılmıştı ve Dina Burbridge, elinde bir bardak, üzerinde miniminnacık bir mayoyla muhteşem bir pozda üzerine oturmuştu. Parlak kapaklı bir kitap örtünün üzerinde duruyordu, kenarından ince boyunlu bir şişe görünen buz kovasıysa yakındaki bir glgeliğe konmuştu.

Dina Burbridge, bardağıyla selamlayarak “Merhaba Red!” dedi. “İhtiyar nerde? Gene başını derde soktu deme sakın.”

Redrick arkasında birleştirdiği ellerinde evrak çantasıyla tepesinde duruyordu. Evet, Buzzard o Bölge'de kendine harika çocuklar dilemeyi becermişti gerçekten. Kızın ipek tenli, sıkı dolgun, pürüzsüz bedeninde gereksiz bir ek kıvrım yoktu. Ellibeş kiloluk bir akide şekeri gibi bir vücut, içi parlayan zümrüt yeşili gözler, büyük ıslak bir ağız ve bembeyaz düzgün dişler, güneşte parlayan, özenle bir omuzdan aşağı sarkıtılmış simsiyah salar. Güneş, omuzlarından akıp karnını ve kalçalarını okşarken neredeyse açıkta olan göğüsleri arasında derin gölgeler oluşuyordu. Kızın tepesinde duruyor, gözünü kaçırmadan bakıyordu, o da başını kaldırmış, anlayış içinde gülerek kendisini izliyordu, sonra bardağı dudaklarına götürüp birkaç yudum aldı.

Dudaklarını yalayarak "İster misin?" diye sordu. İmayı Redrick'in anlamasına yetecek kadar bekleyip bardağı uzattı.

Redrick dönüp gölgede bir şezlong bulana dek bakındı. Oturup bacaklarını uzattı.

"Burbridge hastanede" dedi. "Bacaklarını kesecekler."

Kız, yüzünde aynı gülümsemeyle tek gözüyle baktı. Öteki göz omuzundan aşağı dökülen gür saçlarla örtülmüştü. Ama tebessümü donmuştu. Yanık bir tende tatlı bir gülüş. Sonra buz parçalarının sesini dinleyerek bardağı salladı.

"İki bacak da mı?"

"İkisi de. Belki dizlerden aşağısı, belki daha yukarıdan."

Bardağı yere bırakıp saçlarını arkaya attı. Artık gülmüyordu.

"Çok kötü," dedi. "Bu demektir ki sen..."

Dina Burbridge olanları bütün ayrıntısıyla anlatabileceği tek insandı. Nasıl döndüklerini bile anlatabilirdi, pirinç muştayı elinin altında tuttuğunu, Burbridge'in nasıl yalvardığını, kendi için değil, çocukları için, o ve Artie için nasıl yalvardığını ve Altın Topu vaat ettiğini anlatabilirdi. Ama anlatmadı. Göğsünden bir deste para çıkarıp kırmızı örtünün üstüne uzun çıplak bacakların dibine fırlattı. Rengarenk paralar havada uçtu. Dina birkaçını alıp daha önce hiç görmemiş ama pek de ilgilenmiyormuş gibi boş gözlerle inceledi.

"O halde bunlar son kazancı" dedi.

Redrick şezlongdan uzanıp buz kovaındaki şişeyi çekti. Etikete baktı. Koyu renkli camdan su damlıyordu. Redrick pantolonuna damlamasını diye şişeyi uzakta tuttu. Pahalı viskiyi sevmezdi, ama böyle zamanda kendini bir yudum saf viski içmeye zorlayabilirdi. Tam şişeyi ağzına götürcekken ardından gelen anlaşılmaz protesto sesleriyle durdu. Dönüp baktı ve Hamster'ın iki elinde şeffaf bir sıvıyla dolu iki bardakla çimenlerin üzerinde bacaklarını zahmetle sürükleyerek geldiğini gördü. Zorlanmaktan yapağı gibi siyah saçların dipleri terlemiş, kan oturmuş gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Redrick'in kendisine baktığını görünce çaresizlik içinde bardağı uzatıp, dişsiz ağzını boş yere açarak böğürmeyi, hırlamayı andıran sesler çıkardı.

Redrick "Bekliyorum, beklıyorum" deyip şişeyi yeniden kovaya koydu.

Hamster topallaya topallaya gelip bardağı Redrick'e verdi ve romatizmalı eliyle ürkekçe omuzuna dokundu. Redrick ciddi bir ifadeyle "Sağol, Dixon" dedi. "Benim de şu anda buna ihtiyacım vardı. Her zaman her şeye yetişirsin."

Ve Hamster utanmayla karışık büyük bir sevinçle başını sallayıp sağlam koluyla kendi poposuna şiddetli şaplaqlar atarken, Redrick bardağını kaldırdı, başıyla onu selamladı ve bir yudumda içkisini yarıladi. Sonra Dina'ya baktı.

“İster misin?” dedi bardağı kastederek.

Kız cevap vermedi. Bir banknotu almış ikiye, gene ikiye, bir daha ikiye katlıyordu.

“Yeter” dedi. “Yok olup gitmeyeceksiniz. Senin ihtiyar...”

Kız sözünü kesti.

“Ve sen onu dışarı sürükledin,” dedi. Sormuyor, bir gerçeği dile getiriyordu. “Onu taşıdın, sersem, Bölge'nin bir ucundan, o alçağı sırtında taşıdın, seni kızıl saç budala kocabaş. Böyle bir fırsatı kaçırdın.”

Bardağı unutmuş, kızı seyrediyordu. Dina kalkıp ortalığa saçılmış paraların üstüne basarak önüne kadar yürüdü ve parfüm ve tatlı tatlı ter kokan olağanüstü bedeniyle görüş alanını tümüyle kapayacak biçimde, sıkılmış yumrukları düzgün kalçalarına dayanmış durdu.

“Sizin gibi ahmakları bulmuş parmağında oynatıyor. Kemiklerinizin üstünde yürüyecek. Gör de bak, koltuk değneklerine abanıp, o kalın kafalarınızın üstünde yürümezse. Size kardeşçe sevginin ve acımanın ne olduğunu gösterir o!” Bağırıyordu. “Eminim sana Altın Top'u vaat etmiştir, di mi? Haritayı, tuzakları, di mi? Sersem! Bön bön bakan suratından okuyorum, etmiş!

Bekle bakalım, verir sana haritayı. Allahım Redrick Schuhart denen bu kızıl saçlı ahmağın ruhuna merhamet eyle.”

Redrick ağır ağır kalkıp kızın suratına bir tokat attı. Kız sustu çimenlerin üstüne çöktü ve yüzünü ellerine gömdü.

“Seni ahmak... Red,” diye mırıldandı. “Böyle fırsatı kaçırmak.

Redrick kıza yukardan bakıp votkayı bitirdi. Bakmadan bardağı Hamster'a uzattı. Konuşacak bir şey yoktu. Burbridge Bölge'de büyü yaparak bayağı iyi evlatlara sahip olmuştu. Sevgi ve saygı dolu.

Sokağa çıkıp bir taksi çağırdı. Şoföre Borçt'a gitmesini söyledi. İşlerini bitirmesi gerekiyordu. Uykusuzluktan ölüyordu, gözlerinin önündeki her şey gidip geliyordu, takside, çantanın üzerine kapaklanıp uyuya kaldı ve ancak şoförün sarsmasıyla uyandı.

“Geldik bayım.”

"Neredeyiz?" Etrafına bakındı. "Sana banka demiştim."

"Yok arkadaş. Borçt dedin. Biz de Borçt'a geldik." "Peki" diye mırıldandı. "Rüya gördüm herhalde."

"Parayı ödeyip, ağırlaşan bacaklarını zar zor hareket ettirerek indi. Asfalt güneşte buharlaşıyordu, hava da çok saçaktı. Redrick ter içinde kaldığını, ağzında kötü bir tat olduğunu ve gözlerinin kıyım kıyım kıyıldığını fark etti, içeri girmeden çevreye bir göz attı. Günün bu saatinde her zaman olduğu gibi sokak ıssızdı. iş yerleri henüz açılmamıştı, Borçt'un da kapalı olması gerekirdi ama Ernest çoktan makamına oturmuş bardakları kuruluyor ve köşedeki masada su gibi bira içen üçlüye pis pis bakıyordu. Öteki masaların üzerindeki sandalyeler henüz indirilmemişti. Beyaz ceketli tanımadığı bir komi yerleri paspaslıyor, bir başkası Ernest'in arkasındaki bir bira kasasıyla cebelleşiyordu. Redrick bara gitti, çantayı barın üstüne koydu ve merhaba dedi. Ernest pek de memnun olmamış gibi bir şeyler mırıldandı.

Redrick, "Bir bira ver" dedi ve kendini tutamayıp esnedi.

Ernest boş bir kulplu bardağı küt diye masanın üzerine koyup, buzdolabından bir şişe kaptı, açtı ve bardağın üzerine çeviriverdi. Redrick eliyle ağzını kapayarak Ernest'in eline baktı. Titriyordu. Şişe birkaç kez bardağın kenarına çarptı. Redrick başını kaldırıp Ernest'in yüzüne baktı. Kalın kaşları aşağı sarkmış, etli dudakları bükülmüştü, tombul yanakları süzgündü. Komi Redrick'in tam ayağının altını paspaslıyor, köşedeki herifler ırklar üzerine yüksek sesle tartışıyor, o sırada sandığı taşıyan öteki komi geri gideyim derken Ernest'e öyle bir çarptı ki Ernest sendeledi. Adam özür diler gibi bir şeyler mırıldandı. Ernest tutuk bir sesle konuştu.

"Getirdin mi?"

"Neyi?" Redrick omuzunun üzerinden baktı.

Adamlardan biri tembel tembel kalkıp kapıya gitti. Bir sigara yakmak için kapı ağzında durdu.

Ernest "Gel gidip konuşalım" dedi.

Paspas yapan komi de şimdi Redrick'le kapının arasındaydı. İri yapılı, Gutalin tipinde, ama iki kat daha geniş kara bir adamdı.

Redrick "Hadi gidelim" dedi ve çantayı aldı. Uykusu falan kalmamıştı.

Barın arkasına dolandı, bira kasasını tutan komiyi kenara sıkıştırarak geçti. Anlaşılan kominin parmağı sıkışmıştı. Parmağının ucunu emerek Redrick'i seyrediyordu. İri yapılı, kırık burunlu, karnabakar kulaklı bir herifti. Ernest arka odaya girdi, Redrick de onu

izledi, çünkü artık köşedeki üç adam kapıyı tutmuştu, paspasçı komi de depoya açılan perdenin yakınındaydı.

Arka odada Ernest yana çekilip duvarın kenarındaki bir sandalyeye oturdu. Sarı ve öfkeli Yüzbaşı Quarterblad masadan kalktı. Soldan bir yerlerden kasketi gözlerine inen dev gibi bir BM jandarması belirdi ve koca elleriyle hızla üstünü aradı. Sağ cebinde yavaşlayıp pirinç muştayı çıkardı. Redrick'i Yüzbaşı'nın yönüne iteledi. Redrick masaya yönelip evrak çantasını Yüzbaşı Quarterblad'ın önüne koydu.

Ernest'e "Seni kan emici" dedi.

Ernest kaşlarını kaldırıp tek omuzunu salladı. Her şey çok açıktı. Kapının ağzındaki komiler yılışık yılışık sırtıyordu, başka kapı da yoktu ve pencere dışardan parmaklıklıydı.

Yüzbaşı Quarterblad, yüzünü iğrenerek buruşturmuş, iki eliyle birden çantanın içini karıştırıyor, ganimeti çıkarıp masanın üzerine koyuyordu: İki boş, dolma pil, çeşitli boylarda kara boncuklar, polietilen torbalar içinde onaltışarlık gruplar, iki adet çok iyi korunmuş sünger ve bir kavanoz karbonize kil.

Yüzbaşı Quarterblad yumuşak bir sesle "Ceplerinde bir şey var mı?" diye sordu. "Boşalt?"

"Yılanlar," dedi Redrick. "Kokuşmuşlar."

Para destesini çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Paralar saçıldı.

"Vay vay!" dedi Yüzbaşı, "Daha var mı?"

"Pis kurbağalar!" diye bağırdı ve ikinci desteyi yere fırlattı. "Alın bakalım. Gözünüze dizinize dursun!"

Yüzbaşı sakince "Çok ilginç" dedi. "Şimdi topla bakalım."

Redrick, ellerini arkasına götürerek "Nah toplarım," dedi.

"Senin kölelerin toplasın. İstersen kendin topla, beni ilgilendirmez."

Yüzbaşı Quarterblad sesini yükseltmeden, yumruğuyla masaya dayanıp Redrick'e doğru uzanarak "O paraları topla, cambaz," dedi.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar, sonra Redrick, içinden lanetler okuyarak, iki büklüm eğildi ve itaatkar bir biçimde paraları toplamaya koyuldu. Komiler arkasından yılışıkça sırtıyordu, BM jandarması da şen kahkahalar atıyordu.

Redrick "Bana bakıp gülme!" dedi. "Burnun gidiverir."

Dört ayak üstünde sürünerek paraları tek tek toplarken, bir yandan da tozlu parkenin üzerindeki koyu piring halkaya yaklaşıyordu. Daha kolay erişmek için döndü. Bağıra çağıra küfrediyordu, hatırlayabildiği o sırada uydurduğu bütün küfürleri savuruyordu. Sırası gelince, sustu, gerildi, halkayı yakalayıp var gücüyle çekti. Daha kapak yeniden döşemeye inmeden, o, şarap mahzeninin gri ve soğuk zindanına baş aşağı atlamıştı.

Elleri üzerine düştü, bir perende atıp sıçradı, hafızasına ve şansına güvenerek, şişe dolu kasaların arasındaki daracık aralıktan iki büklüm geçtikçe kasaların devrildiğini ardından da düşüp kırıldığını duyarak körlemesine koştu. Merdivenleri görmeden ayakları kaya kaya çıktı, kapının paslanmış menteşelerine yüklenip kendini Ernest'in garajına attı. Nefes nefese kalmıştı, titriyordu, gözlerinin önünde kanlı noktalar uçuşuyordu, yüreği ağzının içinde küt küt atıyordu, gene de bir saniye durmadı. Çapraz köşeye koştu ve ellerinin sıyrılmasına aldırmadan duvardaki sökük tahtaların bulunduğu yeri örten çöp yığınına dağıttı. Karın üstü uzanıp sürünürken ceketinin yırtıldığını duydu, daracık avluya çıktığında, çöp bidonlarının arkasına çömeldi, ceketini çıkardı, kravatını fırlatıp attı, kendine bir çeki düzen verdi, pantolonunu silkeledi, doğruldu ve bahçeye daldı. Koşarken polis sirenlerini duymak için kulak kabarttı, ama henüz bir ses yoktu, o da oyun oynayan çocukları ürküterek, asılı çamaşırları devirerek, çürümüş parmaklıkların arasındaki deliklerden sürünerek, mahalleden mümkün olduğu kadar çabuk, Yüzbaşı Quarterblad kordon altına almadan uzaklaşmak için var gücüyle koştu. Oralari çok iyi biliyordu. Bütün bahçelerde ve mahzenlerde, kullanılmayan çamaşırlıklarda ve kömürlüklerde oyun oynamışlığı vardı. Burada yığınla tanıdığı hatta arkadaşı vardı ve koşullar farklı olsa, mahallede bir hafta saklanması gerekse bile sorun olmazdı. Ama şimdiye kadar tutukluyken Yüzbaşı Quarterblad'ın burnunun dibinden, cezasına temiz bir on iki ay daha ekleyecek biçimde kaçmaya cüret etmemişti.

Şanslıydı. Yedinci Cadde'de kardeşlik örgütlerinden birinin yürüyüş kolu yol boyunca gürültüyle ilerliyordu. Tıpkı kendisi gibi pis ve derbeder iki yüz kişi. Bazılarının bütün geceyi çitlerdeki deliklerden sürünerek, üzerlerine çöp bidonlarını boca ederek belki de bir kömürlükte külhanca sabahlamış gibi daha da beter bir görünümü vardı. Bir koridordan çıkıp kalabalığın içine daldı, ittire kaktıra, ayaklara basa basa, arada sırada suratına bir yumruk yiyerek ve karşılık vererek aralarından geçip karşı kaldırıma vardı ve başka bir kapıdan içeri daldı. Tam o sırada devriye arabalarının bilindik mide bulandırıcı çığlığı duyuldu ve yürüyüş kolu akordiyon gibi katlanıp sıkı bir fren yaptı. Ama o artık başka bir mahalledeydi ve Yüzbaşı Quarterblad ne yaparsa yapsın hangisinde olduğunu çıkaramazdı.

Kendi garajına radyo ve elektronik dükkanının bulunduğu taraftan yaklaştı ve

işçilerin kapanır bir kamyonu televizyon yüklemelerini beklemek zorunda kaldı. Komşu evlerin penceresiz cephelerinin kenarındaki bakımsız leylak ağaçlarının arasına yerleşip, soluğunu tuttu ve bir sigara yaktı. Dertop olup ateşe dayanıklı pürüzlü duvara yaslanıp, sinirden seyiren yanağını sakınleştirmek için arada sırada suratına dokunarak sigarasını iştahla içti. Düşündü, düşündü, düşündü. Kamyon işçileri de alıp korna çala çala çıktığında, arkalarından gülüp hafif sesle, "Sağolun çocuklar, bu ahmağa yardım ettiniz... düşünmemi sağladınız" dedi. Bölge'de çalışır gibi hızla ama telaşsız, akıllıca ve önceden tasarlanmış biçimde hareket etmeye başladı.

Gizli geçitten garajına girdi, sessizce eski koltuğu kaldırdı, sepetin içindeki kağıt tomarını özenle çekip çıkardı ve gömleğinin içine attı. Eski, yıpranmış bir deri ceket askıdan aldı, bir köşede yağlı bir kasket bulup gözlerinin üstüne kadar çekti. İçinde toz tanecikleri danseden ince ışık huzmeleri kapıdaki çatlaklardan geçip loş garajın içine giriyordu ve dışarda çocuklar bağrışarak oynuyorlardı. Çıkmak üzereyken kızının sesini duydu. En geniş çatlağa gözünü dayayıp Monkey'in iki balonu sallayarak salıncakların çevresinde koşuşunu seyretti. Üç ihtiyar kadın ellerinde örgüleriyle yakındaki bir bankta oturmuşlar, dudaklarını bükerek ona bakıyorlardı. Birbirleriyle kokuşmuş fikirlerini tartışıyorlardı, kaknem kocakarılar. Çocuklar iyiydi, onunla sanki kendilerinden biriymiş gibi oynuyorlardı. Bütün rüşvetler değmişti. Onlara bir kaydırak, bir oyuncak ev, salıncaklar ve kocakarıların oturduğu banka yapmıştı. "Pekâlâ," diyerek kendini çatlaktan ayırdı, bir kere daha garaja bakındı ve geçide daldı.

Kentin güneybatı kesiminde, Miner Sokağının sonundaki terk edilmiş benzin istasyonunda bir telefon kulübesi vardı. Şimdilerde kimbilir kim kullanıyordu. Çevresindeki bütün evlerin pencerelerine tahtalar çakılmıştı ve ötesinde bir zamanlar kentin çöplerinin atıldığı uçsuz bucaksız boş arsa vardı. Redrick kulübenin gölgesine oturup altındaki çatlağa elini soktu. Tozlanmış yağlı kağıtla ona sarılı duran tabancanın kabzası eline geldi, mermi kutusu da oradaydı, bileziklerin durduğu torbayla sahte belgelerin bulunduğu cüzdan da zulada el değmemiş duruyordu. Sonra kasketiyle ceketini çıkarıp elini gömleğinin içine soktu. Bir dakika, belki daha fazla oturup elindeki porselen kabı ve içinde barındırdığı yenilmez ve kaçınılmaz ölümü tarttı. O asabi tikin yeniden başladığını fark etti.

Kendi sesini duymadan "Schuhart," diye mırıldandı. "Ne yapıyorsun, yılan? Pis herif, bununla hepimizi öldürebilirler. "Seyiren yanağını tuttu ama bir yararı olmadı. Televizyon yükleyen işçileri düşünerek "İtler" dedi. "Yoluma çıktınız. Ben bunu o orospu Bölge'ye fırlatıverecektim ve iş bitecekti."

Üzüntü içinde çevresine bakındı. Sıcak hava çatlamış betonun üzerinde

buharlaşıyordu, tahta çakılmış pencereler kasvetle ona bakıyordu ve arsada horozibikleri uçuşuyordu. Tek başınaydı.

“Pekâlâ” dedi kararlı kararlı. “Her koyun kendi bacağından asılır, herkesi düşünmek Tanrı'ya vergidir. Canıma yetti.”

Fikrini değiştirmemek için aceleyle kavanozu kasketin içine tıktı; kasketi de cekete sardı. Sonra dizlerinin üstünde doğrularak kulübeye yüklendi. Kulübe hareket etti. Kocaman paket kulübenin altındaki çukurun dibine sığıdı, boşluk bile kaldı. Kulübeyi dikkatlice yerine çekti, sağlamlığını ölçmek için sarstı ve ellerini silkeleyerek ayağa kalktı.

“Bu kadar. Mesele halledildi.”

Sıcak telefon kulübesinin içine girdi, parayı koydu ve kadranı çevirdi.

“Guta” dedi. “Lütfen telaşlanma. Ben gene yakalandım.” Korkudan titreyerek iç geçirdiğini duydu. Hızla ekledi: “Küçük bir suç, altı ile sekiz ay, görüş izni de olur. İdare ederiz. Parasız kalmayacaksın, gönderecekler.” Guta hâlâ sessizdi.

“Yarın sabah seni komutanlığa çağırırlar, görüşürüz. Monkey'i getir.”

“Arama olacak mı?” diye sordu.

“İstedikleri kadar arasınlar. Ev temiz. Tasalanma, kuyruğunu dik tut. Biliyorsun ya gözler parlak, kuyruk yukarda. Bir cambazla evlendin, onun için şikâyet etme. Yarın görüşürüz. Unutma, seni aramadım. Minik burnundan öperim.”

Hemen kapatıp birkaç saniye, gözleri kapalı, dişleri kulaklarını uğuldatacak kadar sımsıkı kenetli bekledi. Sonra bir para daha atıp başka bir numara çevirdi.

Throaty “Dinliyorum,” dedi.

“Ben Schuhart. Dikkatle dinle, sözümü kesme.”

Throaty, doğal bir sesle “Schuhart? Hangi Schuhart” diye sordu.

“Sözümü kesme dedim! Beni yakaladılar, kaçtım, şimdi gidip teslim olacağım.

İki buçuk, üç yıl yerim. Karım beş parasız olacak. Ona iyi bakın. Hiçbir şeyi eksik olmasın anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı dedim?”

“Devam et” dedi Throaty.

“İlk buluştuğumuz yerden az ötede bir telefon kulübesi var. Tek kulübe o, karıştırmazsınız. Porselen onun altında. İsterseniz alın, istemezseniz almayın. Ama karımın ihtiyaçları karşılanmalı. Daha uzun yıllar birlikte iş yapacağız. Geri dönüp de bana kazık atıldığını görürsem... Pek tavsiye etmem. Anlaşıldı mı?”

Throaty "Hepsini anladım" dedi. "Sağol." Bir sessizliğin ardından sordu: "Belki bir avukat istersin?"

"Hayır" dedi Redrick. "Son kuruşa kadar karıma gönderilsin. Saygılarımı sunarım."

Telefonu kapattı, çevresine bakındı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve pencereleri tahtalı boş evlerin arasından ağır ağır geçerek Miner Sokağında yürüdü.

Richard H.Noonan, 51 Yaşında
UDKE Harmond Şubesi
Elektronik Gereçler İkmal Müdürü

RİCHARD H. Noonan çalışma odasındaki masaya oturmuş düz beyaz bloknotun üzerine bir şeyler çiziktiriyordu. Bir yandan da kel kafasını sallayarak anlayışla gülümsüyordu ama konuğunu dinlediği yoktu. Aslında bir telefon bekliyor, konuğu Dr.Pilman'sa tembel tembel ona ders veriyordu. Ya da ders verdiğini sanıyordu. Ya da kendisini ona ders verdiğine inandırmaya çalışıyordu.

Noonan bir beşlik kümeyi daha çapraz bir çizgiyle belirledikten sonra nihayet bloknotun kapağını kapatırken "Bunların hepsini dikkate alacağız," dedi. "Gerçekten dehşet verici."

Valentine'in ince uzun eli sigarasındaki külü tertiplice küllüğe silkti.

Tam olarak neyi dikkate alacağım izi söyleyebilir misin?" diye sınıdı kibarca.

Noonan koltuğuna yaslanarak neşeyle, "Nasıl yani, söylediğin her şeyi" diye yanıtladı. "Her kelimesini."

"Peki ne dedim ben?"

"Önemli değil. Söylediğin her neyse onu dikkate alacağız."

Valentine (Dr. Valentine Pilman, Nobel Ödülü sahibi) tam karşısındaki derin bir koltukta oturuyordu. Ufak tefek, narin ve pırıl pırıldı. Süet ceketinin üzerinde tek bir leke, pantolonunda tek bir kırışık yoktu. Göz kamaştıran beyazlıkta bir gömlek, düz renkli ciddi bir kravat, pırıl pırıl ayakkabılar. İnce solgun dudaklarında muzip bir tebessüm ve gözlerinde kocaman kara gözlükler. Kısa ve enli alnının üzeri alabroz kesimli sert saçlarla çevriliydi.

"Kanımca, sana hiçbir şey yapmamanın ücreti olarak muazzam bir para ödüyorlar," dedi, "üstelik, kanımca, sen aynı zamanda bir sabotajcısın da Dick."

Noonan "Şşşşt!" diye fısıldadı. "Allahını seversen yavaş konuş."

Valentine "Aslında" diye sürdürdü. "Uzun bir süreden beri seni izliyorum. Bence senin çalıştığın falan yok."

Noonan sözünü kesip pembe parmağını salladı. "Bir dakika dur bakalım!"

Çalışmadığımı söylerken neyi kastediyorsun? Teslim edilmemiş bir tane bile sipariş var mı?"

Valentine gene külünü silkerek "Bilmiyorum" dedi. "İyi şeyler de alıyoruz, kötü şeyler de. İyiler çoğunlukta ama bunun şenle ne ilgisi olduğunu inan bilmiyorum."

Noonan karşı çıktı. "Ben olmasaydım iyi mal daha da az olurdu. Ayrıca da, siz bilim adamları her zaman iyi araçları kırıp, yerine yenisinin konmasını istersiniz, kim karşılayabilir bu isteği? Mesela..."

Telefon çaldı Noonan sözünü yarım bırakıp ahizeyi yakaladı.

Sekreter "Bay Noonan mı?" diye sordu. "Gene Bay Lemchen arıyor."

"Bağlayın."

Valentine kalktı, iki parmağını hoşçakal anlamında alnına götürüp çıktı. Ufak tefek, dimdik ve ölçülü.

Telefondaki tanıdık ve yayvan ses "Bay Noonan mı?" diye sordu.

"Evet buyrun."

"Sizi iş başında yakalamak kolay değil Bay Noonan."

"Yeni bir yük geldi de."

"Evet biliyorum. Bay Noonan, kısa bir süre için buradayım. Şahsen görüşmemizi gerektiren birkaç konu var. Mitsubishi Denshi ile yapılan son anlaşmaları kastediyorum. Yasal yönünü."

"Emredersiniz."

"O halde bir itirazınız yoksa, yarım saat içinde bizim bürolarımızda olun. Uygun mu?"

"Elbette. Yarım saat içinde."

Richard Noonan telefonu kapattı, kalktı ve tombul ellerini ovuşturarak odasının içinde yürümeye başladı. Hatta bir pop şarkısı bile söylemeye başlamıştı ama çok ters bir notada yarım bırakıp neşe içinde kendine gülmeye başladı. Şapkasını aldı, yağmurluğunu koluna taktı ve girişe doğru yürüdü.

Sekretere "Tatlım" dedi, "Bazı müşterileri görmek için çıkıyorum. Sen burda kalıp kaleyi bekle, lafın gelişi, dönüşte sana bir armağan getiririm."

Kız gülücükler attı, Noonan ona bir öpücük yollayıp yuvarlana yuvarlana enstitünün koridorlarına çıktı. Birkaç kere durdurmaya kalkıştılsa da şakalar yapıp yokluğunda kaleyi savunmalarını, soğukkanlılıklarını korumalarını söyleyerek konuşmalardan sıyrıldı ve sonunda bililerine yakalanmadan, yara almadan, açılmamış giriş iznini görevli çavuşun burnuna uzatıp sallayarak çıktı.

Kent alçak ve yoğun bulutlarla kaplıydı. Hava sıkıntılıydı, kararsız yağmur damlaları minik siyah yıldızlar gibi kaldırımlara düşmeye başlamıştı. Noonan paltosuyla basınç ve omuzlarını örttü ve yanyana dizili duran arabaları hızla geçip Peugeot'sunun yanına ulaştı, içeri dalıp paltoyu arka koltuğa fırlattı. Takım elbisesinin cebinden şu-bu denen yuvarlak siyah çomağı çıkardı, kontrol panelindeki prize soktu ve başparmağıyla sonuna kadar ittirdi. Oturduğu yerde kıpırdanarak direksiyon başında daha rahat bir konuma girdi ve gaz pedalına bastı. Peugeot sessizce sokağın ortasına gelip Bölge-berisi alandan çıkışa doğru hızla ilerledi.

Yağmur birdenbire, sanki gökyüzünde bir kova devrilmiş gibi boşanıverdi. Yol kayganlaştı, araba dönemeçlerde yoldan çıkmaya başladı. Noonan silecekleri çalıştırıp yavaşladı. Demek, diye düşündü, raporu aldılar. Beni pohpohlayacaklar. İyi, bütün istediğim de bu... Övülmekten hoşlanırım. Özellikle Bay Lemchen tarafından. Kendisine rağmen. Garip değil mi? Övülmekten neden hoşlanırsınız? İnsana daha fazla para kazandırmaz. Şöhret mi? Bizim şöhretimizden ne çıkar? "Çok ünlüdür: Şimdi kendisini üç kişi tanıyor." Hadi Bayliss'i de sayalım dört olsun. İnsan amma da komik bir yaratık! Galiba övülmekten sadece övülmüş olduğumuz için zevk alıyoruz. Çocukların dondurmadan hoşlanması gibi. Ne saçma. Ben kendi gözümde nasıl daha iyi olabilirim? Kendimi tanımazmış gibi. Hey gidi tombalak Richard H.Noonan. Aklıma gelmişken, şu "H." neyin nesidir acaba? Ne biliyorsun bu konuda? Sorabilecek kimse de yok. Bay Lemchen'e de soramam ki. Ha, hatırladım! Herbert! Richard Herbert Noonan. Vay canına, amma da yağıyor.

Central'e döndü ve birden kentin son birkaç yılda ne kadar büyüdüğünü düşündü. Dev gökdelenler. Ötede bir tane daha yapıyorlar. Ne olacaktı adı? Ha, Luna Kompleksi: Dünyanın en iyi cazı, varyete gösterisi falan. Her şey muzaffer ordu birliklerimiz ve cesur turistlerimiz, özellikle yaşlıca olanlar, bir de bilimin asil şövalyeleri için. Banliyölerse boşalıyor.

Evet, bu işin nasıl sona ereceğini merak ediyorum. On yıl önce bildiğimden emindim. Aşılmaz polis hatları, otuz kilometre eninde DMZ. Bilim adamları ve askerler, başka kimse yok. Dünyanın yüzünde açılan korkunç yara kapatılmış. Hem böyle düşünen tek kişi de ben değildim. Bütün nutuklar, getirilen bütün yasalar! Şimdi ise evrensel

boyutlu çelik gibi kararlar, eriyip titrek bir pelteye dönüştü. "Bir yandan onaylayamıyorsunuz, öte yandan karşı da çıkamıyorsunuz," Bence, her şey, cambazların şu-bu'ları Bölge'den dışarı çıkarmasıyla başladı. Minik piller. Evet, evet, bence o zaman oldu. Özellikle de pillerin ürediği keşfedildiğinde. Yara, artık göze yara gibi görünmez oldu. Daha ziyade bir define, cehennemin kandırmacası, Pandora'nın kutusu, ya da şeytan gibi görülmeye başlandı. Pilleri kullanmanın yolunu buldular. Yirmi yıldır ofurdaya pofurdaya milyarlar harcarlar, hâlâ hırsızlıklarını örgütlemeyi başarabilmiş değiller. Herkes kendi işinin sahibi, bilim adamları da önemli ve meşum bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırırılar: Bir yandan onaylayamıyorsunuz, öte yandan karşı çıkamıyorsunuz. Böyle böyle bir nesne 18 derecelik bir açıyla X ışınlarına tutulursa, 22 derecelik bir açıdan termalimsi elektronlar yayar. Canı cehenneme! Sonunun ne olacağını görecektik kadar yaşayamayacağım nasılsa.

Araba Buzzard Burbridge'in kentteki evinin önünden geçiyordu. Sağanak yağmur yüzünden, evdeki bütün ışıklar yanıyordu. Güzel Dina'nın ikinci kattaki odasında danseden çiftleri görebiliyordu. Ya çok erken başlamışlardı ya da bir gece önceden hızlarını alamamışlardı. Kentteki yeni eğlence türü de buydu: Günler süren partiler. Sağlam çocuklar yetiştiriyoruz vesselam, dayanıklı ve arzularının yerine getirilmesi konusunda sebat sahibi.

Noonan arabayı üzerinde ihtiyatlı bir biçimde "Korsh, Korsh ve Simah Avukatlık Büroları" yazılı sevimsiz binanın önünde durdurdu. Şu-bu'yu çıkarıp cebine koydu, yağmurluğunu üzerine geçirip şapkasını aldı ve girişe koştu. Bir gazeteye gömülmüş olan kapıcıyı koşarak geçti, havı dökülmüş bir halıyla kaplı merdivenlerden çıktı. İkinci katın, tanımaya çalışmaktan çoktandır vazgeçtiği bir şey kokan karanlık koridorunda ayakkabıları takırdıyordu ve koridorun sonundaki kapıyı açarak içeri girdi. Masada, sekreterin yerinde çok esmer tanımadık bir genç oturuyordu. Kolluk takmıştı. Masanın üzerine daktilo yerine konmuş elektronik bir aracın içini açmış uğraşıyordu. Richard Noonan paltosunu ve şapkasını astı ve başında saç namına ne kalmışsa iki eliyle birden düzeltirken soran gözlerle genç adama baktı. Adam başıyla selam verdi. Noonan büronun kapısını açtı.

Bay Lemchen perdeleri kapalı pencerenin önündeki deri koltuktan ağır ağır kalktı. Köşeli general yüzü ya hoş geldiniz anlamında, ya havadan duyulan hoşnutsuzlukla, belki de bir hapsiriği bastırmak için buruşmuştu.

"Geldiniz demek. Buyrun, rahatınıza bakın."

Noonan rahatına bakabileceği bir yer arayarak çevresine göz gezdirdi ama masanın ardına tıkılmış sert ve dimdik bir sandalyeden başka bir şey bulamadı. Masanın kenarına oturdu. Nedense neşesi kaybolmaya yüz tutmuştu. Nedenini o da

anlayamıyordu. Birden bugün övgülerle karşılanmayacağını fark etti. Tam tersine. Filozofça, "gazap günü" diye düşündü ve kendini en kötüye hazırladı.

Bay Lemchen yeniden koltuğa otururken "Buyrun, sigara için," dedi.

"Sağolun. Sigara içmem."

Bay Lemchen kuşkuları doğru çıkmış gibi başını salladı, parmak uçlarını yüzünün önünde bir çan kulesi kurar gibi birleştirdi ve bir süre dikkatle ellerini izledi. En nihayet, "Mitsubishi Denshi Şirketinin yasal meselelerini tartışamayacağız umarım," dedi.

Bu bir şakaydı. Richard Noonan canı gönülden güldü.

"Nasıl isterseniz!"

Oturduğu yer dehşetli rahatsızdı, ayakları da yere değmiyordu.

"Üzülerek söylüyorum Richard, raporun yukarda son derece olumlu bir etki yarattı."

Noónan "Hmmm" diye mırıldandı. İşte başlıyor diye düşündü.

Lemchen "Hatta sana bir madalya verilmesini tavsiye edeceklerdi." diye devam etti. "Ama, ben beklemeye ikna ettim onları ve haklı çıktım." On parmağının meydana getirdiği şekli incelemekten kendini alıp Noonan'a baktı. "Neden bu kadar temkinli davrandığını sormuyor musun?"

Noonan donuk bir sesle "Herhalde bir nedeniniz vardı," dedi. Metropol çetesi dağıldı. Senin çabalarınla. Yeşil Çiçek çetesi suçüstü yakalanıp tutuklandı. Parlak bir başarı. Gene sana ait. Quasimodo, Avare Müzisyenler ve adlarını hatırlayamadığım diğer tüm çeteler dağıldı, çünkü sır dillenmişti ve her an yakalanabilirlerdi. Bütün bunlar gerçekten oldu, başka kaynaklar da hepsini doğruluyor. Savaş alanı temizlendi. Senin zaferin bu Richard. Düşman, ağır kayıplar vererek, düzensiz bir biçimde geri çekildi. Doğru bir özetleme yaptım mı?"

Noonan lafını tartarak "Zaten," dedi "son üç ayda Bölge'den Harmont'a giren malzeme akışı kesildi. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Düşman geri çekildi, öyle değil mi?"

"Madem ki bu mecazda ısrar ediyorsunuz, evet."

"Hayır! Mesele de, bu düşman'ın asla geri çekilmemesi zaten. Bundan eminim. Bir zafer raporu yazma konusunda aceleci davranmakla olgunluktan nasibini almamış olduğunu gösterdin Richard. İşte bu yüzden seni derhal ödüllendirmeye ilişkin kararı bekletmelerini önerdim."

Noonan, ayağını sallayıp asık bir yüzle ayakkabısının pırıl pırıl burnunu seyrederken "Sen de ödüllerin de yerin dibine batsın" diye düşündü. Ödüllerini tavan arasındaki örümcek ağlarının içine sakla! Tek eksiğim senden alacağım derslerdi zaten. Sen söylemesen de ben kimlerle uğraştığının farkındayım. Bana düşmanımı anlatmaya kalkma. Düpedüz söyle, nerede, ne zaman ve nasıl yanıldım, o alçaklar neler çalmayı becerdiler, nerede ve nasıl gedik buldular. İnsana da bok atma. Ben aceminin biri miyim, yaşıım elliye aştı ve burda senin saçma sapan madalyalarının ve emirlerinin hatırına oturmuyorum.

Bay Lemchen birden sordu: "Altın Top hakkında neler duydun?"

Noonan irkilerek hay Allah, Altın Top'un bütün bunlarla ne ilgisi var, diye düşündü. Sen de senin bu dolambaçlı tavrın da cehennemi boylarsınız inşallah.

Donuk bir sesle "Altın Top bir efsanedir" diye açıklamada bulundu. "Bölge'de bulunan ve insanların dileklerini yerine getiren altın bir top biçimindeki efsanevi bir nesnedir."

"Bütün dileklerini mi?"

"Efsanenin en yaygın biçimine göre hepsini. Ama başka biçimleri de var tabii."

"Pekâlâ. Ölüm lambaları hakkında ne biliyorsun?"

"Sekiz yıl önce takma adı Dörtgöz olan Stefon Norman adında bir cambaz, Bölge'den, tahmin edilebildiği kadarıyla, dünyalı organizmalar için Ölümcül olan bir tür ışın-yayma sistemi denebilecek bir aygıt çıkardı. Bu Dörtgöz aygıtı enstitüye satmayı önerdi. Ama fiyat konusunda anlaşılamadılar. Dörtgöz yeniden Bölge'ye girdi ve bir daha dönmedi. Aygıtın şu sıralar ne olduğu bilinmiyor. Enstitüdekiler hâlâ saçlarını başlarını yoluyorlar. Sizin de tanıdığınız Metropol'den Hugh, bir çekin üzerine yazılabilecek en yüksek meblağı önermişti."

Bay Lemchen "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar." Noonan kaba bir tavırla odada göz gezdiriyordu. Oda sıkıcıydı, bakılacak hiçbir şey yoktu. "Peki. Ya İstakoz gözleri konusunda ne duydun?"

"Ne gözleri?"

"İstakoz gözleri. İstakoz. Bilmiyor musun? Kısaçlı."

Lemchen parmaklarıyla kısaç gibi hareketler yaptı.

Noonan somurtarak, "Hiç duymadım," dedi.

"Peki ya ıngıraklı peçeteler?"

Noonan masadan aŗađı inip elleri ceplerinde Lemchen'in önünde durdu.

"Bunlarla ilgili hiçbir Şey bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"

"Maalesef ben de bilmiyorum. Ne İstakoz gözleri ne de ıngıraklı peçeteler hakkında. Ama, bunlar var."

Noonan "Benim Bölgemde mi?" diye sordu.

Bay Lemchen elini sallayarak "Otur, otur." dedi. "Sohbetimiz yeni baŗılıyor. Otur."

Noonan masanın arkasından dolanıp dimdik ve sert sandalyeye oturdu.

Ne yapmaya alıŗıyor? diye sabırsızca dŗnd. Bu yeni Şeyler de ne oluyor?

Herhalde teki Bölge'lerde bulundu, bu da beni aptal yerine koymaya alıŗıyor, hayvan.

Beni bir türlü sevedemedi, ihtiya r iblis, o taŗlamayı bir türlü unutmuyor.

Lemchen perdenin ucundan çekip pencereden dıŗarıyı gözetleyerek "Küçük sınavımıza devam edelim" diye ilan etti.

"Sağanak. Pek severim." Perdeyi bıraktı, koltuğuna oturdu ve tavana bakarak sordu: "İhtiya r Burbridge'den ne haber?"

"Burbridge mi? Buzzard Burbridge gözetim altında. Sakat, varlıklı. Bölge'yle bir ilgisi yok. Dört barı, bir dans okulu var ve garnizondaki subaylarla turistler için piknik düzenliyor. Kızı Dina sefih bir hayat sürüyor. Oğlu Arthur hukuktan yeni mezun oldu."

Bay Lemchen tatmin olmuŗ bir biçimde baŗını salladı. "Peki Maltalı Creon ne yapıyor?"

"Faaliyet halindeki birkaç cambazdan biri. Quasimodo çetesine bulaŗmıŗtı, artık benim kanalımla malını enstitüye satıyor. Onun dizginlerini gevŗek tutuyorum: Biri er geç yakalayacak. Son zamanlarda çok içiyor ve korkarım çok dayanmayacak."

"Burbridge'le teması var mı?"

"Dina'ya kur yapıyor ama baŗarısız.'

Bay Lemchen "ok güzel" dedi. "Red Schuhart hakkında ne duyuyorsun?"

"Hapisten geçen ay ıktı. Mali sıkıntısı yok. G etmeye alıŗtı ama...' Noonan bir süre sustu. "Neyse, ailevi sorunları var. Bölge'ye ayıracak vakti yok."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Çok sayılmaz," dedi Bay Lemchen. "Lucky Carter neler yapıyor?"

"Yıllardır cambazlık yaptığı yok. Kullanılmış araba satıyor ve arabaları şu-bu'larla çalışacak şekilde değiştiren bir atölyesi var. Dört çocuk, karısı geçen yıl öldü. Bir kayınvalidesi var."

Lemchen başını salladı.

İçten bir sesle "Evet, eskilerden unuttuğum var mı?" diye sordu

"Kaktüs diye bilinen Janothan Miles'i unuttunuz. Hastanede kanserden ölmek üzere. Bir de Gutralin'i unuttunuz."

Ya, ya, Gutralin'den ne haber?"

"Hâlâ aynı. Üç kişilik bir çetesi var. Bazen günlerce Bölge'ye girip önlerine geleni kırıp döküyorlar. Eski örgütü Kavgacı Melekler dağıldı."

"Neden?"

"Eh, hatırladığınız gibi, ganimet satın alırlardı, Gutralin de bunları Bölge'ye geri götürüyordu. Şeytanın mallarını şeytana. Artık alınacak bir şey kalmadı, üstelik enstitünün yeni müdürü polisleri üzerlerine saldı."

"Anlıyorum," dedi Lemchen. "Gençler ne alemde?"

"Gençler, onlar gelip gidiyorlar. Aralarında biraz deney sahibi beş altı kişi var ama son zamanlarda mal alıp satacak kimse olmadığından ortalıkta görünmez oldular. Yavaş yavaş eğitiyorum onları. Kanımızca, benim Bölgemde cambazlık hemen hemen yok oldu şef. Eskiler emekliye ayrıldı, yeniler yol yordam bilmiyor, mesleğin itibarı da giderek sarsılıyor. Teknoloji üstün geliyor. Artık robot cambazlar var."

"Evet, bunu duydum. Ama makineler çok fazla enerji harcıyor. Yanlış mı biliyorum yoksa?"

"Bu sadece bir zaman sorunu. Yakında buna değecektir."

"Ne kadar yakında?"

"Beş altı yıl."

Bay Lemchen başını salladı.

"Bu arada, düşmanın otomatik cambazlar kullanmaya başladığından haberin yok herhalde."

Noonan savunmaya geçerek "Benim Bölgemde mi?" diye sordu.

"Seninkinde de. Rexopolis'te üslenmişler, araçlarını dağların üstünde Snake Canyon'a, ordan Black Lake'e ve Boulder Dağının eteklerine helikopterle taşıyorlar."

Noonan kuşkuyla "Ama bu Bölge'nin en dış halkası. Orası bomboş. Ne bulacaklar ki?"

"Az, çok az. Ama buluyorlar. Neyse sadece bilgin olsun diye söyledim, bu senin işin değil. Şimdi özetleyelim. Harmont'ta hemen hemen hiç profesyonel cambaz kalmadı. Kalanların da artık Bölge'yle bir ilgisi yok. Gençler ya telef oldu ya da ehlileşme sürecine girdiler. Düşman, sarsıldı, dağıldı, bir yerlere sığınmış yaralarını sarıyor. Ganimet falan yok, olduğu zaman da satacak kimse yok. Harmont Bölgesi'nden yasa dışı yollarda malzeme götürmek üç ay önce sona erdi. Doğru mu?"

Noonan susuyordu. Şimdi, diye düşündü. İşte şimdi darbeyi indirecek. Ama nerede açık vermişti? Önemli bir şey olmalıydı üstelik. Pekâlâ, de bakalım, pis bunak! Uzatma artık.

Bay Lemchen elini buruşuk, kıllı kulağına götürerek, "Cevabınızı duyamadım," dedi.

Noonan kasvetli bir sesle, "Pekâlâ, şef dedi. "Yeter. Haşlayıp, kızarttınız, sofraya getirip servisi de yapın artık."

Bay Lemchen belli belirsiz bir ses çıkardı.

Beklenmedik bir acılıkla "Kendi adına söyleyebileceğin hiçbir şey yok" dedi. "Burada yetke önünde kulaklarını oynatıp duruyorsun, ben evvelki gün ne oldum dersin?" Kendi kendinin sözünü keserek ayağa kalktı, kasaya doğru ilerledi. "Kısacası, aldığımız bilgiye göre son iki ayda, düşmanın eline çeşitli Bölgelerden altı bin kalemi aşkın mal geçti." Kasanın önünde durdu, elini boyalı yüzeye hafifçe vurdu ve aniden Noonan'a döndü. "Kendini hayallerle avutma!" diye bağırdı.

"Burbridge'in parmak izleri! Maltalı'nın parmak izleri! Adını anmaya bile gerek duymadığın Burun Ben Halevy'in parmak izleri! Hindu Heresh'le Pigme Zmyg'in parmak izleri! Gençlerini böyle eğitiyorsun işte! Bilezikler! İğneler! Beyaz firdöndüler! Bunlardan da öte şu İstakoz gözleri, cadı çingirakları, çingiraklı peçeteler, bilmemneler! Hepsinin canı cehenneme!" Yeniden sözünü kesip koltuğuna döndü, parmaklarını çan kulesi gibi birleştirdi ve kibarca sordu: "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun, Richard?"

Noonan mendiliyle ensesini kuruladı.

Açık sözlülükle "Hiçbir şey düşünmüyorum" dedi. "Bağışlayın şef, ben biraz... izin verin de soluğum yerine gelsin... Burbridge ha! Burbridge'in artık Bölge'yle hiçbir alışverişi

kalmadı! Attığı her adımdan haberim var! Göl kenarlarında piknikler ve içki alemleri düzenliyor. Çok kazanıyor, paraya ihtiyacı yok. Affedersiniz, saçmaladığımın farkındayım ama sizi temin ederim hastaneden çıktığından beri Burbridge'den gözümü ayırmadım.'

Bay Lemchen "Seni daha fazla tutmayacağım" dedi. "Bir hafta süre tanıyorum sana. Bölge'den gelen malın nasıl olup da Burbridge'in ve diğerlerinin eline geçtiği konusunda biraz fikir geliştir. Güle güle."

Noonan kalktı, Lemchen'in profilini başıyla selamladı ve hâlâ terleyen ensesini kurulayarak girişe doğru ilerledi. Esmer genç sigara içiyor ve içi dışına çıkmış elektronik aygıtı düşünceli düşünceli seyrediyordu. Gözlerini Noonan'a çevirdi. Gözleri boş ve kendi içine bakar gibiydi.

Richard Noonan şapkasını başına geçirip, yağmurluğunu kaptığı gibi dışarı çıktı. Başına hiç böyle şey gelmemiştir. Düşünceleri karışmış ve dağılmıştı. Lazımdı ki Burun Ben Halevy! Kendine bir takma ad bile bulmuş! Ne zaman? Küçük bir serseriymiş sadece, koca burunlu küçük bir serseri. Yok, işin içinde başka bir iş vardı! Seni bacaksız domuz. Buzzard, bu defa sıkı geçirdin. Pantolonlarım aşağıdayken yakaladın. Nasıl oldu bu? Tıpkı Singapur'da olduğu gibi önce yüzüstü masaya uzatıp, sonra duvara çarptın...

Arabaya binip, bir süre her şeyi unutarak, kontrol tablosunda ateşleme anahtarını aradı. Şapkasından kulağına yağmur suları damlıyordu. Şapkayı çıkarıp bakmadan arkaya fırlattı. Rüzgar kırıcıdan sel gibi yağmur akıyordu ve Richard Noonan bir sonraki adımın ne olması gerektiğini bunun yüzünden çıkaramadığını düşünüyordu. Kafasına bir yumruk attı. Daha iyi oldu. Derhal anahtar falan olmadığını ve olamayacağını çünkü şu-bu'nun cebinde olduğunu hatırladı. Bitmeyen pil. Bütün yapacağınız onu, o kuklayı cebinizden çıkarıp prize sokmaktı, artık en azından bir yerler, o pis ihtiyarın muhtemelen pencerelerin birinden sizi seyretmekte olduğu bu binadan uzaklarda bir yere gidebilirdiniz.

Noonan'ın eli şu-bu'ya uzanırken dondu kaldı. Şimdi kimden başlayacağımı biliyorum. Ondan başlayacağım, ben de öyle bir başlayacağım ki. Ona yapacağımı şimdiye kadar kimse kimseye yapmamıştır Hem de bundan büyük bir zevk alacağım. Silecekleri çalıştırıp, önünü hemen hemen hiç görmeden ama gitgide sakinleşerek caddeden aşağı sürdü. Pekâlâ. Hadi Singapur'daki gibi olsun. Singapur'daki gene de iyi sonuçlanmıştı. Bilmem hangi zaman suratım masaya çarpmışsa ne olmuş yani! Daha da kötü olabilirdi. Başka bir tarafım da çarpabilirdi, suratıma masa yerine tırnaklar da geçmiş olabilirdi. Tamam, yolumuza devam edelim. Nerde benim küçük işletmem. Hiçbir şey göremiyorum.

Hah, şurda.

İş saati değildi ama Beş Dakika, Metropol gibi ısıllı ısıldı. Richard Noonan sudan

çıkmiş bir köpek gibi silkinip fazla suları atarak, tütün, parfüm ve eski şampanya kokusu sinmiş ışı ışı salona girdi. Henüz üniformasını giymemiş olan İhtiyar Benny tezgaha oturmuş, eline bir çatal almış bir şeyler yiyordu. Madam, kocaman göğüslerini tezgahdaki boş bardakların arasına yaymış onun yemek yiyişini seyrediyordu. Oda akşamdan temizlenmemişti. Noonan içeri girince Madam geniş, çok boyalı yüzünü ona çevirdi. Önce öfkeli olan yüzünde derhal profesyonel bir tebessüm belirdi.

Boğuk sesiyle "Merhaba!" dedi. "Bay Noonan bizzat geldi! Kızları mı özlediniz?"

Benny yemeğine devam etti, duvar gibi sağırdı.

"Saygılar sunarım sayın bayan! Önümde gerçek bir hanımefendi dururken kızları ne yapayım?"

Benny nihayet onu fark etti. Mavi mor berelerle kaplı korkunç yüzünde sevecen bir tebessüm belirdi.

"Selam patron! Yağmur mu getirdi seni buralara?"

Noonan tebessümle karşılık vererek, elini salladı. Benny'yle konuşmaktan hoşlanmazdı. Çok bağışlamak zorunda kalıyordu."Müdürüm nerde, millet?" diye sordu.

Madam "Odasında" diye yanıtladı. "Yarın vergileri ödemesi gerekiyor."

"Ah o vergiler! Pekâlâ. Madam, lütfen bana o sevdiğim içkiden hazırlayın.

Hemen dönerim."

Kalın sentetik halıda sessizce yürüyerek koridorda ilerledi, her birinin yanındaki duvarda bir çiçek resmi olan odacıkların perdeli kapılarından geçerek sessiz bir çıkmaza saptı ve deri kaplı kapıyı çalmadan açtı.

Mosul Kitty masasında oturmuş, aynanın karşısında burnunun üzerinde sızlayıp duran bir kızarıklığı inceliyordu. Yarın vergi ödemek zorunda oluşu umurunda değildi. Masanın üstü, içinde civa merhemi bulunan bir kavanozla, saydam bir sıvının durduğu bardağın dışında bomboştu. Mosul Kitty kanlı gözlerini Noonan'a doğru kaldırdı ve elindeki aynayı düşürerek yerinden fırladı.Noonan tek kelime etmeden karşısındaki koltuğa oturdu ve lanet olasıca yağmur ve romatizma üzerine bir şeyler mırıldanan Mosul'u sessizce seyretti. Sonra konuştu:

"Kapıyı kilitlesene dostum."

Mosul, düz taban ayakları döşemede şaplayarak, kapıya koştu, anahtarı çevirdi ve masaya döndü. Gür saçlı başı Noonan'dan epey yukarıdaydı ve gözleri sadakatle ağzının içine bakıyordu. Noonan yarı aralık gözlerle onu izlemeyi sürdürdü. Her nedense Mosul

Kitty'nin asıl adının Raphael olduğunu hatırladı. Mosul kollarını gömlek gibi saran kalın kılların arasından uzanan çıplak, morumsu ve iri kemikli yumruklarıyla ünlüydü. Kendisine Kitty diyordu çünkü bunun büyük Moğol krallarına verilen geleneksel ad olduğuna inanmıştı. Raphael. Evet, Raphael yavrum, hadi başlayalım bakalım.

Sevecenlikle "İşler nasıl?" diye sordu.

Raphael Mosul derhal yanıtladı "Her şey yolunda patron."

"Karakoldaki meseleyi hallettin mi?"

" 150 kağıda patladı. Herkes halinden memnun."

"Senin cebinden çıkar. Senin hatandı dostum. İcabına bakılması gerekirdi."

Mosul acıklı bir yüz ifadesiyle kollarını boyun eğercesine iki yana açtı.

Noonan "Salondaki parke değiştirilmeli" dedi.

"Değiştirilecek."

Noonan bir şey demeden dudaklarını büzdü.

Sesini alçaltarak "Mal var mı?" diye sordu.

Mosul da alçak sesle "Biraz var" dedi.

"Görelim bakalım."

Mosul kasaya seğirtti, bir paket çıkarıp Noonan'ın önündeki masada açtı Noonan tek parmağını kara boncuk yığınının içine daldırdı, bir bilezik çekip her açıdan inceledi ve bıraktı.

"Hepsi bu mu?"

Mosul suçlu suçlu "Artık getirmiyorlar" dedi.

Noonan "Artık getirmiyorlar," diye yineledi.

Dikkatle nişan alıp ayakkabısının burnunu var gücüyle Mosul'un kaval kemiğine geçirdi. Mosul inleyip berelenen yeri kavramaya çalıştı ama derhal doğrulup hazır ola geçti. Noonan ayağa fırlayıp Mosul'un yakasına yapıştı ve gözlerini devirip tekme tokat, küfürler fısıldayarak girişti. Mosul ahlayıp inleyerek, ürkmüş bir at gibi başını geriye atarak geriledi, geriledi ve divanın üzerine devrildi.

Noonan Mosul'un ürkek gözlerinin içine içine tıslıyordu. "İki taraflı çalışırsın ha? Seni orospu çocuğu. Buzzard Burbridge ganimet içinde yüzüyor, sen tutmuş bana kağıda

sarıllı boncuklar veriyorsun ha?" Burnundaki yaraya vurmaya çalışarak suratına bir tokat attı. "Sana hapsi boylatacağım. Bok içinde yaşayıp, kuru ekmekle karın doyuracaksın. Doğduğun güne lanet okuyacaksın!" Şiş burnuna bir tane daha indirdi. "Burbridge ganimeti nerden alıyor? Neden sana değil de ona getiriyorlar? Kim getiriyor? Neden benim hiçbir şeyden haberim yok? Kime çalışıyorsun pis domuz? Konuş!"

Mosul ses çıkarmadan ağzını açıp kapadı. Noonan onu bırakıp sandalyeye oturdu, ayaklarını masaya uzattı.

"Eee?" dedi.

Mosul burnundan akan kanı çeke çeke konuştu: "İnan patron. Mesele nedir?

Buzzard'da ne ganimeti olacak? Bir şey yok. Kimsede ganimet yok."

Noonan ayaklarını masadan çekerken, yumuşak bir sesle "Ne o, benimle tartışacak mısın yoksa?" diye sordu.

Mosul telaşla "Yok, yok patron, inan" dedi. "Seninle tartışmak kim, ben kim? Aklımın ucundan geçmez."

Noonan "Senin icabına bakacağım" diye tehdit etti. "Nasıl çalışacağını bilmiyorsun. Seni bilmemne, ne cehenneme ihtiyacım olacak ki sana? Senin gibilerin düzinesi on para. Ben sahici iş yapacak sahici adamlar istiyorum."

Yüzü gözü kan içindeki Mosul, makul bir sesle "Dur hele patron," dedi. "Birden bire ne diye üstüme saldırıyorsun? Duruma bir bakalım hele." Hafifçe burnuna dokundu. "Burbridge'de çok fazla ganimet olduğunu mu söylüyorsun? Bilmiyorum, biri sana yalan söylemiş. Artık kimsede ganimet kalmadı. Zaten şimdi Bölge'ye sadece serseriler giriyor, çıkanlar da sadece onlar. Yok patron, birileri sana yalan söylemiş."

Noonan onu dinlerken düşüncesi değişiyordu. Mosul gerçekten bir şeyden habersiz gibiydi. Zaten yalan söylemekten bir çıkarı olamazdı. Buzzard'dan pek para çıkmazdı.

"Şu piknikler, kârlı bir iş mi?

"Piknikler mi? Sanmıyorum. Paraya boğmaz adamı. Ama kentte zaten kârlı iş kalmadı."

"Nerelerde piknik yapılıyor?"

"Nerede mi? Ne bileyim, çeşitli yerlerde. White Mountain'da, Hot Springs'de, Rainbow Lake'de."

"Müşteriler kim?"

"Müşteriler mi?" Mosul burnunu çekti, gözünü kırptı ve kendinden emin bir tavırla konuştu. "Patron, bu işe girmeyi planlıyorsan, tavsiye etmem.

Buzzard'ın karşısında pek iş yapamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Buzzard'ın müşterileri bir mavi miğferler. "Mosul maddeleri parmaklarıyla da belirtiyordu. İki, komutanlıktan subaylar, üç, Metropol'den, Beyaz Zambak'tan Ve Plaza'dan turistler. Sonra reklamını iyi yapıyor. Yerliler bile gidiyor. İnan patron, bu işe bulaşmaya değmez. Bize kızlar için fazla bir para ödediği yok biliyorsun."

"Yerliler de mi gidiyor?"

"Çoğunlukla gençler."

"Peki, ne oluyor bu pikniklerde?"

"Ne mi oluyor? Oraya kadar otobüslerle gidiyoruz, tamam mı? Gittiğimizde her şeyi hazır buluyoruz. Masalar, çadırlar, müzik. Ve herkes canının çektiğini yapıyor. Subaylar genellikle kızları alıp gidiyor. Turistler Bölge'ye bakmaya gidiyorlar. Piknik Hot Springs'de olursa Bölge bir taş atımlık mesafede, Sulphur Gorge'un öte yanı. Buzzard oralara bir sürü at kemiği atmış, onlar da dürbünle bunlara bakıyorlar."

"Ya yerliler?"

"Yerliler mi? E, tabii bu onlara pek ilginç gelmiyor. Onlar kendilerine başka eğlenceler buluyorlar."

"Peki Burbridge?"

"Burbridge mi? Burbridge de... herkes gibi."

"Sen?"

"Ben? Ben de herkes gibiyim. Kızlara göz kulak oluyorum... ve, ne bileyim, herkes gibi işte."

"Peki bütün bunlar ne kadar sürüyor?"

"Duruma göre. Bazan üç gün, bazan da bütün bir hafta."

Noonan tamamiyle başka bir şey düşünerek, "Peki böyle bir eğlence kaç patlıyor?" diye sordu. Mosul bir cevap verdi ama Noonan onu işitmedi. İş burda, diye düşündü. Birkaç gün, birkaç gece. Bu koşullarda insan istese de Burbridge'i sürekli göz hapsinde tutamaz. Ama gene de anlamıyordu. Burbridge'in bacakları yoktu ve arada vadi

vardı. Yok, işin içinde başka bir iş vardı.

"Kentten kimler sürekli müşteri?"

"Kimler mi? Söyledim ya, çoğunlukla gençler. Tanırsın. Halevy, Reyba, Piliç Tsapfa ve o Zmyg denen herif. Maltalı da sık sık gider. Hoş bir grup. Bu işe Pazar okulu adını takmışlar. Pazar okuluna gidelim mi diyorlar. Yaşlı hanımlarla iş tutup, epey para kazanıyorlar. Avrupa'dan gelen kart orospularla..,

Noonan "Razar okulu," diye yineledi.

Aklına garip bir düşünce gelmişti. Okul. Ayağa kalktı.

"Pekâlâ" dedi. "Pikniklerin canı cehenneme. Bize göre iş değil. Ama şunda anlaşılm: Buzzard'da mal var ve bu bizim işimiz arkadaş. Bunu bul, Mosul, bul bunu, yoksa kemiklerini köpeklerle atarım. Nerden alıyor, kim veriyor? Bul, biz yüzde yirmi fazlasını vereceğiz. Anladın mı?"

Mosul da ayakta, kan içindeki yüzünde sadakat, hazır olda duruyordu. "Anladım patron."

Noonan, "Davran! Aklını kullan, hayvan herif! diye bağırıp çıktı. Bara dönünce çarçabuk aperiatifini içti, Madamla ahlak çöküntüsü üzerine lafladı, operasyonu genişletmeyi tasarladığına dair ipuçları verip, vurgulamak üzere sesini alçaltarak Benny'yi ne yapmak gerektiği konusunda onun fikrini sordu. İhtiyarcık yaşlanıyordu, sağırdı, tepki gösterme süresi başını alıp gitmişti ve kendini eskisi gibi idare edemiyordu. Saat altı olmuş, karnı da acıkmıştı. Nerden geldiği belli olmayan ama pek çok şeyi açıklayan bir düşünce beynini oyuyordu. Aslında artık bir sürü şey açıklığa kavuşmuştu ve bu işle ilgili olarak kendisini rahatsız edip ürküten sihirli hava dağılmıştı. Geriye bir tek, bu olasılığı daha önce düşünmemiş olduğu için kendiyle ilgili olarak duyduğu hayal kırıklığı kalmıştı. Ama en önemli şey kafasında dönüp dolaşan ve ona huzur vermeyen düşünceydi.

Madam'a veda etti, Benny'nin elini sıktı ve doğruca Borçt'a yollandı. Noonan, bütün mesele yılların geçip gittiğini fark edemeyişimiz, diye düşündü. Yılların canı cehenneme, her şeyin değiştiğini fark edemiyoruz. Her şeyin değiştiğini biliyoruz, birçok defa her şeyin değiştiğini kendi gözlerimizle görüyoruz, ama gene de değişikliğin olduğu anı fark etmeden tümüyle aciziz ya da değişikliği yanlış yerde arıyoruz. Şimdi sibernetiğin yarattığı yeni cambazlar var. Eski cambaz, katır inadıyla karın üstü Bölge'de santim santim sürünerek fol toplayan pis, somurtuk biriydi. Yeni cambazsa ipek kravatlı bir züppe. Bölge'den bir, bir buçuk kilometre uzakta, ağzında sigara, elinin altında hoş bir mayalı içki bardağıyla oturan bir mühendis, bütün yaptığı da oturup bazı ekranlara kumanda etmek.

Kazancı yerinde bir beyzade. Çok mantıklı bir manzara. O kadar mantıklı ki başka bir alternatifi akla bile getirmiyor. Oysa başka olasılıklar var, biri de Pazar okulu.

Ve birden, nerden geldiği belli olmayan bir umutsuzluk dalgasına kapıldı. Hepsi boşunaydı. Anlamsız. Tanrım, diye düşündü, hiçbir şey yapamayacağız! Dehşet içinde, bu afeti önleyecek güce sahip olamayacağız diye düşündü. İşimizi iyi yapamadığımızdan değil. Onlar daha akıllı ve daha zeki oldukları için de değil. Ama dünya böyle olduğundan. Ve bu dünyadaki insanlar böyle olduğundan, ziyaret hiç olmamış olsaydı başka bir şey bulunurdu. Domuz, nerde olsa içine girecek bir çamur bulur.

Borçt ıslı ısıldı ve içeriyi iştah açıcı kokular sarmıştı. Borçt da değişmişti. Dans, eğlence kalmamıştı. Gutalin oraya gitmiyordu artık, ilginç bir yanı yoktu onun için, Redrick Schuhart da herhalde burnunu uzatıp bakmış, suratını buruşturup gitmişti. Ernest hâlâ içerdeydi ve sonunda burayı yaşlı karısı işletmek zorunda kalmıştı. Sağlam müşteriler edinmişti, yüksek rütbeli subaylar da dahil, bütün enstitü öğle yemeklerini burada yiyordu. Sıcak köşeler, iyi yemekler, makul fiyatlar ve köpüklü bira. Eski usul güzel bir birahane.

Noonan bir köşede Valentine Pillman'ı gördü. Seçkin beyefendi kahve içerek ikiye katladığı bir dergiyi okuyordu.

Noonan ona yaklaştı.

"Eşlik edebilir miyim?"

Valentine koyu renkli gözlerini ona doğru çevirdi.

"Aa" dedi. "Lütfen buyur."

"Bir saniye. Önce bir ellerimi yıkayım." Mosul'un burnu aklına gelmişti.

Burada iyi tanınırdı. Valentine'in masasına döndüğünde dumanı üstünde bir tabak sosisle, ne çok soğuk ne çok sıcak, tam istediği gibi bir bira hazır bekliyordu. Valentine dergiyi bırakıp kahvesinden bir yudum aldı. Noonan eti keserken, "Dinle Valentine," dedi. Bu işin sonu ne olacak dersin?"

"Neyin sonu?"

"Ziyaret"in. Bölgeler, cambazlar, askeri-sınai kompleksler, hepsi. Bütün bunların sonu ne olabilir?"

Valentine ifadesiz kara mercekleriyle uzun süre ona baktı.

"Kimin için? İyi tanımla."

"Gezegenin bize ait tarafı için diyelim."

"Bu ne kadar şanslı olduğumuza bağlı. Ziyaret'in gezegenin bize ait olan tarafında çoğunlukla hiçbir yan etki bırakmadığını artık biliyoruz. Tabii bu, kestanelerin tümünü ateşten çekelim derken, hayatı sadece bizim için değil, gezegenin tamamı için olanaksız kılacak bir şeyleri de çekip çıkarma olasılığını ortadan kaldırmaz. Bu talihsizlik olur. Ama insanoğlu için böyle bir tehlikenin daima söz konusu olabileceğini kabul etmelisin." Kıkırdadı.

"Görüyorsun ya, genel olarak insanlıkla ilgili konuşma alışkanlığımı yitirdim. İnsanlık fazlasıyla katılmış bir sistem, hiçbir değişiklik yok."

"Öyle mi düşünüyorsun? Belki de haklısın, kim bilir?"

Valentine açıkça keyiflenerek, "Dürüst ol Richard," dedi. "Ziyaret senin hayatında neyi değiştirdi? Sen bir işadamısın. Şimdi Evren'de insandan başka en azından bir akıllı yaratık daha olduğunu biliyorsun. Ne olmuş yani?"

Noonan ağzında geveleyerek "Ne diyebilirim ki?" dedi. Tartışmayı başlattığına başlatacağına pişman olmuştu. Konuşacak bir şey yoktu. "Benim için ne mi değişti? Vallahi, birkaç yıldır rahatsızlık, güvensizlik duyuyorum. Evet. Geldiler ve hemen gittiler. Peki ya gene gelirler de kalmaya karar verirlerse? Bir işadamı olarak bu soruları ciddiye almak zorundayım. Kimdirler, nasıl yaşarlar, neye ihtiyaçları vardır? En temel düzeyde ürünümü nasıl değiştireceğimi düşünmem gerekir. Hazırlıklı olmalıyım. Onların sisteminde ya tamamen gereksizsem?" Canlandı. "Ya bizlere gerek yoksa? Dinle Valentine, hazır bundan konuşuyorken, bu sorulara herhangi bir cevap var mı? Kimdirler, ne istiyorlardı, geri dönecekler mi?"

Valentine gülümseyerek "Yanıtlar var," dedi. "Bir sürü, seç seç al."

"Peki ya sen ne düşünüyorsun?"

"Doğrusunu istersen bu konuda ciddi düşünceler üretme lüksünü hiçbir zaman tanımadım kendime. Bana göre Ziyaret her şeyden önce kavrama sürecindeki birkaç adımı atlamamıza olanak sağlayan emsalsiz bir olay. Teknolojinin geleceğine doğru yolculuk etmek gibi. Isaac Mewton'un laboratuvarında beliriveren bir kuantum jeneratörü gibi."

"Newton hiçbir şey anlamazdı."

"Yanılıyorsun. Newton çok keskin zekalı biriydi."

"Sahi mi? Neyse, ondan bize ne şimdi. Ziyaret hakkında ne düşünüyorsun?"

Ciddi bir cevap vermeyebilirsin."

"Pekâlâ, söyleyeyim. Ama sorduğun sorunun yabancı bilim alanına girdiği"

konusunda seni uyarmalıyım. Richard. Yabancı bilim, bilimkurguyla formel mantığın olağan dışı bir karışımıdır. İnsan psikolojisinin dünya dışı akıllı yaratıklara da uygulanabileceğine ilişkin yanlış bir öncüle dayanır."

"Neden yanlış olsun?"

"Çünkü insan psikolojisini hayvanlarda kullanmaya hem de dünya hayvanları üzerinde kullanmaya kalkışan yaşam bilimciler yandı kül oldu."

"Kusura bakma ama bu apayrı bir konu. Biz akıllı yaratıkların psikolojisinden söz ediyoruz."

"Evet. Bir de aklın ne olduğunu bilebilsek her şey çok kolay olacaktı."

"Bilmiyor muyuz?" Noonan şaşırmıştı.

"İster inan ister inanma ama bilmiyoruz. Genellikle saçma bir tanım kullanılır: Akıl insan faaliyetinin insanı hayvanlardan ayıran bölümüdür. Anlıyorsun di mi, her şeyi anlayan ama konuşamayan bir köpekle sahibini ayırt etme çabası. Aslında bu saçma tanım çok daha zekice tanımlara temel oluşturur. Yukarıda değinilen insan faaliyetlerinin keskin gözlemlerine dayanan tanımlar. Örneğin: Akıl canlı bir yaratığın akıl dışı ya da doğa dışı eylemlerde bulunma yeteneğidir."

Noonan kederli bir biçimde onayladı "Evet, bu bizler, ben ve benim gibiler için."

"Maalesef. Peki bu varsayımlı tanıma ne buyrulur: Akıl henüz tamamiyle oluşmamış karmaşık bir içgüdü türüdür. İçgüdüsel davranışın daima amaçlı ve doğal olduğunu ima ediyor. Bundan bir milyon yıl sonra içgüdümüz olgunlaşmış olacak ve muhtemelen akılla bütünleşmiş olan hataları yapmaz olacağız. Ve o zaman evrende bir şeyler değişecek olursa, hepimiz yok olacağız, çünkü hata yapmayı, yani izin verilmiş seçeneklerden oluşan, katı programlarla belirlenmiş çeşitli yaklaşımları denemeyi unutmuş olacağız."

"Her şeyi anlamsızmış gibi gösteriyorsun."

"Pekâlâ, başka bir tanıma ne dersin? Onurlu ve mağrur bir tanım: Akıl, çevrenin güçlerini o çevreyi mahvetmeden kullanma yeteneğidir."

Noonan yüzünü buruşturup başını salladı.

"Yok, burda tanımlanan biz değiliz. Peki bu nasıl: 'İnsan, hayvanların aksine, tanımlanamaz bir bilgi ihtiyacı olan yaratıktır.' Bunu bir yerde okumuştum."

Valentine, "Ben de," dedi. "Ama buradaki bütün mesele şu ki, ortalama insan, biz' derken kastettiğin insan, bu bilgi ihtiyacını altetmeyi pek kolay beceriyor. O ihtiyacın

varolduğuna bile inanmıyorum. Anlama ihtiyacı var, ama bunun için bilgiye gerek yok. Mesela Tanrı varsayımı, her şeyi anlamak ama hiçbir şeyi bilmemek için emsalsiz bir olanak sağlar. İnsanın önüne son derece basitleştirilmiş bir dünya sistemi koy ve bütün olayları bu sistemi esas alarak açıkla. Böyle bir yaklaşım hiçbir bilgi gerektirmez. Ezberlenmiş birkaç formül, bir de sezgi ve sağduyu dedikleri şeyler."

"Dur hele" dedi Noonan. Birasını bitirdi ve bardağı gürültüyle masaya bıraktı. "Konuyu saptırma. Önümüzdeki konuya dönelim. İnsan dünya dışı bir yaratıkla karşılaşılıyor. Birbirlerinin akıllı yaratıklar olduğunu nasıl anlayacaklar?"

Valentine epey keyiflenerek "En ufak bir fikrim yok" dedi. "Bu konuda okuduğum her şey bir kısır döngüde düğümleli kalıyor. İlişki kurabiliyorlarsa akıllıdırlar. Ya da tam tersi: Akıllıysalar, ilişki kurabilirler. Genel olarak da: Dünya dışı bir yaratık insan psikolojisine sahip olma onuruna erişmişse akıllıdır. Böyle."

"Al bakalım. Ben de sizlerin her şeyi minik minik çekmecelere koyup derli toplu kaldırdığınızı sanırdım."

Valentine "Maymun da her şeyi küçük çekmecelere yerleştirebilir." diye yanıtladı.

"Yok, dur bir dakika." Noonan, her nedense, kendini aldatılmış gibi hissediyordu. "Böyle basit şeyleri bilmiyorsanız... Pekâlâ aklın canı cehenneme. Anlaşılan, tam bir dipsiz kuyu. Pekâlâ. Ama Ziyaret nedir? Ziyaret konusunda ne düşünüyorsun?"

"Memnuniyetle. Bir piknik düşün?"

Noonan tepeden tırnağa titredi.

"Ne dedin?"

"Bir piknik. Gözünün önüne bir orman getir, bir kır yolu, bir ıyır. Bir araba kır yolundan saparak çayıra giriyor, arabadan bir grup genç, ellerinde şişeler yemek sepetleri, transistörlü radyolar ve fotoğraf makineleriyle çıkıyor. Ateş yakıyorlar, çadır kuruyorlar, müziği açıyorlar. Sabah olunca da gidiyorlar. Gece boyunca olup biteni dehşet içinde izleyen hayvanlar, kuşlar ve böcekler, saklandıkları köşelerden çıkıyorlar. Ne görüyorlar? Otlara dökülmüş benzin ve yağ. Etrafa saçılmış eski bujiler, kullanılmış filtreler. Paçavralar, yanmış ampuller ve unutulmuş bir İngiliz anahtarı. Gölün üzerinde yağ lekeleri ve tabii her zamanki abur cubur: Elma koçanları, çikolata kağıtları, kamp ateşinden arta kalan kömürleşmiş parçalar, teneke kutular, şişeler, birinin mendili, birinin çakısı, yırtık gazeteler, bozuk paralar, başka bir çayırdan toplanmış solgun çiçekler."

"Anlıyorum. Yol kenarında bir piknik."

"Tastamam. Evrendeki yollardan birinin kenarında yapılan bir piknik. Sen de tutmuş geri gelip gelmeyeceklerini soruyorsun."

"Dur bir sigara içeyim. Allah belasını versin bu sahte bilimin! Ben nedense her şeyi çok farklı düşünmüştüm."

"Bu da senin hakkın."

"Yani bu, bizim varlığımızın farkına bile varmadıkları anlamına mı geliyor?"

"Neden öyle olsun?"

"Ne bileyim işte, en azından bize hiç dikkat etmediler mi?"

"Biliyor musun, senin yerinde olsam bozulmazdım."

Noonan dumanı içine çekti, öksürdü ve sigarayı fırlatıp attı.

İnatla "Umurumda değil," dedi. "Olamaz. Lanet olasıca bilim adamları siz de! İnsanı aşağılama yetkisini nereden alıyorsunuz? Neden hep insanlığı yermeye uğraşıyorsunuz?"

"Dur bakalım, dedi Valentine. "Dinle: 'İnsanı büyük yapan nedir, diye soruyorsun' diye bir alıntı yaptı." "Doğayı yeniden yaratmış olması mı? Kozmik güçleri işe yarar hale getirmiş olması mı? Kısa sürede gezegeni fethedip evrene bir pencere açmış olması mı? Hayır! Bütün bunlara rağmen varlığını sürdürmüş ve gelecekte de sürdürmeye kararlı oluşu"

Bir sessizlik oldu. Noonan düşünüyordu.

Valentine tatlılıkla, "Karamsarlığa kapılma," dedi. "Piknik benim teorim. Teori bile değil, öyle bir tablo. Ciddi yabancı bilimciler insan gururunu okşayacak çok daha sağlam ve pohpohlayıcı açıklamalar üzerinde çalışıyorlar. Örneğin, henüz Ziyaret falan olmadı, daha sonra olacak. Çok akıllı bir kültür kendi uygarlığının ürünlerini taşıyan kutuları Yeryüzü'ne fırlattı. Bu ürünleri incelememizi ve büyük teknolojik sıçrama yaparak, ilişkiye geçmeye hazır olduğumuzu gösterecek bir sinyal göndermemizi bekliyorlar. Bunu nasıl buldun?"

Noonan "Bu çok daha iyi," dedi. "Hiç değilse bilim adamları arasında da doğru dürüst insanlar olduğunu gösteriyor."

"Bir tane daha var: Ziyaret oldu ama büyük ihtimalle henüz sona ermedi. Konuşurken bile onlarla ilişki halindeyiz ama bunun farkında değiliz. Konuklar Bölgelerde yaşıyor, bizi dikkatle izliyor, aynı zamanda da bizi geleceğin acımasız mucizeleri'ne

hazırlıyor."

"Bak bunu anlayabilirim! Bu en azından fabrikanın yıkıntıları arasındaki esrarlı faaliyetleri açıklıyor. Yeri gelmişken, senin piknik buna açıklık getirmiyor."

"Neden getirmiyor? Kızlardan biri en sevdiği kurmalı oyuncak ayısını çayırda unutmuş olabilir."

"Boş versene. Ne oyuncak ayıymış ya! Etrafındaki toprak sarsılıyor! Öte yandan, belki de birinin ayısıdır sahiden. Bir biraya ne dersin? Rosalie! Yabancı bilimciler için iki bira! Biliyor musun seninle laflamak sahiden hoş oluyor," dedi Valentine'e.

"Kafamdan içeri müshil ilacı boşaltılmış gibi köhnemiş beyin hücrelerini temizliyor. Biliyor musun, çalışıyorsun, didiniyorsun, derken nedenini, bundan sonra olacakları ve vahşi gönlünü hoş tutmayı falan unutuyorsun."

Biralar geldi. Noonan, Valentine'in bardağı keyifsiz bir ifadeyle incelemesini köpüklerin üstünden seyrederek bir yudum içti.

"Sevmez misin?"

Valentine tereddütlü bir ifadeyle "Pek içki içmem," dedi.

"Sahi mi?"

Valentine bira bardağını uzaklaştırarak "Cam cehenneme!" dedi. "Neden bunun yerine bir kanyak ısmarlamıyorsun?"

Noonan nihayet neşelenerek "Rosalie!" diye seslendi.

Kanyak geldi. Noonan konuşuyordu.

"Ama gerçekten böyle devam edemezsiniz. Senin piknikten söz etmiyorum... o çok aşırı... ama ilişkiye geçmenin ilk adımı gibi bir yaklaşımı kabul edebilir olsa bile, hoşlanmadım. Bilezikleri ve boşları anlayabiliyorum. Ama neden cadı peltesi? Sivrisinek uyuzu bölgeleri ve o iğrenç tüyler?"

Valentine bir dilim limon alarak "Affedersin," dedi. "Kullandığın terminolojiyi pek anlayamadım. Ne uyuzu?"

Noonan güldü.

"Bu halk deyişi. Cambaz argosu. Meslek jargonu. Sivrisinek uyuzu bölgeleri yüksek çekimli alanlar."

"Ha, çekim toplulaşmaları. Yönlendirilmiş çekim. Bu, üzerinde iki saat zevkle

konuşabileceğim bir konu ama sen hiçbir şey anlamazsın."

"Neden anlamayayım? Biliyorsun, ben mühendisim."

"Çünkü ben de anlamıyorum. Bir denklemler sistemim var ama yorumlamayı beceremiyorum. Cadı peltesi koloidal gaz mı?"

"Ta kendisi. Currigan laboratuvarlarındaki felaketi duydun mu?"

"Bir şeyler duyduydum."

"O gerzekler son derece yalıtılmış ve izole edilmiş özel bir odaya içinde pelte olan porselen bir kavanoz koymuşlar. Daha doğrusu izole edilmiş sandıkları bir odaya. Ve manipülatörle kavanozu açtıklarında pelte elekten süzülen su gibi metalden plastikten geçip dışarı çıkmış. Değdiği her şey pelteleşiyormuş. Otuz beş kişi öldü, yüzden fazlası sakatlandı ve binanın tümü harap oldu. Oraya hiç gitmiş miydin? Harika araçlandırılmış bir yer! Şimdiyse pelte bodruma ve alt katlara yerleşti. İlişkiye geçmek için çok olumlu bir adım doğrusu."

Valentine yüzünü buruşturdu.

"Evet, bütün bunları biliyorum. Ama Richard, kabul etmelisin ki, konukların bunlarla bir ilgisi yok. Bizim askeri-sınai komplekslerimizin varlığını nereden bilecekler?"

Noonan ısrar etti. "Bilmeleri gerekirdi."

"Onların buna verecekleri yanıt askeri-sınai tesislerin çoktan ortadan kaldırılmış olması gerektiği yolunda olacaktır."

"Çok doğru. Bu kadar güllülerse icabına bakmaları gereken şey bu olmalıydı."

"Yani sen insan ırkının içişlerine müdahale etmeleri gerektiğini mi söylüyorsun?"

Noonan "Hmmm," dedi. "Galiba çok ileri gidiyoruz. Keselim artık. Hadi gene tartışmanın başına dönelim."

Bütün bunların sonu ne olacak? Kendini ele al, sen bir bilim adamısın. Bölge'den temel bir şey çıkacağını umuyor musun, bilimi, teknolojiyi, yaşam biçiminizi değiştirecek bir şey?"

Valentine omuzlarını silkti.

"Yanlış kapı çalıyorsun Richard. Boş hayallere kapılmaktan hoşlanmam. Konu ciddi olduğunda, sağlıklı, dikkatli bir kuşkuculukla davranmayı yeğlerim. Bugüne kadar elde etmiş olduklarımızı temel alırsak ortaya büyük bir olanaklar kümesi çıktı, ama bununla ilgili olarak kesin bir şey söyleyemem."

"Pekâlâ, başka türlü yaklaşalım. Sence bugüne kadar elde ettiğimiz nedir?"

"Şaşırtıcı bulacaksın: Çok az. Bir sürü mucizeyi gün ışığına çıkardık. Birkaç konuda, bu mucizeleri kendi ihtiyaçlarımız için kullanmayı bile öğrendik. Maymun kırmızı bir düğmeye basıyor bir muz alıyor, beyaz bir düğmeye basıyor portakal alıyor, ama düğmeler olmadan muzları portakalları nasıl alacağını bilmiyor. Düğmelerin meyvelerle ne ilişkisi olduğunu anlamıyor. Şu-bu'yu al mesela. Bunları kullanmayı öğrendik. Hangi koşullar altında, hücre bölünmesine benzer bir süreçten geçerek çoğaldıklarını da öğrendik. Ama bir tek şu-bu yapmayı başarabilmiş değiliz. Nasıl işlediğini bilmiyoruz ve eldeki verilere bakılırsa uzun bir süre de bileceğimiz yok.

"Şöyle söyleyeyim. Kullanmanın yolunu bulduğumuz bazı nesneler var. Onları kullanıyoruz ama katiyen konukların kullandığı gibi değil. Çoğu örnekte mikroskopla çivi çaktığımızdan kesinlikle eminim. Ama en azından bir şeyleri kullanıyoruz. Şu-bu'lar, yaşam süreçlerini hızlandıran bilezikler. Ve tıpta bir devrim yaratmış olan çeşitli tipte yarı biyolojik kütleler. Yeni sakinleştiriciler, yeni mineralli gübreler elde ettik, ki bu tarımda bir devrim demek. Ne diye sıralıyorum sanki? Sen de en az benim kadar farkındasın bunun. Görüyorum kibir bilezik takıyorsun. Bu nesneler kümesine "yararlı" diyelim. İnsanlığın bunlardan bir ölçüye kadar yararlanmış olduğu söylenebilir, ama Euclidci dünyamızda her çomağın iki ucu olduğu asla unutulmamalı."

"İstenmeyen uygulamalar mı?"

"Aynen. Mesela şu-bu'ların savunma sanayinde kullanılması. Ama bunu kastetmiyorum. Her yararlı nesnenin hareketi az çok incelendi ve az çok açıklandı. Teknolojimiz bizi koruyor. Elli yıl içinde falan bunları kendimiz yapmayı öğreneceğiz ve bir sürü sorunu çözebileceğiz. öteki nesneler kümesiyle işimiz daha karmaşık. Daha karmaşık çünkü onları nerede kullanacağımızı keşfedemedik ve nitelikleri şu andaki kavramlarımız çerçevesinde kesinlikle anlaşılabilir bir şey değil. Örneğin manyetik tuzaklar. Bunların manyetik tuzaklar olduğunu biliyoruz. Panov bunu zekice kanıtladı. Ama böylesine güçlü bir manyetik alanın kaynağını ve üstün dayanıklılığının nedenlerini bilmiyoruz. Onlarla ilgili hiçbir şey anlamıyoruz. Uzayın daha önce hiç kuşku duymadığımız özellikleri hakkında hayal ürünü teoriler geliştirebiliyoruz sadece. Ya da K-23. Ne diyorsunuz onlara? Mücevher yapımında kullanılan sevimli siyah, minik toplar?"

"Kara boncuk."

"Evet, kara boncuk. İyi bir isim. Neyse özelliklerini biliyorsun. Bu boncuklardan birinin içine bir ışık gönderince ışık huzmesinin geçişi erteleniyor ve erteleme boncuğun ağırlığına, büyüklüğüne ve başka birkaç parametreye bağlı oluyor. Ve dışarı çıkan ışık birimi daima girenden küçük. Nedir bu? Nedendir? Kara boncukların kendi uzayımızdan

farklı özellikler taşıyan dev boyutlu uzay alanları olduğu ve bizim uzaylarımızın etkisi altında büzülüp kaldıkları gibi çılgın bir teori var." Valentine derin derin iç geçirdi. "Kısacası, bu gruptaki nesnelerin bugün insan hayatına hiçbir biçimde uygulanması mümkün değil. Bununla beraber, salt bilimsel açıdan çok büyük önem taşıyorlar. Hâlâ cevaplayamadığımız sorulara göklerden düşen yanıtlar. Sir Isaac, lazerlerin ne olduğunu muhtemelen anlayamazdı, ama en azından böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kavradı ve bu da, bilimsel buluş açısını büyük ölçüde etkilerdi. Ayrıntıya girmeyeceğim, ama manyetik tuzaklar, K-23 ve beyaz halka gibi nesnelerin varlığı son zamanlarda geliştirilmiş kuramlarımızın çoğunu geçersiz kıldı ve yepyeni fikirleri gündeme getirdi. Bir de üçüncü küme daha var."

Noonan "Evet" dedi. "Cadı peltesi ve diğer şekerlemeler."

"Yok, yok. Onlar bu iki sınıflamadan birine girerler. Ben haklarında hiçbir şey bilmediğimiz ya da sadece söylentilerden bildiğimiz nesnelerden söz ediyorum. Cambazların burnumuzun dibinden yürütüp, Allah bilir kime sattığı ya da sakladığı şeyler. Adından bile söz etmedikleri şeyler. Efsane ya da yarı efsane haline gelmiş şeyler. Dilek makinesi, Avare Dick ve neşeli hayaletler."

"Dur bir dakika! Bunlar da ne? Dilek makinesini bildim de..."

Valentine güldü.

"Görüyorsun ya bizim de kendi jargonumuz var. Avare Dick, eski fabrikada tahribata neden olan varsayımlı kurma oyuncak ayı. Neşeli hayaletse, Bölge'nin bazı kısımlarında meydana gelen tehlikeli bir çalkantı."

"İlk defa duyuyorum."

"Görüyorsun ya Richard, yirmi yıldır Bölge'nin çevresinde eşinip duruyoruz ama içinde barındırdıklarının binde birini bile bilmiyoruz. Bölge'nin insan üzerindeki etkisinden söz etmeye kalkarsak... Bu arada, bir kategori daha eklememiz gerekiyor galiba. Nesnelerden değil, etkilerden oluşan dördüncü bir küme. Bu küme yüz kızartıcı biçimde ihmal edildi, oysa bilebildiğim kadarıyla, araştırma yapmak için yeterinden fazla bilgi var. Ve biliyor musun Richard, bu olguları düşününce bazan bütün bedenim ürperiyor."

Noonan "Zombi"ler^{3} dedi.

"Ne? A, hayır, o sadece şaşırtıcı. Nasıl diyeyim en azından, akla gelebilecek bir şey. Aniden, hiçbir nedeni yokken, fiziksel olmayan, biyolojik olmayan olayların meydana gelmesini kastediyorum."

"Ha, sen göçmenleri kastediyorsun."

"Evet. İstatistik, gelişigüzel örneklerle uğraştığı halde çok kesin bir bilimdir, bilirsin. Ayrıca, çok açık ve güzel bir bilimdir."

Valentine çakırkeyif olmuş gibiydi. Sesi yükselmiş, yanakları kızarmış, kaşları koyu gözleklerinin tepesine çıkmış alnını kırıştırmıştı.

Noonan, "İçki içmeyenleri pek seviyorum" dedi.

Valentine "Konuyu saptırma!" dedi. "Dinle, sana nasıl anlatayım? çok garip." Bardağını kaldırıp, yarısına kadar içti ve devam etti. "Ziyaret anında zavallı Harmont'lulara ne olduğunu bilmiyoruz. Ama şimdi içlerinden biri göç etmeye karar veriyor. Sokakta gördüğün sıradan bir adam. Bir berber. Berberin oğlu ya da berberin torunu. Taşınıyor, diyelim Detroit'e. Bir berber dükkanı açıyor ve cehennemler yıkılıyor. Müşterilerinin yüzde doksandan fazlası bir yıl içinde ölüyor. Araba kazalarında ölüyor, pencerelerden düşüyor, gangsterler ya da soyguncular tarafından doğranıyor, sığ sulara boğuluyor falan filan. Detroit ve banliyölerinde birkaç tane doğal afet meydana geliyor. Bölge'de bin sekiz yüz bilmem kaçtan beri görülmemiş tayfunlar, hortumlar birden ortaya çıkıyor. Bu tür şeyler işte. Ve böylesi afetler Bölge yönlerinden gelen bir göçmenin yerleştiği herhangi bir yerde olabiliyor. Felaket sayısı kente taşınan göçmenlerin sayısı ile doğrudan orantılı. Ve unutma, bu tepkiye neden olan sadece Ziyaret'i yaşamış olan göçmenler. Ziyaret'ten sonra doğanların afet ve kaza istatistikleri üzerinde hiçbir etkisi yok. Sen on yıldır burda yaşıyorsun, ama sen Ziyaret'ten sonra taşındın, onun için sen Vatikan'a bile yerleşebilirsin. Bu nasıl açıklanabilir? Hangisini reddedelim? İstatistikleri mi? Yoksa sağ duyuyu mu?" Valentine bardağını kavrayıp bir yudumda bitirdi.

Richard Noonan kafasını kaşıdı.

"Hmmm, evet. Tabii, bütün bunları daha önce de duymuştum, ama ben, eee, bütün bunların, hafif bir tabirle, abartmalı olduğunu varsayıyordum.

Gerçekten, çok gelişmiş bilimimizin bakış açısından..."

"Ya da, mesela Bölge'deki mutasyon etkisi," diye sözünü kesti. Gözlüklerini çıkarıp koyu renkli miyop gözleriyle Noonan'a baktı. "Bölge'yle yeterince uğraşan herkes hem fenotipik,^[4] hem de genetik değişikliklere uğruyor. Cambazların ne biçim çocukları olabildiğini biliyorsun, cambazların kendilerine neler olduğunu da. Neden? Mutasyon etmeni nerde? Bölge'de radyasyon yok. Bölge'deki hava ve toprağın kendi özgül kimyasal yapıları olmakla birlikte bunlar bir mutasyon tehlikesi taşıyor. Bu durumda ben ne yapmalıyım? Büyüye mi inanayım? Nazara mı?"

"Anlıyorum. Ama doğrusu ben senin istatistiklerindense dirilen cesetlerden daha fazla etkilendim. İstatistikleri hiç görmedim ama zombileri gördüm ve kokladım."

Valentine eliyle cümleyi kesti.

"Tüh sana Richard. Zombilermiş. Kendinden utanmalısın. Okumuş adam olacaksın bir de. Bir kere onlar ceset falan değil. Seni temin ederim, temel ilkeler açısından bu kalıplar tükenmez pillerden daha hayret verici değil.

Aralarındaki tek fark şu-bu'ların termodinamiğin birinci yasasını altüst etmesi, kalıplarınsa İkincisini. Hepimiz şöyle veya böyle birer mağara adamıyız. Hayaletlerden daha ürkütücü bir şeyler olabileceği, hayaletlerin ayaklanmasından çok daha dehşet verici, Rubenstayn'ın bütün canavarlarından da. Yoksa Wallenstayn mıydı?

"Frankeştayn."

"Tabii ya. Frankeştayn. Bayan Shelley. Şairin karısı. Belki de kızı." Birden güldü. "Bizim mumyaların garip bir özelliği var, bağımsız yaşama yeteneği. Mesela bedenlerinin bir parçasını kesecek olursan, parça yaşamaya devam ediyor. Kendi başına. Onu besleyecek fizyolojik eriyikler olmaksızın. Yakınlarda böyle birini enstitüye getirdiler. Boyd'lu bir laboratuvar asistanı anlattı."

Valentine kahkahalarla gülüyordu.

Noonan saatine göz attı. "Eve gitme zamanı gelmedi mi Valentine?" diye sordu. "Flâla yapılacak önemli işlerim var."

"Fladi gidelim." Valentine yüzünü gözlüklere geçirmek için epey uğraştıktan sonra çerçeveyi iki eliyle birden tutup burnuna yerleştirdi. "Araban var mı?"

"Evet, seni bırakırım."

Hesabı ödeyip kapıya yöneldiler. Valentine sağa sola alaylı gülücükler dağıtıyor, fizik dünyasının en büyük isimlerinden birini merakla izleyen laboratuvar işlilerini selamlıyordu. Kapıda yayvan yayvan sırtan kapıcıyı selamlayayım derken gözlüklerini düşürdü, üçü birden gözlüklerin üstüne atladılar.

Valentine Peugeot'ya binmeye çalışırken "Yarın bir deneye başlıyorum. İlginç bir şey, biliyor musun?..." diye mırıldanıyordu.

Deneyi anlatmaya başladı. Noonan onu bilim tesislerine kadar götürdü.

Arabaya dönerken, onlar da korkuyor, diye düşündü. Entelektüeller de ürkmüş. Öyle de olması gerekir. Bizim gibi sade vatandaşların tümünden daha tedirgin olmaları gerekir. Biz hiçbir şey anlamıyoruz, onlarsa ne kadar anlamadıklarını anlıyorlar. Dipsiz kuyuya bakıyorlar ve başka çarelerinin olmadığını, kuyuya dalmak zorunda olduklarını biliyorlar. Yürekleri daralıyor ama inmek zorundalar, iniyorlar da. Ama bakalım dipte ne

bulacaklar, nasıl bulacaklar ve hepsinden de önemlisi yukarı çıkmayı başarabilecekler mi? Bu arada biz zavallı fanilerse başka türlü bakıyoruz, sözgelimi. Bakın, belki de şöyle olmalı: Birakalım kendi haline, ne olacaksa olsun biz de kendi hayatımızı yaşayalım. Haklıydı: İnsanlığın en kahramanca uğraşı hayatta kalabilmek ve bunun için çaba göstermek. Gene de, elinde olsa konuklara cehennem olmalarını söylerdi. Piknik yapacak başka yer bulamadılar mı sanki? Ay var. Mars var. Seni kalpsiz süprüntü, diye düşündü, uzayı eğip bükmeyi becersen bile sen de ötekiler gibisin. Bir piknik sefası yaptılar demek. Piknik.

Islak, parlak ışıklı sokaklarda arabasını ağır ağır sürerken, benim piknikçilerle uğraşmanın en iyi yolu ne ola, diye düşündü. Bu meseleyi zekice halletmek nasıl mümkün olabilir? Mekanikte olduğu gibi en az eylem yasasını mı uygulamalı? O takma bacaklı orospu çocuğunu en iyi nasıl tuzağa düşüreceğimi bile çıkaramıyorsam o anlı şanlı mühendislik derecem ne işe yarıyor acaba?

Arabayı Redrick Schuhart'ın oturduğu evin önüne park etti ve açılışı nasıl yapacağını planlayarak oturdu. Sonra şu-bu'yu çıkarıp arabadan çıktı ve ancak o zaman evin terk edilmiş gibi durduğunu fark etti. Hemen hemen hiçbir pencerede ışık yoktu, parkta kimsecikler yoktu, parkın bile ışıkları sönüktü. Neyle karşılaşmak üzere olduğunu sezinleyerek ürperdi. Schuhart'a telefon edip arabada ya da sakın bir meyhanede konuşmayı bile düşündü ama vazgeçti. Bir sürü nedenle. Ayrıca, dedi kendi kendine, batan gemiyi herkesten önce terk eden o fare kılıklı tipler gibi davranmanın alemi yok.

Apartmana girip süpürge değmemiş merdivenlerden ağır ağır çıkmaya başladı. Ortalık sessizdi ve çoğu dairenin kapısı ya aralık ya da ardına kadar açıktı. Katlarda nemli ve tozlu bir koku vardı. Redrick'in kapısının önünde durdu, saçlarını düzeltti, derin derin iç geçirdi ve zili çaldı. Bir süre kapının ardında hiç kısırtı olmadı, derken döşeme gıcırdadı, kilit çevrildi ve kapı sessizce açıldı. Ayak seslerini duymamıştı.

Monkey, Schuhart'ın kızı, kapı ağzında duruyordu. Antreden sahanlığa parlak bir ışık yayılıyordu ve Noonan sadece kızın karanlık silüetini görebiliyordu. Son birkaç ay içinde ne kadar büyümüş, diye düşündü. Sonra kız antrede gerileyince, yüzünü gördü. Bir an gırtlığı kurudu.

Olabildiğince nazik olmaya çalışarak "Merhaba Maria," dedi, "Nasılsın Maymun'cuk?"

Kız cevap vermedi. Kaşlarının altından Noonan'a bakarak sakın ve sessiz bir tavırla kapıdan uzaklaştı, oturma odasına girdi. Tanımamış gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse Noonan da onu tanımamıştı. İşte Bölge, diye düşündü. Lanet olsun.

Guta mutfaktan uzanarak "Kim geldi?" diye sordu. "Aa, Dick'miş! Nerelere kaybolduysun? Biliyor musun, Redrick döndü!"

Omuzundan sarkan havluya ellerini kurulayarak yanına geldi. Hâlâ eskisi kadar güzel, canlı ve güçlüydü ama biraz gergin görünüyordu: Yüzü incelmış, bakışları... hummalı denebilirdi belki.

Noonan onu yanağından öptü, yağmurluğuyla şapkasını verdi.

"Kusura bakma. Bir türlü gelemedim işte. İçerde mi?"

"İçerde. Yanında biri var. Az sonra gider herhalde, epeydir konuşuyorlar. Gelsene Dick."

Koridorda birkaç adım attı, oturma odasının kapısında durdu. Masada yaşlı bir adam oturuyordu. Bir mumya. Kıpırtısız ve hafifçe yana yatmış. Abajurun pembe ışığı geniş esmer yüzünü, çökmüş dişsiz ağzını ve sabit bakışlı, fersiz gözlerini aydınlatıyordu. Noonan kokuyu derhal aldı. Bunun kendi hayalgücü olduğunu, kokunun sadece ilk birkaç gün kaldığını, sonra tamamen kaybolduğunu biliyordu. Ama koku Richard Noonan'ın belleğinde yer etmişti, alt üst edilmiş toprağın kokuşmuş ağır kokusu.

Guta çabuk çabuk "Biz mutfağa gidebiliriz. Yemek yapıyorum, çene çalarız," dedi.

Noonan neşeye "A, tabii!" dedi. "Görüşmeyeli epey zaman oldu! Umarım yemekten önce bir içki içmekten hoşlandığımı unutmamışsındır"

Mutfağa gittiler. Guta buzdolabını açtı, Noonan da masaya oturup çevresine bakındı. Mutfak her zamanki gibi pırıl pırıldı ve ocaktaki tencerelerle taslardan buhar çıkıyordu. Fırın yeniydi, yarı otomatik. Bu, paraları olduğuna işaretti.

Noonan, "Ee, nasıl?" diye sordu.

"Aynı. Hapiste kilo vermiş ama şimdi şişmanlatıyorum onu."

"Saçları hâlâ kızıl mı?"

"Ne demezsin!"

Öfkeli mi?"

"Başka nasıl olacak! ölünceye kadar değişmeyecek."

Guta Noonan'a bir Bloody Mary verdi. Berrak Rus votkası domates suyunun üstünde tabaka halinde yüzer gibiydi.

"Çok mu oldu?"

"Tam karar." Noonan içkiyi bir yudumda bitirdi. Gün boyunca içtiği ilk gerçek içkinin bu olduğunu fark etti. "Şimdi oldu işte."

Guta "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Bunca zamandır neden uğramadın?"

"Lanet olasıca işler. Her hafta, uğramaya, en azından telefonla aramaya niyetlendim. Ama önce Rexopolis'e gitmem gerekti, sonra önemli bir iş çıktı, sonra da Redrick'in döndüğünü duydum ve bir süre ikinizi başbaşa bırakmaya karar verdim. Gerçekten güç günler geçiriyorum Guta. Bazan kendi kendime soruyorum, ne diye koşuşturup duruyoruz? Para kazanmak için mi? Ama bütün yaptığımız para kazanmak için koşuşmaksa parayı ne yapacağız ki? Guta tencere kapaklarını tıkırdattı, raftan sigara paketini aldı. Noonan'ın karşısına oturdu. Önüne bakıyordu. Noonan çakmağını çıkarıp Guta'nın sigarasını yaktı. Bu defa da hayatında ikinci kez kadının ellerinin titrediğini gördü, tıpkı Redrick'in yeni hüküm giydiği ve Noonan'ın gelip ona bir miktar para verdiği günlerdeki gibi. Başlangıçta çok sıkıntı çekmiş, beş kuruşsuz kalmıştı, buradakilerin hiçbiri tek kuruş borç vermeye yanaşmıyordu. Sonra birden paralandı, üstelik neyle kıyaslanırsa kıyaslansın epey bir paraydı ve Noonan bunun kaynağını bal gibi tahmin edebiliyordu. Gene de uğramaya, Monkey'e oyuncaklar, şekerler getirmeye, geceler boyu Guta'yla kahve içip Redrick için yeni, mutlu bir yaşam tasarlamaya devam etti. Sonraları Guta'nın anlattığı hikayeleri duyunca gidip komşularla konuşmaya, açıklamalarda bulunmaya, ikna etmeye çalıştı, sabrı tükendiğinde de tehdit ediyordu. "Biliyorsunuz Red dönecek, sizi parça parça eder." Ama hiçbir şeyin yararı olmuyordu.

"Kız arkadaşın nasıl?"

"Ne kız arkadaşı?"

"Hani bir kere birlikte gelmiştiniz, sarışın."

"O kız arkadaş falan değildi! Benim sekreterimdi. Evlendi ve işi bıraktı."

"Sen de evlenmelisin Dick. Sana bir kız bulmamı ister misin?"

Noonan her zamanki gibi Monkey'in büyümesini bekliyorum, diye yanıt vermeye hazırlanıyordu, ama kendini tuttu. Artık bunu söylemek içinden gelmiyordu.

"Bana eş değil, sekreter lazım," diye geveledi. "Neden o kızıl şeytanını bırakıp sekreterim olmuyorsun? Mükemmel bir sekreterdin. İhtiyar Harris hâlâ seni anlatır."

"Ne demezsin. Onu pataklamaktan ellerim mosmor kesilirdi."

"A demek öyleydi? Noonan şaşırmış görünmeye çalıştı. "O Harris yok mu!"

"Aman!" dedi Guta. "Yanımdan geçemezdim. Tek korkum Red'in duymasıydı."

Monkey sessizce içeri girmiş kapının dibinde dikilip duruyordu. Tencerelere baktı, Richard'a baktı sonra annesine sokulup yaslanarak yüzünü sakladı.

Richard Noonan neşeli bir sesle, "Söyle bakalım Monkey" dedi, "Biraz çukolata ister misin?"

Yelek cebinden bir çukolata çıkarıp plastiğe sarılı paketi kıza uzattı. Kız kıpırdamadı. Çukolatayı Guta alıp masaya koydu. Dudakları bembeyazdı.

Richard neşeli neşeli konuşmaya başladı. "Eee Guta, biliyorsun taşınmaya karar verdim. Otel hayatından bıktım. Enstitüye de çok uzak."

Guta yumuşak bir sesle "Giderek daha az şeyi anlayabilir oldu... Neredeyse artık hiçbir şeyi anlamayacak," dedi. Richard konuşmayı bırakıp iki eliyle birden bardağı kaldırdı ve öylesine çalkaladı.

Guta "Nasıl olduğumuzu sormuyorsun," diye devam etti. "Haklısın da. Ama sen eski bir dostsun Dick ve senden gizlimiz saklımız yoktur. Hoş bunu gizli tutmak da mümkün değil ya."

Richard gözlerini kaldırmadan sordu: "Bir doktora gittiniz mi?"

"Evet. Hiçbir şey yapmıyorlar. Bir tanesi de dedi ki..." konuşmayı kesti.

Richard da sessizdi. Söylenecek bir şey yoktu, düşünmek de istemiyordu. Birden aklına korkum bir düşünce geldi: Bu bir istilaydı. Bizi değiştiremiyorlar, tutup çocuklarımızın bedenine girerek onları kendilerine benzetiyorlar. Birden buz kesti ama sonra renkli karton kapaklı bir kitapta buna benzer bir şey okumuş olduğunu hatırlayıp rahatladı. İnsan her şeyi hayal edebiliyor. Ama yaşamın kendisi asla hayal edilene benzemiyor.

"Ve bir tanesi de onun artık insanlıktan çıkmış olduğunu söyledi."

Noonan yapay bir tonla, "Saçma," dedi. "Gerçek bir uzmana gitmeniz gerek. James Gutterfield'e gitsenize. Onunla konuşmamı ister misin? Bir randevu ayarladım."

"Kasap'ı mı kastediyorsun?" Guta sinirli sinirli güldü. "Zahmet etme. Sağol Dick, ama bunu diyen oydu. Kader böyleymiş anlaşılan."

Noonan gözlerini kaldırmaya cesaret edebildiğinde Monkey gitmişti ve Guta yarı açık bir ağız, boş bakışlar ve sigarasının ucunda uzun gri bir külle hareketsiz oturuyordu. Bardağını ona doğru itti.

"Bir tane daha yap lütfen, kendine de. Birer içki içelim."

Kül düştü, Guta izmariti koyacak yer arandı. Çöp kutusuna fırlattı.

"Neden? Anlayamadığım bu! Kentteki en kötü insanlar biz değiliz."

Noonan ağlayacak sandı, ama o ağlamadı. Buzdolabını açtı, votkayla domates suyunu çıkardı ve raftan bir bardak daha indirdi.

"Umudunu yitirme. Dünya'da halledilmeyecek şey yoktur. İnan bana Guta, çok önemli ilişkilerim var. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Söylediklerine kendi de inanıyor ve bazı kentlerdeki tanışıklıklarını bir bir aklından geçiriyordu. Benzer durumlar hakkında bir şeyler duymuş, o örnekler olumlu sonuçlanmış gibi geliyordu. Nerede olduğunu, bir de doktorun kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu sadece. Ama sonra Bay Lemchen'i hatırladı, sonra Guta'yla neden arkadaşlık kurmuş olduğunu ve artık hiçbir şey düşünmek gelmedi içinden. Tanışıklıklarıyla ilgili düşüncelerin tümünü kafasından atıp sandalyesine iyice yerleşti, kendini gevşetti ve içkisini beklemeye koyuldu.

Koridordan sürüklenen ayak sesleri ve gümbürtüler duyuldu ve Buzzard Burbridge'in her zamankinden daha tiksindirici gelen sesini duydu.

"Hey Red! Senin Guta birini ağırılıyor galiba. Bir şapka görüyorum. Senin yerinde olsam onları yalnız bırakmazdım."

Red; "Sen takma bacağına bak Buzzard. Çenenı kapa. Kapı şurda, çıkmayı unutma. Yemek saatim geldi," dedi.

"Lanet olsun, şaka bile yapamaz oldum."

"Biz yeteri kadar şakalaştık. Nokta. Artık al voltanı!"

Kapının kilidi çıtladı ve sesler azaldı. Anlaşılan dışarı, sahanlığa çıkmışlardı. Burbridge alçak sesle bir şeyler söyledi, Red de yanıtladı: "Tamam bitti, konuşacağımızı konuştuk!" Burbridge biraz daha homurdanınca Redrick kızdı: "Bu kadar dedim!" Kapı çarptı, koridorda gürültülü ve hızlı ayak sesleri duyuldu, mutfak kapısının ağzında Redrick Schuhart göründü. Noonan onu selamlamak için ayağına kalktı, hararetle el sıkıştılar.

Redrick, keskin yeşil gözleriyle Noonan'a tepeden bakarak "Gelenin sen olduğundan emindim" dedi. "Kilo alıyorsun, şiko! Biraz vermeye baksana. Günlerini iyi geçirdiğin anlaşılıyor. Guta, sevgilim, bana da bir tane yapsana. Size yetişmeliyim."

"Daha başlamadık ki. Hem sana kim nasıl yetişebilir?"

Redrick sertçe güldü ve Noonan'ın omuzuna dokundu.

"Göreceğiz bakalım kim yetiştiriyor, kim geçiyor! Haydi bakalım, mutfakta ne işimiz var? Guta, yemeği getir."

Redrick buzdolabına uzanıp parlak etiketli bir şişe çıkardı. "Kendimize bir ziyafet çekeceğiz!" diye ilan etti. "En iyi dostumuz Richard Noonan'ı krallar gibi ağırlamalıyız, çünkü muhtaç oldukları anda dostlarını yalnız bırakmaz o! Hiçbir yardımı dokunmasa bile. Keşke Gutalin de olsaydı."

Noonan, "Neden çağırmıyorsun?" diye önerdi.

Redrick parlak kızıl saçlı başını salladı.

"Bu gece bulunduğu yere telefon hattı döşemediler. Hadi gidelim."

Oturma odasına gidip şişeyi gürültüyle masaya koydu.

Kıpırtısız ihtiyara "Kutluyoruz babacık," dedi. "Bu Richard Noonan, arkadaşımız! Dick, bu babam, Schuhart'ların büyüğü."

Zihni donup kalmış olan Richard Noonan ağzı kulaklarında sırtıp el salladı ve mummyaya doğru konuştu:

"Memnun oldum Bay Schuhart. Nasılsınız? Biliyor musun onunla daha önce karşılaşmıştık Red," dedi, barda bir şeyler yapan genç Schuhart'a. "Bir kere görüşmüştük ama çok kısa bir süre için tabii."

Redrick ihtiyar adamın karşısındaki sandalyeyi göstererek "Otursana" dedi.

"Onunla konuşacaksan sesini yükselt. Hiçbir şey duyamıyor."

Bardakları koydu, şişeyi çabucak açtı ve Noonan'a döndü.

Sen koy. Babacık için azıcık bir şey. Dibini örtecek kadar."

Noonan içki servisini ağırdan aldı. Yaşlı adam aynı pozisyonda, duvarı seyrederek oturuyordu. Noonan bardağını önüne sürdüğünde de tepki göstermedi. Noonan, yeni duruma ancak uyum sağlamıştı. Bu bir oyundu, korkunç ve hüznü. Oyunu Red oynuyordu, o da katılmıştı, hayatı boyunca başkalarının oyunlarına, ürkütücü, hüznü, utanç verici oyunlara ve bundan çok daha tehlikelilerine hep katılmış olduğu gibi. Redrick bardağını kaldırıp "Evet, sanırım başlıyoruz?" dedi. Noonan son derece doğal bir tavırla yaşlı adama baktı.

Redrick sabırsızca kadehini Noonan'inkine tokuşturdu ve "Başlıyoruz, başlıyoruz" dedi. Noonan başıyla onayladı, son derece doğal bir tavırla içkilerini içtiler.

Redrick, gözleri parlayarak, coşkulu ve bir parça yapay bir tonla konuşmaya

başladı.

"İşte böyle, abi! Hapishane bir daha asla beni göremeyecek. Evde olmak ne güzel bilsen! Arpam var, kendime küçük bir de yazlık aldım, bahçeli, Buzzard'ın yeri kadar güzel. Biliyorsun, buralardan göçmek istemiştım, hapisteyken karar verdim. Yani, bu pis, avuç içi kadar kentte ne diye oturuyorum diye düşündüm, eksik olsun dedim. Derken döndüm ki beni bir sürpriz bekliyor: Göçmenlik yasaklanmış! Son iki yılda aniden vebalı mı olduk?"

Konuştı da konuştu, Noonan da kafa sallayıp viskisini yudumladı, arada anladığını belirten sesler çıkarıp yanıtlanmasını beklemediği sorular sordu. Sonra yazlıkla ilgili bir şeyler sormaya başladı. Nasıldı, neredeydi, kaç patlamıştı, derken tartışmaya başladılar. Noonan, villanın çok pahalı, yerinin de sapa olduğunda ısrar ediyordu. Adres defterini çıkarıp, sayfalarını karıştırdı ve yok pahasına satılmak olan terk edilmiş yazlıkların bulunduğu semtleri sıraladı. Tamirat da neredeyse bedavaya gelirdi, çünkü göçmenlik için başvurup, reddedilir ve teminat istenirse, o para teminat masraflarını karşılardı.

"Anlaşılan göçmeme işine de bulaşmışsın."

Noonan gözünü kırparak "Benim bulaşmadığım iş mi var?" dedi.

"Biliyorum. Biliyorum. Maceralarını duydum hep."

Noonan şaşırmış bir ifadeyle gözlerini iri iri açtı, parmağını büzülmüş dudaklarına götürdü ve başıyla mutfağı gösterdi.

Redrick "Tamam tamam, merak etme, herkes biliyor." dedi. "Para asla kötü kokmaz. Bundan artık eminim. Ama Mosul'u müdür yapmak. Duyduğumda gülmekten az kaldı yerlere yatıyordum. Bir boğayı sırçaların arasına sokmak. Biliyor musun, kaçıktır o. Çocukluğumdan beri tanırım."

Sustu ve ihtiyar adama baktı. Yüzünden bir ürperme geçti. Noonan onun o sert hatlı çilli suratında gerçek ve içten bir sevgi ve tatlılık görünce şaşırdı.

Ona bakarken, Boyd'un laboratuvar asistanları mumyayla tanışmak için buraya geldiklerinde olanları hatırladı. İki laboratuvar asistanı vardı, ikisi de güçlü kuvvetli gençler, atlet matlet ve kent hastanesinden bir doktor, yanında da ağır sedyeler taşımaya ve histerik hastalarla boğuşmaya alışkın iri yarı sağlam yapılı iki hasta bakıcı. Laboratuvar asistanlarından biri sonradan anlatırken "o kızıl saçlı'nın başlangıçta ne olup bittiğini anlamamış olacağını, çünkü babasını incelemek üzere eve girmelerine izin verdiğini söyledi. İhtiyar adamı alıp gideceklerdi belki de, çünkü görünüşe göre Redrick ihtiyarcığını gözlem yapmak için hastaneye götüreceklerini sanıyordu. Ama ilk görüşmeler sırasında vakitlerini mutfağın camlarını silmekte olan Guta'yı aval aval seyretmekle geçiren serser

hastabakıcılar, çağrıldıklarında ihtiyar adamı kütük gibi yakalayıp yere düşürdüler. Redrick deliye döndü. Sonra doktor olacak o sarsak, olup biteni açıklamaya heveslendi. Redrick bir iki dakika dinledikten sonra birden hiçbir uyarıda bulunmadan hidrojen bombası gibi patladı. Hikâyeyi anlatan asistan sokağa nasıl çıktığını hatırlamıyordu. Kızıl şeytan hepsini, beşini de merdivenlerden aşağı atmış, birini bile kendi haline bırakmamıştı. Hepsi de binadan top gibi fırlamıştı. İkisi kaldırımın üstüne yığılıp kalmış, geri kalan üçünüyse Redrick üç dört blok öteye kadar kovalamıştı. Sonra dönüp enstitü arabasının bütün camlarını aşağı indirmişti. Şoför ne olduğunu anlar anlamaz kaçıp canını kurtarmıştı.

Redrick biraz daha viski koyarken "Bu barda yeni bir kokteyl yapmayı öğrendim," diyordu. "Adına Cadı Peltesi diyorlar, sana bir tane yapacağım, yemekten sonra. Abi, aç karnına içilecek şey değil. Sağlığa zararlı. Bir tane içtin mi kolunun bacağının yerini bilemiyorsun. Sen ne dersen de Dick, ben bu gece seni krallar gibi ağırlayacağım. Eski güzel günleri ve Borçt'u yad edeceğiz. Zavallı Erni hâlâ delikte, biliyor muydun?" İçti, elinin tersiyle ağzını kuruladı ve olağan bir tavırla sordu: "Enstitü'de ne var ne yok? Cadı peltesine el attılar mı? Biliyor musun kendimi bilimin bir parça gerisinde kalmış gibi hissediyorum."

Noonan Redrick'in konuyu neden açtığını anladı, ümitsizlik içinde ellerini iki yana açtı.

"Dalga mı geçiyorsun? O pelteye ne olduğunu biliyor musun? Currigan Laboratuvarlarından söz edildiğini duydun mu hiç? Küçük, özel bir malzeme satıcısı var ya, ondan biraz pelte bulmuşlar..."

Ona faciayı anlattı. Ve ipuçlarını bir araya getirip laboratuvarın bunu nereden bulduğunu bir türlü çıkaramadıkları konusundaki dehşet verici gerçeği anlattı. Redrick, yapay bir öfkeyle, cık cık ederek ve başını sallayarak dinledi. Kaşarlı bir biçimde bardaklara biraz daha viski koydu.

"Hak ettiklerini bulmuşlar, kan emiciler. Hepsi geberir inşallah."

İçtiler. Redrick babasına baktı ve yüzünden gene bir ürperme geçti.

"Guta," diye seslendi. "Bizi daha ne kadar aç bırakacaksın? Kendini senin için parçalıyor biliyor musun?" dedi Noonan'a. "En sevdiğin salatadan yapmak istiyor, yengeç etiyle. Çıkıp geliverirsin diye malzemeyi çok önceden hazır etti. Peki enstitüde genel olarak işler nasıl? Yani bir şey bulundu mu? Var gücüyle çalışan ama pek bir şey çıkaramayan robotlarınız olduğunu duydum?"

Noonan enstitünün işlerinden konuşmaya başladı ve o konuşurken Monkey

sessizce masaya gelip ihtiyar adama sokuldu. Kılıklı pençelerini masanın üzerine koyup öylece durdu, sonra tam bir çocuksulukla mummyaya yaslanıp başını omuzuna dayadı. Noonan sohbet etmeye devam etti ama Bölge'nin doğurduğu korkunç İkiliye bakarak düşündü. Tanrım, daha neler göreceğiz? Biz anlayıncaya kadar başımıza başka neler gelecek? Yetmez mi artık? Ama yetmediğini biliyordu. Milyonlarca insanın hiçbir şey bilmediğini, bir şey bilmek de istemediğini ve öğrenseler bile birkaç dakika ah vah edip gündelik işlerine daleacaklarını biliyordu. Gitme zamanı geldi diye düşündü çılgınca. Burbridge'in canı cehenneme, Lemchen'in canı cehenneme, bu lanetlenmiş ailenin de canı cehenneme!

Redrick yumuşak bir sesle sordu "Neden öyle bakıyordun onlara? Meraklanma, kıza bir zarar vermez. Sağlık yaydıklarını söyleyenler bile var."

Noonan "Evet, biliyorum" dedi ve bardağını boşalttı.

Guta geldi. Redrick'e sofrayı kurmasını buyurdu, masaya içinde Noonan'ın en sevdiği salatanın bulunduğı kocaman gümüş bir kase bıraktı.

Redrick "Evet dostlar" diye ilan etti, "şimdi kendimize bir ziyafet çekeceğiz!"

VADİ gece boyunca serinlemiş, şafağa doğru iyice soğumuştur. Pas tutmuş rayların arasındaki minik traverslerin Üzerinden atlayarak set boyunca yürüyorlardı ve Redrick yoğun sis damlalarının Arthur Burbridge'in deri ceketi üstündeki pırıltısını seyrediyordu. Oğlan, sanki bedenindeki bütün damarların hâlâ sızlamasına neden olan o korkunç gece, o sinir gerilimi, yeşil selin yanlarından geçip koyağa akmasını bekledikleri sırada tepenin doruğunda yarı uykulu, perişan bir halde, biraz ısınmak için öne arkaya sallanıp durdukları o korkunç iki saat, sanki bütün bunlar hiç olmamış gibi hafif ve keyifli adımlarla yürüyordu.

Setin iki kenarında yoğun bir sis vardı. Arada bir ağır gri ayaklarıyla rayların üzerine kadar uzandığında dizlerine kadar yükselen kıvrım kıvrım bulutların arasından yürüyorlardı. Hava pas kokuyordu, setin sağındaki bataklıktan çürük kokuları yükseliyordu. Sisten hiçbir şey görünmüyordu, ama Redrick çevrelerinde moloz yığınlarıyla dolu inişli çıkışlı bir ova uzandığını biliyordu. Güneş çıktığında ve sis çığ haline dönüştüğünde, inişe geçmiş helikopteri solunda, cevher vagonlarını da önünde bulacağını biliyordu. Ve asıl iş o zaman başlayacaktı.

Redrick, kenarı omurgasını dürtmesin diye sırt çantasının altına sokup, helyum bidonunu kaldırdı. Ağır namussuz, diye düşündü. Bununla nasıl sürüneceğim? Dört ayak üstünde bir buçuk kilometre. Haydi cambaz, yakınmak yok, nasıl bir işe girdiğini biliyordun. Yolun sonunda beş yüz bin var. Bunun için ter dökmeye değer. Beş yüz bin bayağı iyi para. Daha azına bırakırsam Allah belamı versin. Ya da Buzzard'a otuzdan fazla verirsem. Peki ya bu serseri? Serseriye bir şey yok. İhtiyar herif gerçeğin yarısını bile söylerse, serseri tek kuruş alamaz.

Gene Arthur'un sırtına baktı ve gözlerini kısıp traversleri ikişer ikişer geçen geniş omuzlu, dar kalçalı oğlanı izledi. Kızkardeşininki gibi kuzguni siyah saçları ritmik hareketlerle sallanıyordu. Redrick haince "o arandı" diye düşündü. Kendi. Birlikte gitmek için ne diye o kadar yakarmıştı? O kadar perişanca? Tir tir titremişti, gözleri yaşarmıştı. "Beni de alın Bay Schuhart! Bir sürü insan beni götürmek istedi ama onlar bir işe yaramaz! Babam... ama artık o götüremez!" Redrick anıları bir yana bırakmak için kendini zorladı. Bu düşünce hoşuna gitmemişti. Belki de bu yüzden Arthur'un kızkardeşini düşünmeye başlamıştı. Bir türlü anlayamıyordu, bu kadar muhteşem görünümlü bir kadın nasıl oluyor da plastik bir aldatmaca, bir maket olabiliyordu.

Tıpkı annesinin bluzundaki düğmeler gibi. Amberdendiler, yarı geçirgen altın sarısı. Hep ağzına alıp emmek ister, her defasında dehşetli bir hayal kırıklığına uğrar ve her defasında da hayal kırıklığını unuturdu. Unutmak değil de, belleğine inanmayı istememek aslında.

Arthur için, belki de onu benimle gönderen babasıdır, diye düşündü. Arka cebinde taşıdığı parçaya baksana. Yok, sanmam, Buzzard beni tanır. Buzzard şakaya gelmediğini bilir. Benim Bölge'de ne olduğumu da bilir. Yok, bütün bunlar saçma. Bana ilk yalvaran bu değil ki, ilk gözyaşı döken de değil, başkaları önümde diz çökmüştü. O parçaya gelince, Bölge'ye ilk girişte hepsi silah getirir. İlk ve son gelişte. Sahiden son mu? Senin için son arkadaş. İşte böyle Buzzard: Son. Evet oğulcuğunun neler planladığını bilseydin koltuk değneklerinin pestilini çıkarırdın. Birden önlerinde bir şey olduğunu hissetti, fazla uzakta değildi, otuz kırk metre ötede.

"Dur," dedi Arthur'a.

Oğlan itaatkârca olduğu yerde dondu kaldı. Refleksleri iyiydi... Bir ayağı havadayken durmuş, sonra ağır ağır ve dikkatlice indirmişti. Redrick de yanı başında durdu. Yol, burada gözle görülür biçimde sise gömülüyor ve ötede tümüyle gözden kayboluyordu. Ve sisin içinde bir şey vardı. Büyük, hareketsiz bir şey. Zararsız. Redrick dikkatlice havayı kokladı. Evet. Zararsız.

Sessizce "ilerle" dedi. Arthur'un bir adım atmasını bekleyip onu izledi. Arthur'un yüzünü, heykel gibi profilini, yanağının pürüzsüz tenini ve ince bıyığının altındaki dudaklarının kararlı ifadesini göz ucuyla görebiliyordu.

Bellerine kadar sisin içine girmişlerdi, sonra sis boyunlarına kadar çıktı. Birkaç saniye sonra kocaman cevher vagonlarının hurdaları önlerinde hayal gibi belirdi.

"İşte bu kadar," dedi Redrick ve sırt çantasını çıkardı. "Olduğun yere çök. Sigara molası."

Arthur sırt çantasını indirmesine yardım etti ve paslı rayların üstünde yan yana oturdular. Redrick çantanın cep kapaklarından birinin düğmesini açıp bir sandviç paketiyle bir termos kahve çıkardı. Arthur sandviçleri sırt çantasının üzerinde açarken, Redrick şişesini çıkardı, açtı, gözlerini kapayıp ağır ağır birkaç yudum içti.

Şişenin ağzını eliyle silerek "Biraz ister misin?" dedi. "Cesaret verir."

Arthur başını salladı, incinmişti.

"Cesaret için ona ihtiyacım yok Bay Schuhart. Kahve içmeyi tercih ederim izninizle. Burası korkunç nemli, öyle değil mi?"

"Nemli." Şişeyi kaldırdı, bir sandviç seçti ve çiğnemeye koyuldu. "Sis kalktığında çevremizde sadece bataklıklar olduğunu göreceksin. Eskiden sivrisinekler korkunçtu."

Sustu ve kendine biraz kahve koydu. Kahve sıcak, koyu ve şekerliydi, şimdi alkolden bile daha hoş geliyordu. Ev kokuyordu. Guta kokuyordu. Sadece Guta da değil, uykudan yeni uyanmış, yanağındaki yastık izleri bile gitmemiş, gecelikler içindeki Guta kokuyordu. Ne diye bulaştım bu işe, diye düşündü. Beş yüz bin. Ne yapacağım bu parayı. Bir meyhane falan mı satın almayı düşünüyorum? Paraya, parayı düşünmemek için ihtiyaç duyulur. Gerçek bu. Dick bu konuda haklıydı. Bir evin var, bir bahçen var, Harmont'ta işsiz kalmazsın.

Buzzard beni tongaya düşürdü, acemi gibi avladı.

Arthur uzaklara bakarak birden "Bay Schuhart" dedi. "Bu nesnenin dilekleri yerine getirdiğine sahiden inanıyor musunuz?"

Redrick yapmacıklı bir ifadeyle "Saçma," diye mırıldandı ve kahve fincanını dudaklarına yaklaştıtırırken dondu kaldı. "Buraya ne için geldiğimizi nerden biliyorsun?"

Arthur utangaçça gülümsedi, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve konuştu.

"Hiç, tahmin ettim! Nerden çıkardığımı tam olarak hatırlamıyorum. Ha, bir kere, babam her zaman durmadan Altın Top'tan söz ederdi, son zamanlarda etmez oldu. Sizden söz etmeye başladı. Ve Babam'ın ikinizin dost olduğunuz konusunda anlattıklarına inanmayacak kadar aklım var. İkincisi, son zamanlarda bir tuhaf oldu." Arthur güldü ve başını salladı, aklına bir şey gelmişti. "Ve nihayet, siz ve o tarlanın üzerinde küçük zeplini denediğinizde, anladım." Sıkı sıkı sarılmış balonun durduğu sırt çantasına hafifçe vurdu. Sizi izledim ve küçük torbaya taşları doldurup zeminde kontrol ettiğinizi görünce her şeyi kavradım. Bildiğim kadarıyla Altın Top Bölge'de kalan tek ağır şey." Sandviçini ısırdı ve dolu ağızla rüyada gibi konuştu: "Sade ona nasıl kanca takmayı planladığınızı anlayamıyorum, dümdüz bir yüzeyi olsa gerek."

Redrick fincanın kıyısından onu seyredip baba oğulun birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını düşünüyordu. Hiçbir ortak yanları yoktu. Ne yüzleri, ne sesleri, ne de ruhları. Buzzard'ın kısık, ağlamaklı, sinsî bir sesi vardı. Ama Altın Top'tan söz ederken sesi canlanırdı.

Onu dinlememezlik edemezsiniz. O zaman, masanın üzerinden eğilerek "Red," demişti "sadece ikimiz kaldık ve ikimizde sadece bir çift bacak var, onlar da senin. Senden başka kimin olabilir? Belki de Bölge'deki en değerli şey! Peki kimin olmalı? O akıllı herifler makineleriyle gidip alsınlar mı? Ha? Onu ben buldum. Ben! Bizimkilerden kaç tanesinin

yolu oraya düştü? Ama ben buldum! Kendime saklıyordum. şimdi de kimselere vermezdim ama görüyorsun kollarım kısaldı. Senden başka kimse kalmadı. Yığınla genci oralara sürükledim, bir okul dolusu. Onlar için bir okul açtım, anlarsın ya... yapamadılar. Paçaları sıkıyor, ya da neyse ne. Tamam, bana inanmıyorsun, aldırđım yok. Parayı istiyorsun. Alacaksın. Bana ne verirsen ver. Beni aldatmayacağını biliyorum. Belki ben de bacaklarımı geri almayı becerebilirim. Bacaklarımı, anlıyor musun? Onları Bölge aldı, belki geri de verir?"

Redrick derin düşüncelerden uzaklaşarak "Ne?" diye sordu.

"Sigara içersen rahatsız olur musunuz diye sordum Bay Schuhart?"

"Tabii. Buyur iç. Ben de bir tane içeceğim."

Kahvesinin geri kalanını bir yudumda içip sigara çıkardı ve sigarayı sıkıştırırken, incelmekte olan sise baktı. Psikopat diye düşündü. Kaçık. Bacaklarını geri istiyormuş, it.

Bütün bu konuşmalar, geriye ne olduğunu bilmediğı bir şeyler bırakmıştı. Bu zamanla azalmıyor, tam tersine birikiyordu. Ne olduğunu anlayamıyor, ama rahatsızlık duyuyordu. Buzzard'dan bir şey bulaşmış gibiydi, kötü bir hastalık değil de tersine belki de güç? Yok, güç değil. Peki ne o halde? Pekâlâ dedi kendi kendine. Peki meseleye bir de şöyle bakalım: Diyelim ki bu kadar da geledim. Yola çıkmaya hazır, toplanmış bir haldeyken bir şey oldu, diyelim beni tutukladılar. Bu kötü mü olurdu? Kesinlikle. Neden kötü olurdu? Para kaybedeceğim diye mi? Hayır, bunun parayla bir ilgisi yok. Bu hazine Throaty'yle Bones'un eline geçecek diye mi? Bunda bir şey var. Dokunacak. Ama bana' ne? Sonunda nasıl olsa alacaklar.

Arthur titredi "Brrrr. İnsanın kemiklerine işliyor. Bay Schuhart belki şimdi bir yudum verirsiniz."

Redrick sessizce şişeyi çıkardı. Hemen kabul etmedim diye düşündü. Yirmi kere Buzzard'a çekip gitmesini söyledim ama sonunda, yirmi birincide kabul ettim. Daha fazla dayanamadım. Son konuşmamız kısa ve iş konuşması biçiminde oldu. "Selam Red, haritayı getirdim. Belki bir göz atarsın, ha?" Ve ben gözlerinin içine bakmıştım, irin gibiydiler, siyah noktalı, sarı. "Ver bir bakayım," dedim. Hepsi o kadar. O sırada sarhoş olduğumu hatırlıyorum, bütün hafta içmiştim. İyice kötü hissediyordum. Aman, canı cehenneme, Ne fark eder? Geldim. Buradayım işte. Neden endişeleniyorum? Neden korkuyorum?

Ürperdi. Sislerin içinden uzun, kederli bir ses duydu. Yerinden fırladı, Arthur da fırladı. Ama ortalık gene sessizleşti, tek ses ayaklarının dibindeki bayırdan aşağı yuvarlanan çakılların sesiydi.

Arthur kararsızca kelimeleri zorla söyleyerek "Cevher yerleşiyor olmalı" dedi. "Cevherlerin bir tarihi var. Çok uzun bir süredir burdalar."

Redrick dosdoğru ileri baktı ama hiçbir şey göremedi. Anımsadı. Geceydi. Aynı sesle uyanmıştı, hüzünlü ve uzun, yüreği daralmıştı, rüyada gibi. Ama rüya değildi. Monkey pencerenin dibindeki yatağında bağıırıyordu. Guta da uyanmış, Redrick'in elini tutmuştu. Omuzuna yaslanmış omuzundan aşağı ter boşandığını hissediyordu, öylece uzanıp dinlediler; Monkey ağlamayı kesip yeniden uyuduğunda, bir süre daha bekleyip kalkmış ve mutfağa gidip hırsıyla yarım şişe konyak içmişti. O akşam içmeye başladıydı.

"Cevher," dedi Arthur, "Biliyorsunuz, zamanla yerleşiyor. Nem, toprak kayması ve bu gibi şeyler."

Redrick onun solgun yüzüne baktı ve tekrar oturdu. Sigarası parmaklarının arasından kayıp kaybolmuştu, yenisini yaktı. Arthur bir süre daha endişeyle çevresine bakınarak ayakta kaldı, sonra o da oturdu.

"Bölge'de hayat olduğunu duydum. İnsanlar. Konuklar değil, insanlar. Anlaşılan ziyaret onları burada yakalamış ve genleri değişime uğramış... yeni koşullara uyum sağlamışlar. Bunu da duymuş muydunuz Bay Schuhart?

"Evet. Ama burda değil. Kuzeybatıdaki dağlarda. Bazı çobanlar."

Bana bulaştırdığı bu işte, diye düşündü. Deliliği. Onun için geldim. Bundan istediğim de bu. Garip ve çok yeni bir duygunun etkisi altına girdi. Duygunun hiç de yeni olmadığını uzun bir süredir içinde gizlendiğini ama ancak farkına vardığını ve böylece her şeyin yerli yerine oturduğunu anlıyordu. Çılgın ihtiyarın saçmalıkları, çılgınlıkları gibi görünen şeylerse tek umudu, yaşamanın biricik anlamı olup çıkmıştı. Çünkü sonunda anlamıştı: Dünyada kendisine kalan tek şey, bir mucize umuduydu. Ne kadar aptaldı ki, o umudu, ayaklar altına alarak, alay ederek, içki içip unutmaya çalışarak uzaklaştırmaya çalışmıştı, çünkü bu alışkın olduğu tek yaşama biçimiydi. Çocukluğundan beri kendinden başka kimseye güvenmemişti. Ve çocukluğundan beri bu özgüven, kendisini çevreleyen umursamaz karmaşadan yakalayabildiği, koparabildiği, kaçırabildiği paranın miktarıyla ölçülmüştü. Hep böyle olmuştu ve kendini hiçbir paranın kurtaramayacağı ve özgüvenin tümüyle anlamsız olduğu bir delikte bulmamış olsaydı böyle olmaya da devam edecekti. Şimdiyse bu umut, artık umut olmaktan çıkıp mucizeye inanmaya dönüşmüş, benliğini doldurmuştu ve bunca zaman girişi çıkışı olmayan bir kasvetin içinde nasıl yaşayabilmiş olduğuna şaşırıyordu. Güldü ve Arthur'un omuzuna vurdu. "Ee, cambaz bunu da atlatırız ha?"

Arthur şaşırarak baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Redrick sandviçlerden kalan yağlı

kağıdı buruşturup cevher vagonunun altına attı ve dirseğini sırt çantasına dayayarak uzandı.

"Pekâlâ" dedi. "Altın Top gerçekten var diyelim, ne dilerdin?"

Arthur hızla sordu. "Yani, inanıyor musunuz?"

"Benim inanıp inanmamam önemli değil. Sen soruma cevap ver."

Bu kadar genç bir çocuğun, daha dün öğrenci olan birinin Altın Top'tan ne isteyebileceğini sahiden merak ediyordu. Arthur'un suratını asıp bıyığını çekiştirmesini, ona bir bakıp sonra gözlerini uzaklaştırmasını keyifle seyretti.

"Ee, babamın bacaklarını tabii. Ve evde her şeyin yolunda gitmesini."

Redrick hoşlanarak "Yalan söylüyorsun," dedi. "Bunu aklından çıkarma, arkadaş. Altın Top sadece en derin, en içten dilekleri, gerçekleşmezse senin için her şeyin biteceği türden dilekleri yerine getirir.

Arthur Burbridge kızardı, bir kere daha Redrick'e baktı, daha da kızardı. Gözleri yaşla doldu. Redrick sırttı.

"Anlıyorum," dedi, neredeyse tatlı denebilecek bir tonla. "Tamam, benim üstüme vazife değil. Sırlarını kendine sakla." Birden tabancayı hatırlayıp, vakti varken icabına bakılabilecek şeylerin icabına bakması gerektiğini düşündü. "Arka cebindeki şey nedir?" diye sordu, önemsemez bir ifadeyle.

"Tabanca."

"Ona ne ihtiyacın olacak ki?"

Arthur meydan okurcasına "Ateş etmek için!" dedi.

Redrick sertçe "Aklından çıkar" dedi ve doğruldu. "Buraya ver. Bölge'de ateş edilecek kimse yok. Ver onu bana."

Arthur bir şey söylemek istedi ama sustu, Army Colt tabancayı cebinden çıkarıp namlusundan Redrick'e uzattı. Redrick tabancayı sıcak pütürlü kabzasından alıp havaya fırlattı ve yakaladı.

"Bir mendilin falan var mı? Sarmak istiyorum."

Arthur'un temiz ve kolonya kokan mendilini aldı ve tabancayı ona sarıp, demiryolu traversinin üzerine koydu.

"Şimdilik burada bırakırız. Tanrı izin verirse, geri dönüp alırız. Belki de devriye muhafızlarına ateş etmemiz gerekir. Ne var ki, onlara ateş etmek..."

Arthur kararlı bir ifadeyle başını salladı.

"Onu bunun için istemiyordum" dedi yumuşakça. "İçinde tek kurşun var.

Babaminki gibi bir kaza olursa diye."

"Demek bu yüzden." Redrick ona bakıyordu. "Neyse bunun için endişelenmen gerekmez. Böyle bir şey olursa, seni buraya kadar sürüklerim. Söz veriyorum. Bak, hava aydınlanıyor!"

Sis gözlerinin önünde kayboluyordu. Setten tamamen kalkmıştı, daha uzakta da inceliyor, eriyor, tepelerin yuvarlak, pürüzlü doruklarını ortaya çıkarıyordu. Tepelerin arasına yayılmış durgun bataklıkların dağınık söğüt ağaçlarıyla kaplanmış lekeli yüzeyleri görülebiliyordu. Tepelerin ardındaki ufukta parlak sarı dağların dorukları vardı, tepelerindeki gökyüzü açık ve maviydi. Arthur ardına bakıp hayretle içini çekti. Redrick de baktı. Doğudaki dağlar siyah görünüyordu, onların üstünde de tanıdık yeşil renkli örtü dalgalar halinde yükselip, yanardöner gibi parlıyordu. Bölge'nin yeşil şafağı.

Redrick ayağa kalktı, cevher vagonunun arkasına geçip setin üstüne oturdu ve yeşil boyanın solgunlaşıp hızla pembeye dönüşünü seyretti. Güneşin turuncu çeperi bayırdan yükselirken tepelerden mor gölgeler uzandı. Her şey netleşip derinlik kazandı, nesneleri avucunun içindeymiş gibi açıkça görebiliyordu. Redrick tam önlerinde, iki yüz metre ötede, duran helikopteri gördü. Görüldüğü kadarıyla bir sivrisinek uyuzu bölgesinin tam ortasına düşmüştü ve gövdesi ezilip madeni bir pide gibi yamyassı olmuştu. Kuyruğu olduğu gibi kalmıştı, sadece biraz eğilmişti ve ormanın içindeki açıklıkta kara bir çengel gibi dimdik duruyordu ve hafif rüzgarda dönerek belirgin bir gıcırtı çıkarıyordu. Uyuz noktası çok güçlü olmasıydı, çünkü aman aman bir yangın çıkmamıştı ve yassılmış metalin üzerindeki Kraliyet Hava Kuvvetleri yazısı tertemiz duruyordu. Redrick yıllardır görmediğinden yazının neye benzediğini neredeyse unutmuştu.

Redrick çantasının başına dönüp haritayı aldı ve vagonun içindeki sıcak cevher yığınının üzerine yaydı. Maden ocağı burdan görünmüyordu, eteklerinde yanık bir ağaç olan tepe, görüşü engelliyordu. Tepeyi, bulunduğu yerden görebildiği, tamamen çıplak, etekleri kahverengi kayalarla kaplı bir sonraki tepeyle arasındaki alçak basınç alanı boyunca yol alarak sağlam dolaşması gerekiyordu.

Bütün referans noktaları çakışıyordu, ama Redrick tatmin olmamıştı. Cambazlıkla geçen uzun yılların içgüdüleri birbirine yolun iki yüksek nokta arasından yol almak gibi akıl dışı ve doğal olmayan bir düşünceye karşı çıkıyordu. Pekâlâ, diye düşündü Redrick, bunu sonra düşünürüz. Oraya vardığımızda hava daha da açılır. Ancak basınç alanından daha önceki yol buradan bakıldığında yeterince emniyetli görünen açık, düz zemin boyunca

uzanarak bataklıktan geçiyordu. Ama daha yakından bakınca Redrick, iki kuru tepenin arasında koyu gri bir leke fark etti. Haritaya baktı. Orada bir X işareti vardı ve hemen yanında kötü bir yazıyla "Kırbaç" yazıyordu. Kırmızı noktalarla belirtilmiş yol X'in sağından geçiyordu. İsim yabancı değildi ama Redrick Kırbaç'ın tam olarak kim olduğunu, şeklini şemalini ve ne yaptığını hatırlayamıyordu. Her nedense Redrick sadece Borçt'un dumanlı salonunu, bardakları tutan iri kırmızı pençeleri, gök gürlemesine benzeyen kahkahaları ve sarı dişlerle dolu çeneleri hatırlıyordu. Şu başına toplaşmış düşsel, insanüstü bir yaratıklar ve devler sürüsü, çocukluğunun en çarpıcı anılarından biri. Borçt'a yaptığı ilk ziyaret. Ne götürmüştüm o zaman? Bir boş, sanırım. Bölgeden doğruca oraya, omuzunda bir torba, ıslak, aç ve çılgın, meyhaneye daldığım gibi torbayı tezgahın üstüne Ernest'in önüne atmıştım, öfkeli öfkeli etrafıma bakıp, şakalara kulak vererek o zamanlar genç ve her zamanki gibi yapyalınız olan Erni'nin yeterli miktarda sırtıyeşili saymasını beklemiştim. Yok, dur bir dakika, o zamanlar sırtıyeşil yoktu daha, hâlâ üzerinde pelerin başında bir çelenk olan yarı çıplak bir kadının resmiyle süslü kare biçimi kraliyet banknotları vardı. Beklemiş, parayı cebime koymuş ve kendimi de şaşırtan umulmadık bir biçimde, tezgahtan ağır, kulplu bardak alıp en yakındaki gülen surata geçirmiştim. Redrick sırtıp düşündü: Belki de o adam Kırbaç'tı.

Arthur kulağının dibinde alçak sesle soruyordu. "İki tepenin arasından gitmek doğru mu Bay Schuhart?" Yanı başında durmuş o da haritaya bakıyordu.

"Oraya gidince göreceğiz. "Redrick haritaya bakmayı sürdürdü. İki X daha vardı, biri ağaçlı tepenin eteklerinde, öteki kayaların üzerinde. Fino ve Dörtgöz. Yol onların altından geçiyordu. Haritayı katlayıp cebine koyarken "Göreceğiz," diye yineledi.

Arthur'u inceledi.

Çantanın ağırlığı altında dengesini bulmaya çalışarak ve kayışları daha rahat edebileceği biçimde yerleştirerek "Sırt çantasını sırtıma koy. Önceki gibi gideceğiz," dedi. "Sen önden git ki her an görebileyim. Arkana bakma ve kulaklarını aç. Komutlarımı alçak sesle veririm. Epey sürüneceğimizi unutma ve birden bire pislikten korkayım deme. Yap dersem, hiçbir şey demeden yüzünü çamura göm. Ceketini ilikle. Hazır mısın?"

"Hazırım." Arthur çok sinirliydi, yanaklarının pembeliği uçmuştu.

"Önce bu yöne gidiyoruz." Redrick elini kayalardan yüz adım ötedeki en yakın tepeye doğru keskince savurdu. "Anladın mı? Hadi gidelim."

Arthur iç geçirdi, rayların üzerinden atladı ve sete arkasını dönüp yola koyuldu. Çakıl taşları ardından gürültüyle yuvarlanıyordu.

"Usul, usul," dedi Redrick. "Acelelerimiz yok."

Onun ardından, bacak kaslarını ağır sırt çantasının yüküne göre otomatik olarak ayarlayarak yavaş yavaş yürümeye başladı. Göz ucuyla Arthur'u izliyordu. Korkuyor, diye düşündü. Hissetmesi gerek. Duyuları babasınıninki gibiye hisseder. Buzzard, işlerin nasıl geliştiğini bir bilsen. Bir bilsen ki Buzzard, bu defa öğüdünü tuttum. "Burası tek başına gidemeyeceğin tek yer, Red. İstesen de istemesen de yanına birini almak zorundasın. Sana kendi adamlarımdan gözden çıkarılacak birini verebilirim." Beni sen ikna ettin.

Böyle bir şey yapmayı hayatımda ilk defa kabul ettim. Neyse, belki de sonu iyi biter, diye düşündü. Belki, bir şeyler olur da mesele hallolur. Ne de olsa ben Buzzard Burbridge değilim, belki bir yolunu bulurum.

"Dur," dedi Arthur'a.

Oğlan bileklerine kadar paslı suda durdu. Redrick ona ulaştığında bataklığa dizlerine kadar gömülmüştü.

Redrick, "Şu kayayı görüyor musun?" diye sordu, "Şurda, tepenin altında. Ona doğru git."

Arthur ilerledi. Redrick on adım öne geçmesini bekleyip peşinden gitti. Çamur ayaklarının altında foşurduyordu. Ölü bir bataklıkta, ne böcek, ne kurbağa, söğütler bile kuruyup çürümüştü. Redrick çevresine bakındı, ama şimdilik her şey iyi gidiyordu. Tepe yavaş yavaş yaklaşıyor, hâlâ alçakta olan güneşi örtüyor ve nihayet doğudaki tüm göğü kapatıyordu. Kayaya geldiklerinde Redrick dönüp sete baktı. Güneşin altında pırıl pırıldı. Üzerinde on cevher vagonundan oluşan bir tren duruyordu. Vagonların bazıları raydan çıkmış ve yana devrilmişti, yanlarında yükselen set paslı kızıl cevher kümeleriyle örtülmüştü. Daha ötede, maden ocağı yönünde, trenin kuzeyinde yol üzerindeki hava titreşip dalgalanıyor, havada minik gökkuşakları parlayıp sönüyordu. Redrick titreşime baktı, tükürdü ve döndü.

"Gidelim," dedi. Arthur gergin yüzünü ona çevirdi. "Şurdaki çaputları görüyor musun? Yanlış yere bakıyorsun! Şurda, sağda."

"Evet," dedi Arthur.

"İşte, bu Kırbaç denen biriydi. Çok eskiden. Büyüklerinin sözünü dinlemedi ve şimdi orda durmuş akli olana doğru yolu gösteriyor. Kırbaç'ın hemen sağına bak. Tamam mı? Gördün mü? Söğütlerin biraz daha sıkça olduğu nokta. Yol bu. Hadi bakalım!"

Şimdi sete paralel ilerliyorlardı. Her adımda su biraz daha sığlaşıyordu ve çok geçmeden kuru, yaylı tümseklerde yürümeye başladılar. Haritada burası da bataklık görünüyordu. Redrick, harita eski, diye düşündü, Burbridge çoktandır buralara

gelmediğinden yenilenememiş. Bu kötü. Kuşkusuz kuru arazide yürümek daha kolay ama bataklık yerinde kalsa daha iyi olurdu. Arthur'un gidişine bak, diye düşündü. Central Avenue'da piyasaya çıkmış gibi yürüyor.

Arthur canlanmış gibiydi, son sürat gidiyordu. Bir eli cebindeydi, diğerini de gezinti yapar gibi sallayıp duruyordu. Redrick ceplerini karıştırdı, yaklaşık otuz gram ağırlığında bir cıvata çıkarıp, kafasına fırlattı. Cıvata, Arthur'un kafasına çarptı. Oğlanın soluğu kesildi, kafasını tuttu, iki büklüm oldu ve kuru otların içine düştü. Redrick yanında durdu.

"Burda böyle olur, gelmedik, biliyorsun."

Arthur ağır ağır doğruldu. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Redrick.

Arthur yutkundu, başını salladı.

"Güzel. Bir dahaki sefere dişlerine nişan alırım. Hâlâ hayatta olursan. İleri!"

Redrick, bu oğlandan her şeye rağmen cambaz olur mu, diye düşünüyordu. Herhalde onu Tatlı Çocuk Artie diye çağırırlardı. Bir Tatlı Çocuğumuz daha vardı, adı Dixon'du, ama artık sıçan diyorlardı. Kıyma makinesine düşüp hayatta kalan tek cambazdı. Şanslıydı. Sersem kendini Burbridge'in kurtardığını sanıyor hâlâ. Nah kurtardı. İnsan, kıyma makinesinden çekilip çıkarılamaz. Bölge'den çekip çıkardı, bu doğru. Burbridge böyle kahramanca bir iş yaptı. Yapmaz olaydı...! Hileleri hekesin sabrını taşırmıştı, çocuklar dediydi ki: Yalnız döneceksen hiç dönme daha iyi. Ona Buzzard, yani "Şahin" demeye başlamaları o sıralara rastlar, daha önce Şampiyon derlerdi.

Red sol yanağında zar zor algılanabilen bir hava akımı hissetti ve derhal, hiç düşünmeden haykırdı. "Dur!"

Elini sola uzattı. Akıntı daha kuvvetliydi. Kendileriyle set arasında bir yerlerde bir sivrisinek uyuzu vardı. Vagonların devrik olması için bir neden. Arthur olduğu yere çakılıp kaldı, dönmedi bile.

"Sağa, hadi."

Evet, iyi bir cambaz olabilirmiş. Ne oluyor şimdi, ona acıyor muyum nedir? Bir bu eksikti. Bana acıyan oldu mu hiç? Oldu galiba Kirill acıdı bana. Dick Noonan acır. Tabii bana acımdan çok Guta'ya ilgi duyuyor olabilir ama birinin diğerini ortadan kaldırması gerekmez. Ama ben genellikle acıma duymam. Benim seçeneğim her zaman ya/ya da biçimindedir. Sonunda seçeneğinin ne olduğunu anladı: Ya bu oğlan, ya da benim Maymun'um. Aslında seçenek falan yoktu, her şey açıktı. İçinden bir ses, mucizeler bir gerçekleşse diyor, o ise şiddet kullanarak bu sesi bastırıyordu.

Gri çaput yığınının çevresinden dolandılar. Kırbaç'tan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Az ötede, kuru otların arasında, tümüyle paslanmış uzun bir sopa duruyordu, bir mayın tarayıcı. O günlerde cambazların pek çoğu mayın tarayıcı kullanırdı, onları ordu malzemesi satan yerlerden el altından satın alırlar ve Allah gibi güvenirlerdi. Derken birkaç gün arayla iki cambaz öldü, yeraltı patlamalarından. Ve bu son oldu. Kimdi bu Kırbaç? Buraya onu Buzzard mı getirmişti, yoksa kendi mi gelmişti? Neden hepsi bu ocakta boğulmuştu? Neden ben hiçbir şey duymadım? Lanet olsun, sıcak! Üstelik daha sabahın körü, sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Beş adım önden yürüyen Arthur kaşlarındaki teri sildi. Redrick gözlerini kısarak güneşe baktı, hâlâ alçaktı. Birden ayağının altındaki kuru otların hışırdamayıp mısır nişastası gibi gıcırdadığını ve artık sert ve pürüzlü değil, yumuşak ve ufalanmış olduğunu fark etti. Ayakkabılarının altında kurum gibi ufalanıyordu. Derken Arthur'un düzgün ayak izlerini gördü, "Yere yapış!" diye haykırarak kendini yere attı.

Yüzü otlara gömülünce yanağının altındaki otlar toza dönüştü. Kötü talihe öfkelenerek dişlerini gıcırdattı. Kapana kısıldıklarının farkına vardığı halde gene de uçup gideceğini umarak kıpırdanmamaya çalışarak uzanıp kalmıştı. Sıcaklık artıyor, bedenini kaynar suya batırılmış bir havlu gibi sarıyor, bunaltıyordu. Gözlerine ter dolmuştu, Redrick gecikmiş olarak Arthur'a seslendi: "Kıpırdanma! Dayan!" Kendi de dayanmaya başladı.

O dayanabilirdi ve her şey sessizce, güzel güzel geçip giderdi, bir yığın ter döküp kurtulurlardı, ama Arthur kaldıramazdı. Ya Redrick'in haykırmasını duymamıştı, ya da korkudan çılgına dönmüştü, belki de Redrick'ten daha fazla kavrulmuştu, her neyse kontrolünü kaybedip gırtlğından çıkan derin bir çığlıkla körlemesine içgüdülerine dayanarak geri koştu. Gidemeyecekleri tek yöne, Redrick zar zor ayağa kalkıp iki eliyle birden bileğinden yakaladı. Arthur bir kül bulutu kaldırarak olanca ağırlığıyla yere düştü ve doğal olmayan bir sesle ciyaklayarak ve boşta kalan ayağıyla Redrick'in yüzünü tekmeleyerek çılgınca debelendi. Redrick acıdan doğru dürüst düşünemedi, onun üstüne çıktı, yanık yüzünü deri cekete gömüp iki eliyle birden uzun saçlarından yakaladı, çaresizlikten dizleri ve ayaklarıyla Arthur'un bacaklarını, poposunu ve pisliği tekmeleyerek oğlanı yerde tutmaya çalıştı. Altından gelen boğuk inlemeleri ve kendi kısık haykırışlarını güçlkle duyuyordu: "Yat orda, sersem, kıpırdama yoksa öldürürüm." Üstüne tonlarca sıcak kömür dökülen elbiseleri alevler içinde kalmış, ayakkabısıyla ceketinin derisi kuruyup çatlamaya başlamış, başı gri küllerin arasına düşmüş, göğsüyle lanet olasıca oğlanın başını yere yapıştırmaya çalışan Redrick dayanamadı. Avazı çıktığı kadar haykırdı.

Bütün bunların ne zaman sona erdiğini hatırlamıyordu. Sadece yeniden soluk alabildiğini, havanın yeniden hava olduğunu, genzini yakan buhar olmaktan çıktığını

anlıyor ve yeniden tepelerine binmeden acele edip bu şeytani sıcaklıktan kurtulmaları gerektiğini fark ediyordu. Hâlâ kıpırtısız duran Arthur'un üstünden kalktı, iki bacağını bir kolunun altına alıp ve boşta kalan kolunu kullanarak gözlerini otların yeniden başladığı hattan hiç ayırmaksızın sürünerek ilerledi. Otlar ölgün, dikenli ve kuruydu ama gerçektir ve onun gözüne dünyadaki en büyük yaşam kaynağı gibi görünüyordu. Kül dişlerinin arasında gıcır gıcırdayan, yanık yüzünden ateş fışkırıyordu ve gözlerinin içine ter dolmuştu belki de artık kaşları ve kirpikleri kalmadığından. Arthur geride uzanmış kalmış, ceketini dört bir yana savrulmuştu. Redrick'in ikisi de haşlanmış olan elleri sızlıyor, sırt çantası yanık ensesine çarpıp duruyordu. Acıya ve havasızlığa bakılırsa Redrick tümüyle yanmıştı ve bu işi beceremeyecekti. Korkudan, dirseğiyle dizlerini daha fazla çalıştırıyordu. Şuraya bir varabilse, biraz daha, haydi Red, haydi, başarabilirsin, işte böyle, az kaldı...

Sonra uzun süre, ellerini soğuk, paslı suyun, kokulu çürümüş serinliğinin içinde dinlendirerek uzandı kaldı. Sonsuza kadar böyle yatabilirdi ama kendini dizlerinin üzerinde doğrulmaya, sırt çantasını çıkarmaya, bataklıktan üç, dört metre ötede hâlâ kıpırtısız yatmakta olan Arthur'a kadar sürünmeye ve onu sırtüstü çevirmeye zorladı. Evet, bir zamanlar tatlı bir oğlandı. Ama şimdi o yakışıklı yüz kan ve küle pişmiş, koyu gri bir maske haline gelmişti. Redrick birkaç saniye taşların ve çöplerin, maskenin üzerinde bıraktığı yol yol izleri boş bir ilgiyle seyretti. Sonra ayağa kalktı Arthur'u koltuk altlarından kavradı ve suya sürükledi. Arthur kısık kısık nefes alıyor, arada sırada inliyordu. Redrick onu en derin su birikintisinin içine yüzüstü yatırdı ve ıslak, buzlu okşayışların keyfini çıkararak doğruldu ve başını kaldırdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, hiçbir şey anlamıyor, hırsla soluk alıyor, öksürüyor, kusuyordu. Derken kendine geldi. Bakışları Redrick'in üzerinde sabitleşti.

"Vayyy." Başını salladı, etrafa pis su damlaları saçıldı. "Neydi o Bay Schuhart?"

Redrick "ölümdü," diye mırıldanıp öksürdü. Yüzüne dokundu. Acıyordu. Burnu şişmişti, çok garipti ama kaşlarıyla kirpikleri yerinde duruyordu. Ellerin üzerindeki deriye de hiçbir şey olmamıştı, sadece kızarmıştı.

Arthur da hafif hafif yüzünü yokluyordu. O korkunç maske yıkanınca yüzünün gene beklenenin aksine iyi durumda olduğu ortaya çıktı. Birkaç çizik, alnında bir şişlik vardı ve alt dudağı yarılmıştı. Ama nerden bakılırsa bakılsın iyiydi.

Arthur arkasına bakarak "Böyle şeyi hiç duymamıştım," dedi.

Redrick de arkaya baktı. Gri, küllü otların üzerinde bir sürü iz vardı ve Redrick kendilerinin felaketten kurtarmak için sürünürken korkunç ve bitmek bilmez gibi gelen o yolun ne kadar kısa olduğunu görünce hayret etti. Yanık otların iki ucu arasında topu topu yirmi otuz metre mesafe vardı ama o körlük ve korku içinde kızgın tavanın içindeki sazan

balığı gibi çılgınca zigzaglar çizerek sürünmüştü ve Allahtan hiç değilse doğru yönde gitmişti. Soldaki sivrisinek uyuzuna ya da tamamen aksi yönde gidip kalabilirdi. Yok, onun başına böyle şey gelmezdi, acemi değildi o. Bu sersem olmasaydı hiçbir şey olmayacaktı, ayaklarında birkaç kabarcık olurdu, başkaca bir yaralanma olmazdı.

Arthur'a baktı. Arthur acıyan yerlere dokundukça inleyerek yıkanıyordu. Redrick ayağa kalktı ve yanık teninin üzerindeki giysilerin acıtmasından sakınarak kuru bir yere yürüdü ve sırt çantasını inceledi. Çanta bayağı darbe yemişti. Tepesindeki tokalar erimiş, ilk yardım çantasındaki ufak şişeler parçalanmış gitmişti; ıslak bir leke antiseptik kokuyordu. Redrick çantayı açıp cam ve plastik kıymıklarını temizlemeye başlamıştı ki Arthur'un sesini duydu.

"Sağolun Bay Schuhart! Hayatımı kurtardınız!"

Redrick bir şey demedi. Sağolmuş! Sen kendini dağıt, ben seni kurtarayım.

"Benim hatamdı. Orada yatıp kalma komutunuzu duydum ama sahiden korkmuştum ve o kadar ısınınca aklımı yitirdim. Acıdan çok korkarım Bay Schuhart."

Redrick dönüp ona bakmadan "Neden oturuyorsun?" dedi. "Bu sadece bir örnekti. Kalk, ne diye aylaklık ediyorsun?"

Yanık omuzlarının üzerindeki torbanın acıtmasından çekinerek kollarını kayışlara geçirdi. Yanan yerlerdeki deri büzülmüş gibi geliyordu. Acıdan korkuyormuş, öyle mi? Başlatma senden de acıdan da! Çevresine bakındı. Tamamdı, yoldan ayrılmamıştı. Şimdi cesetlerin durduğu tepeye gideceklerdi. Lanet olasıca tepeler, orada dikilip dururlar, pis tortular, şeytan boynuzları gibi uzanıyorlar, aralarında da o lanet olası alçak basınç alanı. Havayı kokladı. Kahrolasıca alçak basınç alanı, asıl beter olan bu. İğrenç şey.

"Tepelerin arasındaki o alçak basınç alanını görüyor musun?" diye sordu.

"Görüyorum."

"Doğru oraya. Marş marş!"

Arthur elinin tersiyle yüzünü silip, su birikintilerini sıqrata sıqrata ilerledi. Topallıyordu, görünüşü de eskisi gibi dik ve orantılı değildi. Kamburlaşmıştı ve çok dikkatli yürüyordu. Redrick birini daha kurtarmış oldum, diye düşündü. Kaç etti? Beş mi? Altı mı? Neden acaba? Bir ilgim yok. Ondan sorumlu değilim. Baksana Red, neden kurtardın onu? Onun yüzünden az kaldı kendin gidiyordun. Şimdi kafanı toparladığına göre nedenini biliyorum. Onu kurtarmam doğruydı, onsuz yapamam, Monkey'e karşılık rehinem o benim, bir insan değil, mayın tarayıcımı, anahtarımı kurtardım. O sıcakta düşünmedim bile, onu kendi tenimden bir parçaymış gibi çekip çıkardım, terk etmeyi aklımın ucundan

geçirmedim. Her şeyi, onun anahtarım olduğunu, Monkey'i falan unuttuğum halde. Ne demek oluyor bu? Her şeye rağmen benim sahiden iyi bir adam olduğum anlamına geliyor. Guta'nın ısrarla söylediği bu, Kirill de söylerdi ve Richard'ın da geveleyip durduğu budur. Buldular iyi adamı! Kes artık, dedi kendi kendine, önce düşünmeli, kollarını bacaklarını ondan sonra hareket ettirmelisin. Anladın mı? Bay İyi Adam. Sakin ve soğukkanlı davranıp onu kıyma makinesi için saklamalıyım. Kıyma makinesinin dışında her şeyi atlatırız.

"Dur!"

Alçak basınç alanı önlerinde uzanıyordu ve Arthur şimdiden oraya varmış, Redrick'ten alacağı komutları bekliyordu. Alçak basınç alanının zemini güneşte yağlı yağlı parlayan çürümüş yeşil balçıkla kaplıydı, üstünde tepelerin arasında yoğunlaşan seyreltik bir buhar yükseliyordu ve dört metre ötesi gözükmüyordu. Ve kokuyordu. "Buraları bayağı kokar, ama korkayım deme."

Arthur genizden bir ses çıkararak geriledi. Redrick harekete geçti, cebinden deodoranta batırılmış bir pamuk parçası çıkardı, burun deliklerine tıktırdı. Arthur'a da önerdi.

Arthur zayıf bir sesle "Sağolun Bay Schuhart" dedi. "Gidebileceğimiz toprak bir yol yok mu?"

Redrick sessizce saçlarından kavradı ve başını kayalıklı tepenin üzerindeki çaput yığınının çevirdi.

"Bu Dörtgöz'dü" dedi. "Soldaki tepede de, burdan göremezsin. Fino yatıyor. Aynı durumda. Anlıyor musun? İleri."

Balçık ılık ve yapışkandı, önce bellerine kadar balçığın içinde dik yürüdüler. Şanslarına, dibi kayalık ve oldukça düzgündü. Ama çok geçmeden Redrick her iki yandan gelen o bildik gümbürtüyü duydu. Soldaki tepenin üzerinde yoğun güneş ışığından başka şey yoktu, ama sağdaki yamaçta, gölgede solgun mor ışıklar oynayıyordu.

"Eğil" diye fısıldadı ve kendi de eğildi. "Daha aşağı salak!"

Arthur korkuyla eğildi ve bir gök gürlemesi ortalığı gümbürdetti. Tam tepelerinde karmaşık bir şimşek gökyüzünün aydınlığında zar zor görünerek azgınca oynayıyordu. Arthur yere oturdu, omuzları balçığa batmıştı. Redrick kulakları gürültüden sağır olmuş bir halde döndü ve parlak kırmızı bir noktanın çakılların ve kayaların arasında hızla erimekte olduğunu gördü, bir gürleme daha oldu.

Kendi bile dayanamadan, "İleri!" diye haykırdı.

Şimdi çömelmiş, tek sıra halinde sade elleri açıkta kalacak biçimde ilerliyorlardı. Her gürelemede Redrick Arthur'un uzun saçlarının diken diken oluşunu seyrediyor ve suratına yüzlerce iğnenin battığını hissediyordu. "İleri!" diyordu durmadan "İleri!" Artık hiçbir şey duymuyordu. Bir kez Arthur'un profilini gördü, yerinden fırlamış korku dolu gözlerini, titreyen beyaz dudaklarını ve yeşile bulanmış terli yanağını gördü. Sonra şimşekler o kadar alçakta çakmaya başladı ki başlarını gömmek zorunda kaldılar. Yeşil balçık ağzına doluyor, nefes almasını güçleştiriyordu. Redrick havasızlıktan tıkanarak pamuğu burnundan çekip çıkardı ve kokunun kaybolduğunu, havanın taze ve keskin ozon kokusuyla dolduğunu, buharın kalınlaşmakta ya da kendi gözlerinin kararmakta olduğunu fark etti, artık iki tepeyi de göremez ol muştı. Bütün görebildiği Arthur'un yeşil balçıkla yapış yapış olmuş saçları ve dalga dalga yükselen sarı buhar bulutlarıydı.

Geçerim, geçerim, diye düşünüyordu Redrick, bu yeni bir şey değil. Benim bütün hayatım böyle. Çamura saplanmışım ve kafamın üstünde şimşekler çakıyor. Asla başka türlü olmadı. Bunca pislik nerden geliyor? Bu kadarı bir arada olunca çıldırır insan! Buzzard Burbridge yaptı bunu, kendi yürüyüp gitti, bunları geride bıraktı. Dörtgöz sağda, Fino solda uzanmış yatıyor ki Buzzard aralarından geçip bütün bu pisliği geride bırakabilsin. İşte senin layığın bu dedi kendi kendine. Her kim ki Buzzard'ın peşine takılır, boğazına kadar pisliğe gömülür. Bunu bilmiyor muydun? Şahinler bir tane değil ki, zaten bu yüzden dünyada temiz yer kalmadı.

Noonan aptalın biri. Redrick, Red, dengeyi bozuyorsun, düzeni altüst ediyorsun, mutsuzsun Red, hangi düzende, hangi sistemde olursa olsun. Kötüsünde de mutlu değilsin, iyisinde de. Dünya'yı Cennet'e çevirmemize engel olanlar da senin gibiler. Sen ne bilirsin şişko? Sen nerde görmüşsün iyi sistemi? Ya beni iyi bir sistemde ne zaman gördün?

Ayağının altında dönüveren bir taştan kaydı ve olduğu yere battı. Yüzeye çıktığında yarı başında Arthur'un dehşete kapılmış yüzünü gördü. Bir an donup kaldı, yolunu kaybettiğini sandı. Ama kaybolmamıştı. Kayanın kara ucunun balçıktan dışarı uzandığı tarafa gitmeleri gerektiğini hemen anladı, sarı sisin içinde başka hiçbir şey görülmemesine rağmen anladı bunu.

"Dur!" diye bağırdı. "Sağdan git! Kayanın sağından!"

Kendi sesini duyamıyordu. Arthur'a yetişti, omuzunu yakaladı ve işaret etti: Kayanın sağından git ve başını eğik tut. Bunu sana ödeteceğim, diye düşündü. Arthur, tam bir yıldırım düşüp de kayayı paramparça ettiği sırada suya gömüldü. Bunu sana ödeteceğim, diye yineledi, kendi de aşağı dalıp kollarını bacaklarını deli gibi oynatırken. Bir gök gürelemesi daha duydu. Bu yüzden sizin ciğerinizi sökeceğim! Birden aklına geldi:

Kimin için konuşuyorum. Bilmiyorum. Ama birinin bunu ödemesi gerek, ödeyecek de! Dur hele topa kadar gideyim de bir, topa vardığımda, ben Buzzard değilim, ben sizden almak istediğimi alırım.

Güneşte kızmış çakıllarla kaplı kuru toprağa nihayet tırmanabildiklerinde ikisi de yarı ölü gibiydi, içleri dışlarına çıkmış, dizlerinin bağı çözölmüş, birbirlerine tutunuyorlardı. Redrick dingilleri bel vermiş, kabuk kabuk soyulan kamyoneti gördü ve gölgesinde dinlenebilecekleri aklına geldi. Gölgeye doğru emeklediler. Arthur sırt üstü uzanıp hissiz parmaklarıyla ceketinin düğmelerini açmaya başladı, Redrick'se sırt çantasını kamyonun yan tarafına dayadı, ellerini birbirine sürterek minik taş parçalarından temizledi ve ceketinin içine daldırdı.

Arthur "Ben de," dedi. "Ben de."

Redrick oğlanın sesinin yüksekliğine şaşırdı. Bir yudum içti, gözlerini kapadı ve şişeyi Arthur'a geçirdi. İşte bu kadar, diye düştü güçsüzce, Geçtik. Bunu bile atlattık. Şimdi ücret talebe göre değişir. Unuttuğumu mu sandın? Katiyen, hepsini hatırlıyorum. Beni boğmadığın ve yaşamama izin verdiğin için sana teşekkür edeceğimi mi sanıyorsun? Havanı alırsın. Bu hepimizin sonu olacak anladın mı? Geriye hiç birini bırakmayacağım. Bundan böyle tüm kararları ben veririm, ben, Redrick Schuhart, sağlıklı bir akla ve bedene sahip olarak herkes adına karar vereceğim. Sizlere gelince şahinler, miskinler, Konuklar, Kemikler, Ouarterbladlar, kan emiciler, sırtıyeşilciler, Throatyler, takım elbiselerimiz ve kravatlarınızla gıcır gıcır, evrak çantalarınızla, konuşmalarınızla, iyi işleriniz ve istihdam olanaklarınızla ve tükenmez pillerinizi, tükenmez motorlarınız, sivrisinek uyuzlarınız ve sahte vaatlerinizle, yettiniz artık, beni burnumdan tutup güttünüz ve ben ahmak, dilediğim gibi yaşadığımı düşünüp böbürlendim durdum ve siz bütün bu arada beni kışkırtıp birbirinize göz kırpmıyor, burnumdan sürükleyip çeğiştiriyor, beni hapislere, parmaklıklar ardına atıyordunuz. Yetti artık! Çantanın kayışlarını gevşetti ve şişeyi Arthur'dan aldı.

"Hiç aklıma gelmezdi." Arthur sesinde hafif bir inanmazlıkla konuşuyordu. "Hayal bile edemezdin. Ölümü, yangını falan bilirim tabii, ama böyle bir şey! Nasıl döneceğim?"

Redrick dinlemiyordu. O nesnenin ne dediğinin artık hiçbir anlamı yoktu. Daha önce de bir anlamı yoktu ama daha önce en azından bir insandı, oysa şimdi konuşan bir anahtar gibiydi, Altın Top'a giden yolu açacak bir anahtar. Varsın konuşsun.

Arthur, "Biraz su bulabilsek." dedi. "Hiç olmazsa yüzlerimizi yıkayacak kadar."

Redrick ona ilgisizce baktı, şekli bozulmuş ve birbirine yapışmış saçları, kurumakta olan balçığa sıvanmış, parmak izleriyle dolu yüzünü ve sulu bir balçık tabakasıyla kaplı

bedenini gördü, hiçbir acıma, rahatsızlık, herhangi bir şey hissetmedi. Konuşan bir anahtar.

Başını çevirdi. Terk edilmiş bir inşaat alanını andıran ürkütücü bir manzara ağzını açmış duruyordu. Kırık tuğlalarla kaplıydı, her yanını beyaz toz bürümüş ve dayanılmayacak kadar beyaz, kızgın, öfkeli ve ölü ve kör edecek kadar parlak güneş ışığıyla çeşitli tonlar kazanmıştı. Maden ocağının uzak ucu buradan görülebiliyordu. O da göz kamaştıran bir beyazlıktaydı ve bu uzaklıktan son derece düzgün ve köşeli gözüküyordu. Yakın ucu büyük kırıklar ve iri parçalarla belirlenmişti ve madene inen yol, beyaz kayanın önünde kırmızı bir leke gibi duran kazı aracının bulunduğu yerdeydi. Tek işaret noktası buydu. Kör talihlerinin yol göstermesine güvenerek, ona doğru gitmeleri gerekiyordu.

Arthur kendini kaldırdı, kolunu kamyonun altına soktu ve paslı bir teneke kutu çıkardı.

"Şuna bakın Bay Schuhart" dedi canlanarak. "Babam bırakmış olmalı. Aşağıda daha var."

Redrick cevap vermedi. Bu bir hata, diye düşündü, tarafsızca, şimdi babanı düşünmesen daha iyi olur, en iyisi hiçbir şey söylememen. Bir bakıma da fark etmez. Ayağa kalkarken dikkatli olmaya çalıştı. Elbiseleri bedenine, yanık tenine yapışmıştı ve şimdi kurumuş bir bandajın yaradan çekilirken deriyi yırtması gibi içerde bir şeyler parçalanıyordu. Arthur ayağa kalkarken homurdandı, Redrick'e acıklı bir bakış attı. Yakınmak istediği, ama cesaret edemediği açıktı. Sadece boğuk bir sesle sordu:

"Bir yudum daha içebilir miyim acaba, Bay Schuhart?"

Redrick gömleğinin altında tuttuğu şişeyi çıkardı.

"Kayaların arasındaki o kırmızıyı görüyor musun?"

Arthur "Görüyorum," dedi ve titredi.

"Dosdoğru ona doğru. Haydi bakalım."

Arthur kollarını uzattı, omuzlarını doğrulttu, suratını buruşturdu ve etrafına bakınarak konuştu:

"Bir yıkanabilsem. Her şey yapış yapış."

Redrick sessizce bekledi. Arthur ona umutsuzca baktı, başını salladı ve tam yola koyulmak üzereyken aniden durdu.

"Sırt çantası. Sırt çantasını unuttunuz, Bay Schuhart."

Redrick "Yürü!" diye emretti.

Açıklamak ya da yalan söylemek istemiyordu, buna hiç gerek yoktu. Nasılsa gidecekti. Gidecek başka yeri yoktu. Gidecekti. Ve Arthur gitti. Kamburu çıkmış, ayağını sürüyerek, suratındaki pişmiş balçığı koparıp atmaya çalışarak, ıslak bir sokak kedisi gibi ufak tefek, kara kuru ve kimsesiz yol alıyordu. Redrick arkasından yürüyordu, gölgeden dışarı adımını atar atmaz güneşten gözleri kamaştı, o da elini gözlerine siper etti ve güneş gözlüklerini yanına almamış olduğuna hayıflandı.

Her adımda beyaz bir toz bulutu kaldırıyor ve toz ayakkabılarının üstüne yığılıp dayanılmaz bir koku yayıyordu. Daha doğrusu koku Arthur'dan geliyordu, arkasında yürümek imkânsızdı. Kokunun kendinden yayıldığını anlaması zaman aldı. Mide bulandırıcı ama tanıdık bir kokuydu. Kuzey rüzgârının fabrikanın dumanını kente taşıdığı günlerde ortalığı dolduran koku. Babası da aç, kasvetli ve deli deli bakan kırmızı gözlerle eve geldiğinde böyle kokardı. Redrick koşarak kuytu bir köşeye saklanır, dehşet içinde babasının iş elbiselerini sırtından çıkarıp annesine fırlatışını, kocaman eski ayakkabılarını ayaklarından çektiği gibi dolabın altına itişini ve yapışkan ayak izleri bırakarak çoraplı ayaklarıyla geniş adımlar atıp duşa gidişini seyrederdi. Babası homurdana homurdana bedenine şaplaklar ata ata suları sıçratıp ağzının içinde bir şeyler mırıldana mırıldana uzun süre duşta kalır, sonra da "Maria! Uyuyor musun?" diye bir bağırdı mı, ev yerinden oynardı. Babası yıkanıp bir yarımılık şişe, bir kase koyu çorba ve bir şişe ketçabın hazır beklediği sofraya oturuncaya kadar beklemesi gerekirdi. Çorbanın tümünü höpürdetinceye, etli bezelyeyi yemeye başlayıncaya kadar beklemesi gerekirdi, sonra sessizce ışığa çıkabilir, kucağına tırmanır ve o gün hangi atölye şefini ve hangi mühendisi sülfürik asidin içinde boğduğunu sorabilirdi.

Çevresindeki her şey sıcaktı, zalim kuru sıcaktan, yorgunluktan ve eklem yerlerinde su toplamış olan derisinin acısından onun da başı dönüyordu; bilincini sarmalayan sıcak rüzgârın arasında cildi ağlayarak kendisine sesleniyor, ondan huzur, su ve serinlik dileniyor gibiydi. Hatırlanamayacak kadar eski ve bilindik anılar şişmiş beynine akın ediyor, birbirine çarpıp devriliyor, birbirine karışıyor, yuvarlanıyor ve yarı kapalı gözlerinin önünde alev alev yanan beyaz sıcak dünyanın içinde eriyordu; hepsi de acıydı, hepsi de onda kendisine acıma ya da nefret uyandırıyordu. Bu karmaşayı def etmeye geçmişten hoş bir görüntü, bir tatlılık, bir sevinç bulup çıkarmaya çalıştı. Belleğinin derinliklerinden Guta'nın henüz arzulanan ve el değmemiş bir genç kız olduğu günlerdeki gülen taze yüzünü düşündü ve o yüzü gözünün önüne getirdi, ama görüntü anında pasla kaplandı ve kıvrılıp bükülüp şekilsizleşerek Monkey'nin sert kahverengi kıllarla kaplı somurtkan yüzü

haline dönüştü. Kirill'i, o aziz insanı, onun hızlı, kendinden emin hareketlerini, kahkahasını, duyulmamış muhteşemlikte yerler ve zamanlar vaat eden sesini hatırlamaya çalıştı ve Kirill gözünün önüne geldi ama sonra güneşin üzerinde gümüşü bir örümcek ağı patladı ve Kirill yok oldu, onun yerine Throaty'nin kırpışmayan melek gözleri Redrick'e bakmaya başladı, elinde büyük beyaz porselen bir kavanoz... Bilinçaltında beslenen karanlık düşünceler isteminin yaratmaya çalıştığı engeli yıkıyor, belleğinde yer etmiş bir parçacık güzelliği de yok ediyor ve sanki hiçbir zaman iyi bir şeyler olmamış, sadece çirkin, kötü suratlar varmış gibi bir duyguya yol açıyordu.

Bütün bu süre boyunca cambazlığı hiç bırakmamıştı. Farkında olmadan, temel bilgileri sinir sisteminin bir köşesine kaydetmişti: Solda, zarar vermeyecek kadar uzaklıkta, eski bir kalas yığını üzerinde bir neşeli hayalet vardı, sessiz ve sönüktü, o halde canı cehenneme. Sağda hafif bir esinti vardı ve birkaç adım sonra deniz yıldızını andıracak biçimde bir sürü kolu olan ayna gibi bir sivrisinek uyuzu gördü... çok uzakta, tehlike yok., ve tam ortasında yamyassı olmuş bir kuş, ender bir manzara, çünkü kuşlar Bölge'nin üzerinden uçmazlar pek. Yolun hemen yakınında terk edilmiş iki boş vardı... Anlaşılan Buzzard dönerken bırakmıştı, korku aç gözlülükten baskındır. Bütün bunları gördü ve aklına yazdı. Arthur'un tek ayağının yoldan çıkması, gırtlığından kısık sesli bir uyarının otomatik olarak çıkması için ağzının açılmasına yetiyordu. Bir makine, diye düşündü. Beni bir makine haline getirdiniz. Maden ocağının kenarındaki kırık kayalar yaklaşıyordu ve kazı makinesinin kırmızı tavanı üzerindeki pasların oluşturduğu süslü desenleri görebiliyordu.

Seni sersem Burbridge seni, diye düşündü. Zekisin ama aptalsın. Bana nasıl güvenebilirdin? Bunca yıldır tanırsın, beni, benden daha iyi tanımış olman gerekir. Yaşlanıyorsun, ondan olmalı. Duyarsızlaşıyorsun. Ben de ne diyorum, hayatım boyunca ahmaklarla uğraştım. Buzzard'ın bacaklarının peşinde Red'le birlikte, gözden çıkarılabilecek bir serserinin değil de Arthur'un, tatlı Artie'sinin, tek ve biricik oğlunun, onuru ve sevinci olan oğlunun gitmiş olduğunu öğrendiğinde Buzzard'ın yüzünün alacağı şekli gözünün önüne getirdi. Getirdi ve güldü, Arthur ürkmüş yüzünü ona bakmak için çevirdiğinde Redrick gülmeye devam ederek, eliyle ilerlemesini söyledi. Sonra gene bilincinde yüzler bir sinema şeridi gibi kayıp gitmeye başladı. Her şey değişmeliydi. Bir ya da iki hayat değil, bir ya da iki kader değil, bu çürümüş, kokuşmuş dünyadaki bütün bağlantılar değiştirilmeliydi.

Arthur madene inen dik yokuşta durdu, adımları dondu kaldı, aşağıya ve öteye bakmaya çaballıyor, uzun boynunu uzatıyordu. Redrick de ona katıldı. Ama Arthur'un baktığı yere bakmadı.

Ayaklarının dibinde ocağa giden ağır araçların ayakları ve tekerleri altında yıllar

önce yıpranmış olan yol başlıyordu. Sağda sıcaktan çatlamış beyaz dik yokuş vardı. Bir sonraki yokuşun yarısı kazılmıştı, kaya ve molozların arasında bir buldozer duruyordu, alçalmış kovası yolun kenarında sıkışıp kalmıştı. Tahmin edilebileceği gibi yolda; yokuşun sivri kenarlarında tombul mumları andıran siyah burgulu sarkıtlar gibi, tozun üzerindeki asfalt dökülmüş gibi duran siyah lekelerin dışında görülecek başka bir şey yoktu. Onlardan geriye kalan sadece buydu, kaç kişi olduklarını bile söylemek mümkün değildi. Belki de her leke bir kişi demektir, ya da Buzzard'ın dileklerinden biri. Şurdaki, Buzzard'ın 7 numaralı Kompleks'in bodrumundan sağ salim çıkması içindi. Şu büyücek olan, Buzzard'ın kıpraşan mıknatısı çizilmeden Bölge'den çıkarması içindi. Şu buz salkımı ise, ne annesine ne de babasına benzeyen lüks Dina Burbridge'di. Ötedeki leke de annesine ve babasına benzemeyen Arthur Burbridge, Artie, onurları ve sevinçleri olan yakışıklı oğulları.

Arthur çalınca dans ediyordu. "Başardık! Bay Schuhart, sonunda başardık değil mi?"

Mutlu bir kahkahayla güldü, yere çömeldi ve her iki yumruğunu da var gücüyle yere vurdu. Yamyassı olmuş saçları sersemce hopluyor, sağa sola kurumuş çamur topakları sıçırıyordu. Redrick ancak o zaman başını kaldırıp topa baktı. Dikkatle, ihtiyatla. Yanlış çıkacağına, onu hayal kırıklığına uğratacağına, kuşku uyandıracacağına, üzerine tırmanmayı becerebildiği buluttan fırlatılacağına ve onu çamurların içinde yuvarlanmaya bırakacağına dair gizli bir korkuyla.

Altın değildi, daha ziyade bakır rengiydi, kırmızımtırak ve pürüzsüz, güneşin altında donuk donuk parlıyordu. Ocağın karşı duvarının dibinde duruyordu, birikmiş kaya yığınlarının arasına iyice yerleşmişti ve bu uzaklıktan bile ne kadar ağır olduğunu ve yerinde ne kadar sağlam durduğu görülebiliyordu.

Hayal kırıklığı yaratacak, kuşku uyandıracak hiçbir yanı yoktu, ama umut verici bir yanı da yoktu. Her nedense aklına ilk gelen, içinin boş olduğu ve güneş altında kalmaktan dokunulduğunda eli yakacağıydı. Öykülerin çoğunda anlatıldığı gibi kendi ışığıyla parlamadığı ve havada uçup dans edemediği açıktı. Düştüğü yerde kalmıştı. Belki de koskocaman bir cepten düşmüş ya da bazı devlerin oynadığı bir oyun sırasında yuvarlanıp gitmiş ve kaybolmuştu. Buraya özenle yerleştirilmiş değildi, unutulmuştu, bütün o boşlar, bilezikler, piller ve Ziyaret'ten arta kalan diğer çerçöple birlikte Bölge'yi karmakarışık bir hale getiriyordu.

Ama gene de bir şeyler vardı. Redrick baktıkça ona bakmanın hoş bir şey olduğunu insanın yakınına gitmek, dokunmak, vurmak istediğini daha iyi anlıyordu. Birden yanı başına oturmanın, hatta daha da iyisi sırtını ona yaslamanın, gözlerini kapatmanın, düşünmenin, anımsamanın ve belki de sadece görmenin, uyuklamanın ve dinlenmenin de

herhalde iyi olacağı geldi aklına.

Arthur yerinden fırladı, bütün fermuarları açarak ceketini çıkardı ve beyaz bir toz bulutu kaldırarak ayaklarının dibine fırlattı. Bir şeyler haykırıyor, suratlar yapıyor ve kollarını sallıyordu, derken ellerini arkasına götürdü ve dans eder gibi hoplamaya zıplamaya yokuştan aşağı inmeye başladı. Artık Redrick'e baktığı yoktu, Redrick'i unutmuştu, her şeyi unutmuştu. Dileklerinin, utangaç bir kolej öğrencisinin harçlığı dışında hiç para görmemiş bir oğlanın, eve döndüğünde nefesinde bir damla alkol kokusu olsa acımasızca pataklanan, önce ünlü bir avukat, gelecekte kabinede bakan, daha da uzak gelecekte ise başkan olmayı en büyük amaç belleyerek yetiştirilen bir oğlanın küçük gizli dileklerinin yerine gelmesini sağlamak için aşağı iniyordu. Redrick göz kamaştırıcı ışığa karşı şiş gözlerini kısarak gidişini sessizce izledi. Sakin ve serinkanlıydı, az sonra ne olacağını biliyordu, seyretmeyeceğini de biliyordu ama seyretmenin bir zararı yoktu ve seyretti, özel bir şey hissetmeden sadece çok derinlerde minik bir kurt kıvranmaya ve sivri kafasını bağırsaklarına doğru burkmaya başlamıştı.

Ve oğlan kendi temposuna uygun biçimde dans ederek hoplaya zıplaya aşağı inmeye devam ediyor, topukları beyaz beyaz toz kaldırıyor, ciğerlerinin var gücüyle açık seçik, neşeyle ve kutlar gibi bağırarak ya bir şarkı ya da sihirli sözler söylüyordu. Redrick, tarihinde ilk olarak birinin ocağa eğlentiye gider gibi gittiğini düşündü. Başlangıçta konuşan anahtarının neler haykırdığına kulak vermedi, derken içinde bir şey tık etti ve duydu.

"Herkes mutlu olsun!... Özgür!... İstedığımız kadar!... Herkes buraya gelsin!... Herkese yetecek kadar var! Kimse mahzun kalmasın!... Özgür!... Mutluluk!... Özgür!...

Sonra birden, sanki ağzına koca bir yumruk yemiş gibi sustu. Redrick, kazı makinesinin kepçesinin gölgesi altında pusuya yatmış olan saydam boşluğun onu yakaladığını, havaya fırlattığını ve çamaşır sıkan bir ev kadını gibi yavaş yavaş büktüğünü gördü. Redrick'in tozlu ayakkabılarından tekinin titreyen bacağından fırlayıp ocağın üstüne doğru uçtuğunu görecektik kadar vakti oldu. Sonra döndü ve oturdu. Kafasında tek bir düşünce yoktu, varlığını hissetmez olmuştu adeta. Ağır bir sessizlik havada asılı duruyordu, özellikle ardında, yolun üzerinde. Sonra şişeyi hatırladı, özel bir keyif duymadan ama alma zamanı gelmiş bir ilaç gibisine. Kapağı açtı, minik pinti yudumlarla içti ve ömründe ilk kez şişenin içki yerine soğuk suyla dolu olmasını istedi.

Aradan zaman geçti ve aklına ilgili ilgisiz düşünceler geldi. Neyse ne diye düşündü isteksizce. Yol açık. Derhal aşağı inebilirdi ama bir süre beklemek daha iyiydi tabii. Kıyma makinesi hilebazlık yapabilir. Neyse, biraz düşünmesi gerekiyordu. Aışkın olmadığı bir eylem, düşünmek, mesele de buydu zaten. Zaten düşünmek de neydi? Düşünmek, bir

kaçamak noktası bulmak, blöf yapmak, göz boyamaktı ama burada bütün bunlar yersiz kaçırdı.

Pekâlâ, Monkey, onun babası... Ödet onlara, o alçakların ruhlarını çal, o orospu çocuklarına da benim çektiklerimi çektir. Yo, böyle değil Red... Yani öyle de, bunun ne anlamı var? Nedir bana gereken? Bu ilenmek, düşünmek değil. Korkunç bir önseziyle ürperdi ve önünde bekleyen bir çok tartışmayı hızla atlayarak kendi kendine öfkeyle söylendi: Bu iş böyle Red, bulup çıkarmadan burdan ayıramazsın, topun yanında düşüp ölür, yanıp kavrulur, çürür gidersin ama ayıramazsın.

Tanrım, kelimeler nerde, nerde düşüncelerim? Başına bir tokat attı. Bütün hayatım boyunca bir tek düşüncem olmadı benim! Dur hele dur, Kirill böyle bir şey söylerdi. Kirill! Hummalı bir biçimde belleğini zorladı, tanıdık tanımadık sözcükler yüzeye çıkmaya başladı ama hepsi yanılttı, çünkü Kirill sözcükler bırakmamıştı ardında. Belirsiz, çok iyi, ama tümüyle olasılık dışı resimler bırakmıştı.

Kötülük ve ihanet. Burada da beni yenik düşürdüler, beni sözsüz bıraktılar, alçaklar. Bir serseri, oldum bittim serserinin biriydim, şimdi de yaşlı bir serseriyim. Bu doğru değil, beni duyuyor musun? Gelecekte, tek kalemde ve kesinlikle, yasaklanmalı bu? İnsan düşünmek için doğar (işte, en azından Kirill!). Ne var ki ben inanmıyorum buna. Daha önce inanmıyordum, şimdi de inanmıyorum. İnsanın ne için doğduğunu da bilmiyorum. Ben doğmuşum. İşte burdayım. İnsanlar ne bulursa onu yer. Hepimizi sağlıklı kıl, onların topunu öldür. Biz kimiz, onlar kim? Hiçbir şey anlamıyorum. Ben mutluyсам Burbridge değil, Burbridge mutluyса Dörtgöz değil, Throaty'nin işleri kötüyse, üstesinden gelebileceğini düşünebilecek kadar sersem tek kişi kendisi. Tanrım, bu bitmek bilmez bir ağız dalaşı! Ben ömrüm boyunca Yüzbaşı Quarterblad'la cebelleştim, o ise yaşamı boyunca Throaty'yle didiştii, benden bütün istediği de cambazlıktan vazgeçmem. Ama bakmakla yükümlü olduğum bir ailem varken nasıl vazgeçebilirim cambazlıktan. Bir iş mi bulmalıyım? Ben size çalışmak istemiyorum, sizin işiniz benim midemi bulandırıyor, anlıyor musunuz? Ben şöyle diyorum: Biri sizinle çalışırsa, daima sizlerden biri için çalışıyor demektir, bir köleden başka bir şey değildir. Bense hep kendim olmak, kendi başıma olmak istedim ki hepinize, can sıkıntınıza, kaderinize tükürebileyim.

Konyağının tortusunu da içip boş şişeyi var gücüyle yere savurdu. Şişe güneşte parlayarak zıpladı ve yuvarlanıp gitti. Şişeyi o anda unuttu. Elleriyle gözlerini örterek öylece oturdu, anlamaya değil, düşünmeye değil, sadece işlerin nasıl olması gerektiği konusunda bir şeyler görmeye çalışarak; ama bütün gördüğü suratlar, suratlar, suratlar ve gene suratlar... ve sırtıyeşiller, şişeler, bir zamanlar insan olan çaput yığınları ve kolonlar dolusu rakamlar. Bütün bunların yok edilmesi gerektiğini biliyor, yok etmeyi de istiyordu

ama bunların tümü ortadan kalksa geriye dümdüz ve çırılçıplak dünyadan başka bir şey kalmayacağını sanıyordu. Sıkıntısından kederinden, sırtını topa dayamak geliyordu içinden. Ayağa kalktı, düşünmeden pantolonlarını silkeledi ve ocağa doğru inmeye başladı.

Güneş alev alev yanıyordu, gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuşuyor ve ocağın zeminindeki hava titreşiyordu. Bu titreşimin arasında top, dalgaların üzerindeki bir duba gibi olduğu yerde dans ediyordu. Batıl itikatlar uyarınca ayaklarını yüksekte atarak ve lekelere basmamaya çalışarak kepçeyi geçti. Sonra molozlara batarak ocağın içinden geçip kendini dans eden, göz kırpan topa doğru sürükledi. Ter içindeydi, sıcaktan soluk soluğa kalmıştı, ama aynı zamanda içinden bir ürperme geçiyordu ve kötü bir baş ağrısına tutulmuş gibi titriyordu ve tatlı tebeşir tozu dişlerinin arasında gıcırdıyordu. Düşünmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Nakaratını tekrarlayıp duruyordu sadece: "Ben bir hayvanım, görüyorsun. Sözcüklerim yok, bana sözcükleri öğretmediler. Düşünmeyi bilmiyorum, alçaklar düşünmeyi öğrenmeme izin vermediler. Ama eğer sen sahiden... her şeyi bilersen... her şeye gücün yeterse... anla işte! Yüreğime bak, sana gerekli olan her şey var orada. Olması gerek. Ben ruhumu asla kimseye satmadım! O benim, o insan! Ne istediğimi sen bulup çıkar... Kötü bir şey istemem mümkün değil! Lanet olsun onun o sözlerinden başka bir şey düşünemiyorum..."**HERKESE MUTLULUK. ÖZGÜR, MEMNUN KALMAYIP DA DÖNEN OLMAYACAK!"**

{1} Amerikalı bilimkurgu yazarı. 1918'de doğdu. İlk bilimkurgu ürününü 1939'da verdi Türün önde gelen romantik yazarları arasına girdi. **İnsan**cadan da **Öte** ile 1954 Uluslararası Fantazya Ödülünü, **Aheste Yontu** öyküsüyle (1970) HUGO ve NEBULA ödülleri ald. Amerikan yazarlarından derlemeler yayınladı. Okuyacağınız yazı, **Piknik'in** İngilizce basımı için kaleme alınmıştır.

{2} Cygnus: Bizim galaksimiz Samanyolu'nun, Sılyak (Lyra) ve Feresiekber (Pegasos) takımyıldızları arasına düşen kuzey takımyıldızlarından biri.

{3} Afrika'da Nijer-Kongo dolaylarında Vudu inanışına göre, ölü bir bedene girerek onu canlandırma yetisi bulunan doğaüstü güç.

{4} Fenotip: Organizmanın gen yapısıyla çevre koşullarının karşılıklı etkileşimi sonucunda oluşan görünür karakterlerinin ana hatları, bunların belirış biçimi.